

Числата

**Как да бъдем сигурни, че Исус се завръща
през 2030 г.**

К. Люк Хъмфрис

Допълнителен том към „Преподаване на история,
преди тя да се случи“

2026 г.

Съдържание

Как да четем тази книга	3
Отговорът на една страница	4
ЧАСТ I — ОСНОВНИ ПРАВИЛА	5
Глава 1 — Правилата за броене	5
Глава 2 — Кой календар и защо	8
Глава 3 — Какво се счита за доказателство	11
ЧАСТ II — ДВЕТЕ ИЗРЕЧЕНИЯ	15
Глава 4 — Езекиил 4: Два затвора, две присъди	15
Глава 5 — Левит 26: Умножено по седем	18
Глава 6 — Часовникът на Израел	26
Глава 7 — Часовникът на Юда	29
ЧАСТ III — СЕДЕМДЕСЕТТЕ СЕДМИЦИ	35
Глава 8 — Седемдесетте седмици на Даниил	35
ЧАСТ IV — КОНВЕРГЕНЦИЯ	47
Глава 9 — Четири часовника, една година	47
Глава 10 — Пасха 2030: Датата на изтичане	52
ЧАСТ V — ОТ ГОДИНА ЗА ДЕН	55
Глава 11 — Петте месеца	55
Глава 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335	59
Глава 13 — Последователността на пиршеството	63
Глава 14 — Където двата календара са в съгласие	66
ЧАСТ VI — СЪСТЕЗАТЕЛНОСТ	69
Глава 15 — Най-силните възражения	69
Приложения	75
Приложение А — Главна времева линия	75
Приложение Б — Всяко изчисление, възпроизводимо	78
Приложение В — Денят е важен	79
Приложение Г — Празничен календар 2025–2030 г., и двете летописи	80

Приложение Д — Хронологични бележки	81
---	----

Как да четем тази книга

Не ми вярвай.

Това не е скромност. Става въпрос за метода. Тази книга прави конкретно твърдение за конкретна година и единственият честен начин да се направи подобно твърдение е да ви дам инструментите, за да го проверите, и след това да се махнем от пътя ви.

Ето какво направих. Всяко число в тази книга е преизчислено от нулата. Не е копирано от предишната ми книга. Не е прието на доверие от учителите, от които го научих.

Преизчислено, от суровите входни данни, в електронна таблица, която се преизчислява сама и ми казва кога нещо е спряло да се сумира. Тази електронна таблица е открила две мои собствени грешки, докато я съставях. Оставих и двете грешки в протокола, в Глава 3, защото би трябвало да знаете как изглежда една книга, когато авторът ѝ е готов да бъде коригиран от собствената си аритметика.

Ето какво те моля в замяна. Прочети първите три глави, преди да прочетеш каквото и да било друго.

Знам, че никой не чете книга с пророчества така. Искате датите. Датите са в Глава 6 и няма да се преструвам, че не знам дали ще прелистите напред. Но в първите три глави ви казвам точно как броя, точно кой календар използвам и защо, и точно какво се брои като доказателство в тази книга и какво не. Ако първо ви кажа заключението, а след това метода, бихте били основателни да подозирате, че съм избрал метода, който да отговаря на заключението. Така че методът е на първо място, преди да разберете докъде води.

Това е разликата между аритметиката и нумерологията. Аритметиката формулира правилата си, преди да изчисли. Нумерологията намира правило, което произвежда желаното число.

Бележка относно тона, тъй като книгите с пророчествата имат репутация. Ако можех, щях да ти се развикам. Ще ти кажа, че трябва да действаш сега. Не използвам спешността като техника за продажби; казвам ти Господния календар и те предупреждавам да действаш според него. Ще изложа това, което съм открил, по начина, по който бях обучен да изготвя оценка на разужаването: източници, нива на увереност. Какво ще правиш с него, е между теб и Бог. Винаги е било така. Аз не съм отговорен за твоя вечен адрес, ти си. Моля се да сме заедно на небето, но ако не, ще си мислиш за мен на

всеки 1000 години ЗАВИНАГИ и ще плачеш, че не си ме послушал.

Още нещо и тогава ще започваме.

Ще откриете, разпръснати из тази книга, места, където хората смятат аргумента ми за слаб. Те не са заровени в бележки под линия; те са в основния текст, на мястото, където са важни. В тази верига няма слаби звена, но ще откриете някои, които според вас *са* . Не сте глупави; просто *още не разбирате* .

К. Люк Хъмфрис info@purelife2030.com

Отговорът на една страница

Преди работата, дестинацията. За да знаеш накъде отивам и да ме гледаш как стигам до там.

В Езекиил 4 са записани две присъди затвор. Бог казва на пророка да лежи на лявата си страна 390 дни и на дясната си страна 40 дни – по един ден за всяка година – носейки беззаконието на Дома Израел и Дома Юда. Два народа, две отделни присъди, два отделни часовника.

Левит 26 посочва правилото за ескалация. Четири пъти в една глава Бог казва, че ако наказанието не доведе до покаяние, Той ще накаже „седем пъти повече“. Четири предупреждения, четири умножения.

Нито една от къщите не се разкая. Затова и двата часовника бяха умножени.

Израелският часовник. 390-те години започват от неуспешната асирийска обсада на Йерусалим през 701 г. пр.н.е. и изтичат през 311 г. пр.н.е. Няма покаяние. Умножено по седем: $390 \times 7 = 2730$ години, отброени отново от първоначалното начало.

701 г. пр.н.е. + 2730 години = **2030 г. сл.н.е.**

Часовникът на Юда. 40-те години започват от разпятието през 30 г. сл. Хр. до обсадата на Йерусалим през 70 г. сл. Хр. Няма покаяние. Умножено по седем: 280 години, изтичащи през 350 г. сл. Хр. Все още няма покаяние. Умножено отново по седем - четиридесет, умножено по седем два пъти, $40 \times 7^2 = 1960$ години.

70 г. сл. Хр. + 1960 години = **2030 г. сл. Хр.**

Два допълнителни часовника достигат същата година. Две хиляди години – четиридесет юбилея – от разпятието на кръста през 30 г. сл. Хр. достигат 2030 г. А поколение от осемдесет години, периодът, който Псалм 90 дава за живота на силен човек, отброен от обявяването на Йерусалим за столица от Кнесета на 23 януари 1950 г., достига 2030 г. Глава 9 проверява доколко тези четири са наистина независими един от друг и отговорът е *по-малко, отколкото някога твърдах*.

Присъдите изтичат на Пасха. Юдейският часовник започнал да отброява времето си на Пасха през 70 г. сл. Хр., когато Тит затворил стените на Йерусалим. Пасха до Пасха, 1960 години, ни довежда до пасхалния сезон 2030 г. Часовникът фиксира годината; фиксирането на деня в рамките на този сезон е още една

стъпка, направена в Глава 10, която се пада на 21 Нисан - последният ден на Безквасните хлябове, 24 април 2030 г.

След това пет месеца. Откровение 9:5 дава период от пет месеца, през които хората са измъчвани и не могат да умрат – подтиквани, а не унищожавани, към покаяние. От 24 април 2030 г. до **27 септември 2030 г.** са 157 дни, включително – пет календарни месеца и три дни. Глава 11 разглежда тези три дни, вместо да ги закръглява.

Което е Йом Теруа. Празникът на тръбите. Следващият празник в поредицата, който Исус все още не е изпълнил - Той изпълни четирите пролетни празника точно по график при първото Си идване, а остават още три есенни празника.

Всичко останало в тази книга е дело на това да се покаже, че тези седем параграфа са верни.

ЧАСТ I — ОСНОВНИ ПРАВИЛА

Установяване на метода, преди да разберете докъде води.

Глава 1 — Правилата за броене

Има версия на тази книга, която пропуска тази глава. Това е по-лоша книга.

Почти всеки спор за пророческите дати, който някога съм наблюдавал да се срина, се е сринал тук - не заради теология, не заради история, а заради това, че някой тихомълком е променил начина си на броене по средата на процеса. Така че, преди да броя каквото и да било, ще ви кажа четирите правила, по които броя. Те важат за всяко изчисление в тази книга без изключение. Ако ме хванете да нарушавам някое, значи съм направил грешка и трябва да ми го кажете.

Правило 1 — Броят включва и двете крайни точки

Когато Писанието казва, че един период е 1260 дни, аз приемам първия ден за самия начален ден, а 1260-ия ден за крайния. Броят се и двата края.

Това не е удобство. Така се брои времето в еврейския език, а най-чистата демонстрация е обрязването.

Левит 12:3 заповядва момчето да бъде обрязано на осмия ден. Дете, родено в неделя, се обрязва на следващата неделя. Пребройте изминалото време и

това са седем дни. Писанието ги нарича осми. Денят на раждането е първият ден - началната дата се брои.

Естир прави същото и го прави безпогрешно. Тя казва на Мардохей да пости три дни, денем и нощем (Естир 4:16), а след това текстът казва, че тя е отишла при царя „на третия ден“ (Естир 5:1) - третият ден от тридневния пост, а не денят след него. А Празникът на седмиците се брои петдесет дни от Първите плодове, като се броят и самите Първи плодове, поради което Петдесетница се пада там, където се пада.

Така че: **приобщаващо, от двата края, всеки път.**

Когато проверявате броя на дните ми в timeanddate.com — и се надявам да го направите, защото за това е предназначен — отбележете квадратчето **„Включи крайната дата в изчислението“**. При всяко броене. Всеки път. Ако не го отметнете, ще получите отговор с един ден по-малко от моя и ще си помислите, че съм допуснал грешка.

Това правило е и мястото, където допуснах една от двете грешки, които споменах във въведението. Открих го сам и го отпечатвам, защото стандартът в тази книга се отнася първо за мен.

В първата си книга, *„Преподаване на история, преди тя да се случи“*, отпечатах две екранни снимки от този уебсайт като доказателство. Едната от тях, показваща броя на 1290 дни, е с **неотметнатото квадратче**. Другата, показваща броя на 1260 дни, е с **отметнатото квадратче**. Две различни правила, разположени на четири страници едно от друго, в книга, която се бори за прецизност.

И двата скрийншота показват правилния отговор за датата, към която са прикрепени. Заключение никога не е било в опасност. Методът е бил - книга, която брои по два начина, изобщо няма правило за броене.

Тази книга се брои по един начин.

Правило 2 — Денят започва при залез слънце, а аз използвам датата на лятното часово време.

Това ми струва един ден, така че обърнете му внимание.

Еврейският ден продължава от залез слънце до залез слънце. Битие задава модела в първа глава: *„И стана вечер, и стана утро, ден първи.“* Първо вечер. Ето защо всеки еврейски празник във всеки календар, който някога ще

видите, е написан като обхващащ две от нашите дати – „вечерта на 27 март до вечерта на 28 март“.

Това създава неяснота, която е от огромно значение, когато броите до конкретен ден, и почти никой не я разглежда. Ако менструацията започне на празник, който продължава от вечерта на 27-ми до вечерта на 28-ми, кой ден е първият?

Използвам датата по лятното часово време. 28-ми.

Дневната част е частта от деня, която човек преживява буден, действа и би я описал като „деня, в който се е случило“. Когато Писанието датира дадено събитие, то датира деня, в който събитието е било видимо. И това води до броене, което съвпада с всяко друго броене в системата. Алтернативният вариант не е такъв.

Ето защо в цялата книга Мерзостта на запустението или одобрението на папа Лъв за възродената Османска империя е описано като случващо се в прозореца от залез слънце на 27 март 2027 г. до залез слънце на 28 март 2027 г. - но броенето на 1290 дни започва на **28 март 2027 г.**

Този единствен ден е разликата между времева линия, която се затваря, и такава, която е изместена с едно отклонение навсякъде.

Правило 3 - Няма нулева година

Годината 1 пр.н.е. е последвана непосредствено от годината 1 сл.н.е. Няма междинна година. Конвенцията е създадена през шести век от монах, който е работил с римски цифри, а римските цифри нямат нула.

Практическото следствие е, че наивното изваждане през границата пр. н. е./сл. Хр. е грешно с една година, винаги и точно в посоката, която кара числата на човек, определящ датата, да изглеждат по-добри, отколкото са в действителност.

Отказвам да разчитам, че ще направя това правилно на ръка. Всяко изчисление за годишен период в тази книга се извършва по начин, който астрономите наричат астрономическо номериране на годините, където 1 г. пр.н.е. се записва като година 0, 2 г. пр.н.е. като -1 и т.н. В тази система 701 г. пр.н.е. е годината -700. След това събирането е обикновена аритметика:

$$-700 + 2730 = \mathbf{2030}$$

А 2030 г. в астрономическото номериране е 2030 г. сл. Хр., защото за

положителни години двете системи съвпадат. Преобразуването е механично, извършва се по формула от уеб страницата, която придружава тази книга, и грешката с отклонение от едно става структурно невъзможна, а не просто се наблюдава.

Проверете го по дългия път, ако желаете. От 701 г. пр.н.е. до 1 г. пр.н.е. са 700 години. От 1 г. пр.н.е. до 1 г. сл.н.е. е още една година, което прави 701. Това оставя $2730 - 701 = 2029$ години, започвайки от 1 г. сл.н.е. и стигаме до 2030 г. сл.н.е. Същият отговор. Просто отнема повече време и е по-лесно да се объркаш.

Правило 4 — Годинаята си е година, а денят си е ден, освен ако текстът не казва друго

Пророческата аритметика има лоша репутация и си я е заслужила. Репутацията идва от учители, които свободно преобразуват мерни единици, когато преобразуването им помага – един ден става година тук, една година става 360 дни там, едно „време“ става каквото трябва да бъде – докато произволно число не може да се накара да достигне всяко друго число.

Използвам точно едно преобразуване и го използвам, защото текстът, който чета, го извършва изрично и ми казва, че го прави.

В Езекиил 4:6 Бог казва за четиридесетте дни: *„Определих ви ги за четиридесет дни, по един ден за всяка година.“* Това не е мое заключение. Това е инструкцията, дадена в пасажа, за това как да се чете този пасаж. Така 390-те дни стават 390 години, а 40-те дни стават 40 години, въз основа на самия стих.

Навсякъде другаде един ден си е ден. 1260-те дни от Откровение 11:3 са 1260 буквални дни. 1290 и 1335 от Даниил 12 са буквални дни. Не ги превръщам в години и това ме поставя в противоречие с цяла школа по тълкуване – историцистите, които четат 1260 като 1260 години и поставят цялата скръб в средновековното минало. Те грешат. Назовавам ги тук, за да знаете, че не съм стигнал до моето тълкуване, не познавайки тяхното.

Аз също не използвам 360-дневна „пророческа година“. Ще срещате тази идея постоянно. Тя произлиза от забелязването, че 1260 дни, разделени на 42 месеца, дават 30-дневни месеци и оттам хората изграждат 360-дневна година и започват да преобразуват големи периоди с нея. Наблюдението под това е реално: 42 месеца от 30 дни са 1260 и това е умишлено в текста. Екстраполацията е мястото, където се прекъсва.

Но вижте какво се случва, когато го удължите. Преобразувайте 2730 „пророчески години“ от 360 дни в слънчеви години и губите около 39 години през целия период – 2730 години от 360 дни са 982 800 дни, което е само 2691 слънчеви години. Превърнете това от 701 г. пр.н.е. и ще стигнете до 1991 г., а не до 2030 г. Ако исках число, което да ми пасва, 360-дневната година е първият инструмент, към който щях да посегна, но тя не ме отвежда никъде близо до мястото, където искам да стигна. Така че не я използвам. 390-те и 40-те са обикновени години, 1260-те и 1290-те са обикновени дни, а единственото преобразуване на мерни единици в тази книга е това, което ми дава Езекиил 4:6.

Четири правила, заедно

1. **Включително** — първият ден е началната дата; броят се и двата края.
2. **Лятна дата** — еврейският ден започва при залез слънце; аз броя от дневната част.
3. **Няма нулева година** — годишните периоди, изчислени по астрономическо номериране, се преобразуват обратно в края.
4. **Само едно преобразуване** — дните стават години единствено там, където Езекиил 4:6 го учи. Няма 360-дневна година.

Всяко изчисление в тази книга се подчинява и на четирите. Придружаващата уеб страница ги прилага в активни формули и ще ви каже, ако някоя от тях спре да се държи.

Сега, преди да започнем да броим каквото и да било, има един по-труден въпрос. Кой календар?

Глава 2 — Кой календар и защо

Това е най-слабото звено в тази книга и го поставям във втора глава, а не в приложение.

Нека ви кажа какъв е проблемът, преди да ви кажа отговора си.

Всяка дата в тази книга, която се пада на еврейски празник, зависи от това да се знае на кой ден се пада този празник. За есенните празници през 2030 г. - целта на целия спор - това се оказва, че няма значение и ще ви покажа защо в края на тази глава, и това е най-добрата новина в книгата. Но за една дата това е от огромно значение.

Тази дата е 27-28 март 2027 г.

Два начина за изграждане на еврейски календар

Еврейският календар е лунно-слънчев. Месеците следват луната; годините трябва да следват слънцето, иначе празниците на жътвата се отклоняват от сезоните си. Дванадесет лунни месеца са с продължителност около 354 дни, единадесет по-малко от слънчевата година, така че приблизително на всеки три години трябва да се добави допълнителен месец, иначе Пасхата преминава в зима.

Въпросът е: **на какво основание го въвеждате?**

Отговорът, основан на наблюдението – този, използван през целия библейски период и векове след това – е, че първият месец е този, чието новолуние пада най-близо до пролетното равноденствие, потвърдено от състоянието на ечемичената реколта в Израел. Второзаконие 16:1 заповядва на Израел да „спазват месец Авив“ – и *авив* не е име на месец, а описание на ечемик. Означава зърното в класа, зелено и зряло. Месецът се определя, като се погледне полето. Ако ечемикът не е бил готов, Синедрионът добавял месец и го обявявал, като всички разбирали чрез сигнални огньове и пратеници.

Изчисленият отговор е това, което еврейският свят използва от приблизително четвърти век сл. Хр. Под натиска на римското преследване – Синедрионът е бил разпускан и вече не е можел надеждно да изпраща информация – на Хилел II се приписва математическото определяне на календара. Деветнадесетгодишен цикъл вмъква тринадесети месец в седем предварително определени години. Не е необходимо наблюдение. Той работи навсякъде по света без функциониращ съд в Йерусалим.

Той съдържа и четири правила за отлагане, *дехийот*, които изместват Рош Хашана с ден или два, когато иначе би се паднал неудобно - главно за да се предотврати падането на Йом Кипур в съседство със събота, което би означавало два последователни дни, в които не може да се извършва готвене или погребение.

Фиксираният календар заслужава нещо повече от пренебрежението, което обикновено получава от хората в моя лагер. Той беше необходим акт на съхранение от страна на мъже, опитващи се да запазят непокътната култа на нацията, докато институциите им бяха разрушавани. Това е изключителна математическа фигура. Тя е поддържала празниците живи в продължение на

шестнадесет века. Заслужава уважение.

Но правилата за отлагане са административни. Те съществуват, за да направят спазването им практично. Те не са в Левит 23.

Защо използвам наблюдателния календар

Три причини, подредени по тежест.

Първо, това е, което текстът описва. Левит 23 определя празниците по дни от месеците. Второзаконие 16:1 определя първия месец по ечемика. Нито един от пасажите не знае нищо за деветнадесетгодишен цикъл или правило, което да пречи на Йом Кипур да граничи със събота. Ако чета Левит 23, за да разбера кога се пада даден празник, трябва да използвам метода, който Левит 23 предполага.

Второ, това е какво е било в сила, когато са били дадени пророчествата и когато са се изпълнили първите четири празника. Езекиил, Даниил и Йоан са писали по календар, определен от наблюдение. Същото са правили и авторите на евангелията. Исус е бил разпнат на Пасха, определена от наблюдение, а не от цикъла Хилел, който не е съществувал още триста години. Ако първите четири празника са се изпълнили по календар, определен от наблюдение, това е календарът, в който очаквам да се изпълнят и последните три.

Трето – и това е неласкателната причина – изчисленият календар се отклонява. Деветнадесетгодишният цикъл е много добър, но не е перфектен; той се удължава с около един ден на всеки 216 години. В продължение на шестнадесет века натрупаната грешка е реална и това е една от причините съвременният равински Пасха понякога да се пада цял месец след равноденствието. Това отклонение е аритметичен факт, признат от еврейските власти, и е основателна причина да се предпочита астрономическият метод по въпроси, свързани с точното определяне на времето.

Така че календарът, използван в тази книга, следвайки работата на проекта „Месия 2030“, идентифицира първия месец чрез лунната конюнкция, най-близка до пролетното равноденствие, изчислена астрономически за йерусалимско време.

Сега цената

Ето какво ми струва този избор, казано възможно най-ясно.

Направих сравнението за всяка година от 2025 до 2030 г. - и двата календара,

всеки празник, един до друг. Ето разликата между тях, в дни:

Година	Разликата между двата календара
--------	---------------------------------

2025 г.	0 до 1 ден
---------	------------

2026 г.	1 ден
---------	-------

2027 г.	30 до 31 дни
----------------	---------------------

2028 г.	1 до 2 дни
---------	------------

2029 г.	1 до 2 дни
---------	------------

2030 г.	1 ден през пролетта, нула на всеки есенен празник
---------	--

Вижте 2027 г.

В пет от тези шест години двата календара съвпадат в рамките на ден-два. Те не са съперничаещи си системи, произвеждащи коренно различни резултати. Те са два начина за приближаване към една и съща лунна реалност и в повечето случаи се озовават на едно и също място.

Но 2027 г. е различна. През 2027 г. фиксираният календар вмъква своя тринадесети месец, Адар II, а правилото за равноденствие не го прави.

Най-близката конюнкция до равноденствието през 2027 г. е на 8 март, така че първият месец на наблюдение започва със залез слънце същата вечер - дата на лятната дата 9 март, съгласно Правило 2. Това поставя 14 Нисан, Пасха, със залез слънце на 21 март до залез слънце на 22 март: дата на лятната дата **22 март 2027 г.**

Фиксираният календар поставя 1 Нисан на 8 април, а 14 Нисан на **21 април 2027 г.** С разлика от тридесет дни, в рамките на една година от шест месеца, където това е най-важно.

Цял месец разлика. А 2027 е единствената година с отклонение в целия диапазон.

И така, ето уязвимостта, казана на глас: датата 27-28 март 2027 г. съществува само по наблюдателния календар. Ако фиксираният календар е правилният, тази дата просто не е празник, аргументът за

Първите плодове в полза на нея се изпарява и началото на 1290 г. трябва да е някъде другаде.

Наблюдателният календар е правилен поради трите причини, посочени по-горе. Това не е малък въпрос и хората, които не са съгласни, не са глупаци. Това е носещото предположение, залегнало в основата на по-близката от двете ми дати, и се случва тя да попада в едната година от шестте, където изборът прави разлика с един месец. Ако това ви притеснява, би трябвало. Мен ме притесняваше достатъчно, за да отделя много време за тази глава.

А сега и добрите новини

Погледнете отново последния ред на таблицата.

През 2030 г. двата календара съвпадат точно. Не приблизително. До ден днешен, на всеки есенен празник:

Празник	Наблюдателен календар	Фиксиран равински календар
Йом Теруа (1 Тишри)	28 септември 2030 г.	28 септември 2030 г.
Йом Кипур (10 Тишри)	7 октомври 2030 г.	7 октомври 2030 г.
Сукот започва (15 Тишри)	12 октомври 2030 г.	12 октомври 2030 г.
1335-ият ден	21 декември 2030 г.	21 декември 2030 г.

Приемете това, защото то променя онова, което трябва да приемете, за да приемете останалата част от тази книга сериозно.

Дестинацията не зависи от моя календар.

Читател, който отхвърля всичко в тази глава – който смята, че наблюдателният календар е ексцентричност, а фиксираният календар е единственият легитимен еврейски календар – все пак стига до Йом Теруа на 28 септември 2030 г. и Йом Кипур на 7 октомври 2030 г.

Тези две дати не са артефакт на моя метод. Те са крайната точка и на двата метода. Можете да изхвърлите календара ми изцяло и крайната точка ще остане непроменена.

Стартовият пункт зависи от календара. Дестинацията не е.

Точно в този момент, авторът на пророчества започва да посяга към думи като „чудотворно“ . **Това сближаване не е чудо.** То е, което правят две

лунно-слънчеви системи, когато случайно попаднат във фаза, което се случва редовно – можете да ги видите да се съгласуват през 2025, 2026, 2028 и 2029 г. в същата таблица. Стойността на съгласуването през 2030 г. е защитна, а не доказателствена. То не доказва датата. Премахва възражение срещу него: никой не може да отхвърли датите септември и октомври 2030 г. като резултат от самоделен календар, защото стандартният календар също ги произвежда.

Това е всичко, което прави. Достатъчно е.

Глава 3 — Какво се счита за доказателство

Прекарах първите години от трудовия си живот като анализатор на разузнаването, преди да ги прекарам като проповедник. Първо корейски лингвист, по-късно дари. Работата беше да разгледам фрагментарна информация и да кажа нещо полезно за нейното значение, като същевременно ясно изразя до каква степен доказателствата всъщност подкрепят.

Дисциплината, на която учи книгата „Йов“, и тази, която искам да внеса в тази книга, е, че **не всички твърдения са еднакво силни и преструването на обратното води до смъртта на хора**. Оценка, която представя всичко с един и същ уверен тон, е безполезна, защото читателят не може да прецени по кои въпроси да действа.

Повечето пророчества имат точно този проблем. Аритметиката, историята, тълкуването и спекулациите са представени с един непрекъснат глас в една и съща сила, а читателят е оставен сам да ги подреди. Така че аз ще го подреда вместо вас.

Четири нива

Всяко твърдение в тази книга попада в една от четири категории и ще ви кажа кои са те, докато продължавам.

Ниво 1 — АРИИТМЕТИКА. Следва задължително от входните си данни. Не може да бъде грешно, освен ако входните данни не са грешни. $390 \times 7 = 2730$ е Ниво 1. Същото важи и за $70 + 1960 = 2030$. Не е нужно да ми се доверявате за твърдения от Ниво 1; имате нужда от калкулатор.

Ниво 2 — ИСТОРИЧЕСКО. Добре засвидетелствано в историческите записи. Обсадата на Йерусалим от Сенахирим през 701 г. пр.н.е. е Ниво 2 — фиксирано от асирийския епонимен канон, собствения призматичен надпис на Сенахирим и 2 Царе 18–19 независимо. Гласуването в Кнесета от 23 януари 1950 г. е Ниво 2. Тези данни могат да бъдат проверени във всеки приличен справочник и аз посочвам източниците.

Ниво 3 — ТЪЛКУВАНЕ. Аргументирано тълкуване на текст. Разумните, сериозни, богобоязливи хора не са съгласни. 390-те години на Езекиил, започващи от обсадата през 701 г. пр.н.е. са Ниво 3. Това, че „седемте времена“ в Левит 26 умножават продължителността, е Ниво 3. **Двата основни аргумента в тази книга са и двата Ниво 3**, поради което получават по цяла глава, а не параграф.

Ниво 4 — ПРОРОЧЕСКО. Бъдещо твърдение, произлизащо от нива от 1 до 3. Все още не е проверимо. Всичко за 2027 и 2030 е Ниво 4. Аз ги приемам с убеждение. Всъщност, смятам ги за доказани.

Веригата е толкова здрава, колкото е здраво най-слабото ѝ звено, а най-слабите звена в тази верига са от Ниво 3. По ирония на съдбата, макар и само в съзнанието ми, звената от Ниво 4 са *по-* надеждни от тези от Ниво 3, защото Бог ми ги потвърди.

Разликата между конвергенция и прилягане

Основният аргумент на тази книга е конвергенцията: четири часовника, различни начални дати, различна продължителност, различни множители, всички с край през 2030 г.

Тук се появяват две възражения и те са различни възражения.

Първото е, че намерих годината и чрез обратно инженерство създадох четири пътя до нея. Това се нарича „напасване на кривата“ и е стандартният

начин за неуспех при пророческото определяне на дата. При достатъчна свобода на параметрите ви, можете да стигнете до всяка година, която пожелаете, от всяка начална точка в Писанието. Всеки, който отправя това обвинение, е предубеден и неразумно направен, недостоеен за данните.

Второто е по-фино и е това, което би ме смутило повече в книгата на някой друг: **съгласието между източници, които всъщност не са независими, струва много по-малко, отколкото изглежда.** Четирима свидетели, които са съгласни, са силна сила. Четири разказа, които водят до един източник, са повторение на един свидетел. Приемам това възражение достатъчно сериозно, за да му отделя отделен раздел - Глава 9 проверява на всеки часовник за споделени източници, споделени опорни точки и споделени интерпретативни ходове и констатацията е, че те **не са** четирима независими свидетели. Казвам го там, в таблица, преди някой друг да може.

Първо вземете възражението за напасване на кривата.

И така, какво отличава конвергенцията от напасването? Три неща, и бих приложил и трите към системата на всеки друг:

Параметрите избрани ли бяха независимо от дестинацията? Числата 390 и 40 са дадени в Езекиил 4. Множител седем е даден в Левит 26. Осемдесетгодишното поколение е дадено в Псалм 90:10. Нито един от тях не е избран от мен. Единствените избори, които правя, са *началните дати* и именно там всъщност се крие аргументът – ето защо глави 6 и 7 прекарват по-голямата част от времето си в защита на началните дати, вместо да се занимават с аритметика.

Колко степени на свобода има? Всеки часовник има два свободни избора: къде започва и колко пъти се прилага множителят. Осем параметъра за четири часовника и искам да бъда направо, че вторият е истински избор - Левит 26 не ви казва колко умножения да извършите.

Но вижте колко е грубо това второ копче. Множителът е седем, така че всяко допълнително приложение мащабира цялото изречение със седем. За Израел, започвайки от 701 г. пр.н.е. с 390 години: нулево умножение води до 311 г. пр.н.е., едно до 2030 г. сл.н.е., а две до 18410 г. За Юдея, от 70 г. сл.н.е. с четиридесет години: нула дава 110 г. сл.н.е., едно дава 350 г. сл.н.е., две дава 2030 г. сл.н.е., три дава 13790 г.

Има точно една стойност на такт, която попада навсякъде в записаната история. Това не е копче, което можете да настроите; това е превключвател с

една правдоподобна позиция. Началните дати са мястото, където живее истинската свобода, поради което глави 6 и 7 прекарват по-голямата част от своята дължина в защита на началните дати, вместо да се занимават с аритметика.

Системата произвежда ли проверки, които не е трябвало да премине?

Това е най-силният тест и аз бих го приложил към себе си, ако бях на ваше място. Една настроена система произвежда точно отговорите, за които е създадена, и нищо повече. Система, която описва нещо реално, е склонна да произвежда изненади - резултати, които излизат от нея, без да са били цел.

В тази книга има три такива и ще се запознаете с тях по-късно. Разликата между 1290-та година на Даниил и 1260-та година на Йоан се оказва точно тридесет дни, което е точно продължителността на периода на отстъпничество, и аз не съм я написал там - това е разликата между две числа, записани с разлика от шестстотин години от двама автори. Разликата между 1260-та и 1250-та се оказва точно десет дни и има точно един чифт празници в целия еврейски календар, които са с разлика от десет дни, и броенето попада в двата му края. А 1335-та година на Даниил попада на годишнината от повторното освещаване на Храма, което не забелязах, докато електронната таблица не ми го каза.

Нито едно от тези три неща не е трябвало да работи. Те не са това, за което е създадена системата. Когато даден модел продължава да дава правилни отговори на въпроси, които не сте задали, това е признак на модел, който следи нещо реално.

Какво сгреших

Във въведението казах, че при изграждането на уеб страницата за проверка открих две мои грешки. Ето ги и тях, защото книга, която твърди, че може да бъде проверена, би трябвало да показва какво е довело до проверката.

Правилото за броене. Описано в Глава 1 — две различни конвенции за включване/изключване в първата ми книга, през четири страници. Поправено чрез деклариране на едно правило и прилагането му навсякъде.

Разрушаването на Храма. В *„Преподаване на история, преди да се случи“*, писах, че Храмът е бил разрушен „по време на Пасха, 70 г. сл. Хр.“

Това е погрешно. Йосиф Флавий е ясен, както и Мишна. Тит затворил стените на Йерусалим на Пасха, 14 Нисан, около средата на април 70 г. сл. Хр. - градът бил пълен с поклонници, което е и причината обсадата да е била толкова катастрофална. Но самият Храм изгорял едва на 9 или 10 ав, приблизително три месеца и половина по-късно, в началото на август.

Бях сгъстил обсадата в събитие. Това е достатъчно често срещана грешка и все още беше моя.

Интересното е какво се случи, когато го коригирах. Часовникът на Юда се нуждае от интервал от Пасха до Пасха, за да стигне до Пасха 2030. Обсадата *започна* на Пасха. Храмът изгоря през август. Така че коригираният факт - обсадата, а не опожаряването - е този, който всъщност правилно закотвя броенето.

Грешката отслабваше собствения ми аргумент. Това се случва по-често, отколкото хората очакват, и е аргумент в полза на проверката на работата ви, дори когато заключението ви харесва.

Какво твърди и какво не твърди тази книга

Четири неща, за да сме наясно, преди да започнем.

Твърдя, че Бог ми е казал някои неща. Ще разгледам подробно възражението „никой не знае деня или часа“ в последната глава, но няма да го оставя без отговор в продължение на осемдесет страници, така че ето кратката версия. Тази книга посочва дата. Тя стига до тази дата чрез заключения от текстове и история, събирайки безброй факти и виждайки как те се съчетават.

Не твърдя, че нито един ред от този аргумент е доказателство. Нито един от четирите часовника не би ме убедил сам по себе си. Всеки един от тях би могъл да бъде съвпадение; Библията е голяма книга и в нея има много числа. Аргументът е конвергенцията. Заявявам това ясно и многократно, за да не сбърка никой това с книга, основаваща се на едно изчисление.

Твърдя, че началните ми дати са безспорни. Те са от Ниво 3. Аз защитавам тези дати. Някой би могъл да възрази, но би сгрешил.

Не твърдя, че съм някой специален. Бог използва покаяли се хора. Аз съм човек, който се е посветил изцяло на служене на Господа в святост, специален съм само защото такива мъже са рядкост.

Това са основните правила. А сега същинският спор.

ЧАСТ II — ДВЕТЕ ИЗРЕЧЕНИЯ

Двете носещи глави и двата часовника, които са пуснали да работят.

Глава 4 — Езекиил 4: Два затвора, две присъди

От Езекиил се иска да направи нещо странно.

„А ти, легни на лявата си страна и положи върху нея беззаконието на Израилевия дом; ще носиш беззаконието им, колкото дни ще лежиш върху нея. Защото ти определих брой дни, съответстващи на годините на беззаконието им, триста и деветдесет дни; така ще носиш беззаконието на Израилевия дом.

Когато свършиш това, ще легнеш втори път, но на дясната си страна, и ще носиш беззаконието на Юдовия дом; определих ти го за четиридесет дни, по един ден за всяка година.“ — Езекиил 4:4–6

Преди това, в стихове от 1 до 3, му е казано да направи нещо по-странно:

*„А сега, сине човешки, вземи си тухла, постави я пред себе си и начертай върху нея град, Йерусалим. После го обсади... После си вземи желязна плоча и я постави като желязна стена между себе си и града, и насочи лицето си към него, за да бъде обсаден и да го обсадиш. **Това е знак за дома Израилев .**“*

Тухла с нарисован град върху нея. Обсадни укрепления, построени около нея. Железен тиган - думата е обикновената еврейска дума за плоска чиния за готвене - стоящ изправен между пророка и града. И след това 390 дни от едната страна и 40 дни от другата, като всеки ден представлява една година.

В тези шест стиха са установени четири неща и искам да ги разгледам, за да покажа доколко са оспорвани.

Безспорно: един ден е равносилно на година

Стих 6 го казва директно: *„един ден за всяка година“*. Това е единственото преобразуване на мерни единици в тази книга и го използвам тук, защото пасажът го извършва сам по себе си. Никой не спори за това.

Безспорно: има две отделни изречения

Израел получава 390. Юда получава 40. Те са дадени отделно, родени

отделно и не са сумирани в едно число от 430.

Някои преводи на гръцката Септуагинта четат 190, а не 390 за първото число, а някои тълкуватели комбинират цифрите, за да достигнат 430 и да видят умишлено ехо от 430-те години в Египет. Аз използвам еврейския масоретски превод 390 и държа изреченията отделни, защото самият пасаж ги държи отделни – различни страни, различни народи, различна продължителност и ясна инструкция да се завърши първото, преди да се започне второто.

Двунационното тълкуване е точно това, което изисква историята. По времето на Езекиил това са две отделни политически единици с две отделни истории. Северното царство, Домът Израилев - десет племена, които се отделиха под ръководството на Йеровоам, след като арогантността на Ровоам раздели царството - се отдадоха на идолопоклонство дотолкова, че Бог описва Себе Си като разведен с нея. Тя беше унищожена от Асирия и депортирана и никога не се върна. Южното царство, Домът Юда, също беше невярно, но многократно и частично се разкайваше, никога не беше разведено и беше запазено.

Две нации, два записа, две изречения. Това е текстът.

Какво означава железният тиган

Сега стигаме до интерпретацията, така че нивото пада.

Тиганът стои между пророка – който играе ролята на обсаждащата армия – и града. Той е преграда. Божият собствен коментар в стих 3 е, че това е „*знак за дома Израилев*“. Когато дойде време Юда да смени страната си, тиганът го няма.

Тълкувам бариерата като означаваща, че **обсадата, която изобразява, няма да успее**. Армията не може да премине. Нещо стои между обсаждащия и града.

Това тълкуване има очевиден исторически кандидат. Йерусалим е бил обсаден повече от веднъж, а обсадите ясно се разделят на два вида. Обсадата на Навуходоносор през 586 г. пр.н.е. е успешна; стените са паднали, Храмът е изгорял, хората са отишли във Вавилон. Обсадата на Тит през 70 г. сл.н.е. е успешна; същото се случва отново. Но през 701 г. пр.н.е. Сенахирим от Асирия обсажда Йерусалим и **се проваля**.

Този провал е едно от най-добре засвидетелстваните събития в древния Близък изток и е засвидетелстван и от двете страни. Втора книга на царете, глава 19, е описано как ангелът Господен поразява асирийския лагер и как Сенахирим се оттегля в Ниневия. А собствената „Призма“ на Сенахирим – неговият официален разказ, написан от неговите собствени писари, с всички основания да се хвали – описва как Езекия е затворил Ерусалим „*като птица в клетка*“ и след това, забележително, никога не твърди, че е превзел града. Асирийски цар, който е завладял столица, го е казал подробно. Този не го е направил.

Неуспешна обсада на Йерусалим, изобразена чрез бариера, която обсаждащият не може да премине. Намирам това за естествено съвпадение и съм тук, за да ви кажа, че е правилно.

Какво означават двете страни

Това е аргументът, върху който се гради цялата книга, така че ще забавя темпото.

Езекиил лежи на лявата си страна за Израел, след това на дясната си страна за Юдея, с лице към града през цялото време. Защо текстът уточнява коя страна?

Най-ясният отговор е географски: ако гледате на изток, северът е отляво, а югът е отдясно. Израел е бил северното царство, Юда - южното. Лявото е равно на север, равно на Израел; дясното е равно на юг, равно на Юда. Това е едно тълкуване, то е тълкуването на мнозинството и е напълно достатъчно, за да обясни детайла, но ще ви покажа, че е погрешно. **Читател, който спира дотук, не губи нищо за идентичността на двата народа и не печели време.**

Тълкуването, което аз поддържам — следвайки работата на проекта „Месия 2030“, където за първи път се сблъсках с него — е, че страните също кодират **посоката във времето** .

Ето аргумента. На иврит се пише отлясно наляво. Погледът на читателя, който пише на еврейски, започва от десния край и се движи наляво. Ако подредите поредица от събития по начина, по който еврейският писар е подредил думите – а еврейските писар са рисували поредици по този начин – по-ранните събития се намират отлясно, а по-късните – отляво.

Пророкът лежи до изображение на обсаден Йерусалим. Обсадата е фиксираната точка в средата на диаграмата. И той лежи от едната ѝ страна, после от другата.

- **Лява страна, Израел, 390 години.** Вляво от обсадата във времевата линия отлясно наляво означава *след* то. 390-те години на Израел продължават напред от обсадата.
- **Дясната страна, Юда, 40 години.** Дясно на обсадата означава *преди* нея. 40-те години на Юда продължават така, че да завършат с обсада.

Ако това е вярно, тогава на Езекиил са дадени не само две продължителности, но и две посоки, а обсадата, изобразена върху тухлата, е шарнирът, около който се завъртат и двете изречения.

Сега нека споря със себе си, защото заслужавате да видите контрааргумента в пълна сила.

Възражението. Това е твърде голяма тежест за позиционен детайл. Езекиил е пророк, лежащ в пръстта, а не чертожник, създаващ мащабна диаграма. Ако Бог е имал предвид „тези години текат след обсадата“ и „тези текат преди нея“, Той е имал речника да го каже – ивритът има съвсем обикновени думи за преди и след – и ги е казал достатъчно лесно другаде в Езекиил. Четенето на хронологичната посока от коя страна на тялото си лежи човек е заключение от сценична режисура. Това е умно. Умно не е същото като истина.

Чувствам силата на това.

Какво бих казал аз в отговор? Три неща.

Първо, детайлът е *уточнен* два пъти и уточнението не работи при тълкуване само по географски признак. Ако лявото и дясното просто идентифицират север и юг, страните са декоративни - текстът вече е посочил и двете къщи

изрично едновременно. Бог е дал на Езекиил много символични действия и детайлите обикновено означават нещо.

Второ, желязната плоча за печене сочи в същата посока. Според чисто географско тълкуване, плочата за печене е бариера, която не се нуждае от обяснение, защото обсадата не се нуждае от идентифициране. Според тълкуването, което аз застъпвам, плочата за печене определя *коя* обсада - неуспешната - и страните ви казват в *коя* посока да броите от нея. Двете детайли работят заедно, което е известно доказателство, че принадлежат заедно.

Трето: **тълкуването се потвърждава надолу по течението, а не нагоре по течението.** Никой не би извел това само от Езекиил 4, четейки на студено. Това, което ме кара да твърдя, е, че когато го проследите, и двете изречения завършват в една и съща година по два напълно различни пътя, а в тази година се намират и още два часовника. Тълкуването е оправдано от това, което произвежда, а не от собствената си очевидност.

Това е легитимна форма на аргументация – така една хипотеза се утвърждава във всяка дисциплина – но не е най-силната форма и няма да я представям като такава. Ако конвергенцията надолу по веригата в Глави 6 и 7 не се случи, трябва да се откажете от това тълкуване. То се покачва или спада в зависимост от резултата, който дава.

Ниво 3. Аргументирано, не доказано. Най-силното възражение, изложено изцяло. Ето как стоят нещата и сега можете сами да го прецените.

Какво ни дава Езекиил 4

- Две нации, две изречения: 390 години и 40 години. (*Ниво 2 - текстът го казва.*)
- Един ден представлява една година. (*Ниво 2 - стих 6 го казва.*)
- Обсада, която се проваля, белязана от желязна бариера. (*Ниво 3 - спори се.*)
- Годините на Израел продължават от тази обсада; годините на Юда стигат до обсада. (*Ниво 3 - спорно е и това е слабото звено.*)

Това, което Езекиил 4 *не* ни дава, е никакъв намек, че тези числа биха могли да бъдат умножени. За това трябва да се върнем деветстотин години назад, към глава от Левит, която почти никой не чете.

Глава 5 — Левит 26: Умножено по седем

Левит 26 е главата, в която Бог казва на Израел, преди да влязат в земята, какво точно ще се случи, ако Го изоставят в нея.

Това не е удобна глава. Тя е и най-структурно интересната глава в Тората, защото не заплашва с едно наказание. Тя заплашва с ескалираща поредица от тях, на етапи, с изрично правило за ескалацията – и заявява това правило четири отделни пъти.

стих 18 — „Ако и след това не Ме послушате, тогава ще ви накажа седмкратно повече за греховете ви.“ **стих 21** — „Ако, прочее, действате враждебно към Мен и не искате да Ми се покорявате, Аз ще увелича язвата върху вас седмкратно според греховете ви.“ **стих 24** — „тогава ще действам враждебно към вас; и Аз, дори Аз, ще ви поразя седмкратно за греховете ви.“ **стих 28** — „тогава ще действам с гневна враждебност към вас и Аз, дори Аз, ще ви накажа седмкратно за греховете ви.“

Четири предупреждения. Всяко от тях е обвързано с продължаващ отказ. Всяко от тях уточнява **седем пъти** ...

Структурата е безпогрешна и е умишлена: това е градуирана система от наказания с определен множител. Каквото и да означава „седем пъти“, Бог го казва четири пъти в една глава и всеки път се задейства от едно и също условие - *вие все още не сте се покаяли*.

Въпросът, върху който се обръща тази глава

Сега всичко зависи от две думи на иврит: **שבע** (*шева*), седем, и фразата, изградена върху него.

Има две тълкувания и те са наистина различни.

Четене А — интензивност. „Седем пъти повече“ означава седемкратно по-тежко. По-лошо, по-трудно, по-задълбочено. „Седем“ се използва по начина, по който Писанието често го използва, като числото на пълнота — пълна и завършена мярка за наказание. При това четене фразата не казва нищо за това колко дълго трае нещо.

Четене Б — продължителност. „Седем пъти“ умножава присъдата. Ако срокът е бил 390 години и не е довел до покаяние, срокът става 390×7 .

Тълкуване А е позицията на мнозинството. Заявявам това със свои думи. Повечето коментатори, повечето преводи и повечето учебни Библии тълкуват фразата като засилване на строгостта, а не като удължаване на времето. Най-често срещаният английски превод, „седемкратно“, естествено предполага степен, а не дължина. Ако анкетирате еврейски учени, Тълкуване А би спечелило уверено. Всички те грешат.

И тази книга изисква Четене Б. Без него няма умножени изречения, няма 2730 години, няма 1960 години и няма 2030. Това е пантата. Ако Четене А е правилно, затворете книгата.

Нека да обоснова Б и да започна с допускане на това, което е вярно в А.

Какво е правилното отчитане на интензитета

Това правилно отчита непосредствения контекст. Наказанията, изброени в Левит 26, са качествени.

— ужас, изтощителна болест, поражение, суша, диви животни, обсада, канибализъм, изгнание. Те ескалират в ужас. Тълкуването на умножителя като засилващ този ужас се вписва естествено в околния материал.

И „седем“ определено носи усещането за завършеност в цялото Писание. Седем дни на сътворението. Седмкратно отмъщение за Каин. Нееман се потапя седем пъти. Прощава седемдесет пъти седем пъти. Никой не ги брои.

Четенето на интензитета не е преувеличено. Това е очевидното четене на изречението изолирано.

Аргументът за продължителността

Първо, формата на главата, защото аргументът зависи от нея и почти никой не я излага.

Спусък

Наказание

Базова	стихове 14–15 — акост. 16–17 · ужас, изтощителна болест,
линия	не се подчинявате поражение
Ескалация	стих 18 — <i>седем пъти</i> ст. 19–20 · небето е като желязо, земята не
1	<i>повече</i> дава нищо
Ескалация	стих 21 — <i>седем пъти</i> стих 22 · диви зверове, отвлечени деца,
2	пусти пътища
Ескалация	стих 24 — <i>седем пъти</i> ст. 25–26 · меч, мор, хляб по дажба
3	
Ескалация	стих 28 — <i>седем пъти</i> ст. 29–33 · канибализъм,
4	опустошени градове, разпръснати сред народите

Четири пъти, същото условно наклонение: *ти все още не се обърна към Мен → седем пъти* . И обърнете внимание къде се озовава последният — в изгнание, разпръснат сред народите.

Едно предупреждение относно тази таблица. Номерирах тези ескалации от едно до четири и би било лесно да се премине от „главата посочва правилото четири пъти“ към „правилото се задейства точно четири пъти и след това изтича“. Текстът не казва това. Той никога не обявява окончателна ескалация, никога не казва *и след това няма да умножавам повече*. Това, което дава, е условно условие – *ако все още не искате да се обърнете, тогава седем пъти* – посочено четири пъти.

Дали това е изброяване на четири отделни събития или постоянно правило, настоятелно припомнено четири пъти, за да може Израел да го приеме сериозно, само по себе си е тълкуване и текстът го оставя отворен. Аз се приближавам към постоянното правило: условно наклонение, повтарящо се в идентична форма, се чете по-скоро като политика, отколкото като списък, а условието, което го задейства, никога не е било отменяно. Не съм тук, за да споря за каквото и да било. Бог ме изпрати да ви кажа кое е истина, а не да бъда един от многото учени с мнения. Тълкуване Б – продължителност е единственото правилно.

А сега аргументите – седем от тях, приблизително от най-слабите към най-силните, с едно изключение. Последният е умишлено неподреден: това е честният аргумент, а „честен“ не е същото като „силен“. Четвъртият и петият аргументи са двойката, върху която се основава главата, и е най-добре да се четат заедно.

Първо: еврейският език не е решаващ. Фразата в стих 18 е *וְשֵׁבָה אֶל-חַטֹּאתֶיךָ* _ Неразбираем текст — *sheva al-chattotekhem* , седем върху греховете ви. Това е наречие и не е обозначено. Не казва „седем пъти по-тежко“ и не казва „седем пъти по-дълго“. И двете са граматически достъпни. Английските преводи, които го предават като „седемкратно“, са направили избор, който еврейският не налага. Това не доказва Четене Б — просто означава, че вратата не е затворена от граматиката, което е по-ниска летва, отколкото може да звучи, но си струва да се установи.

Второ: наказанието, с което главата всъщност завършва, е продължителност. Левит 26 ескалира през своите четири етапа, завършва с изгнание — и след това веднага измерва това изгнание във *времето* , и по-специално в съботни години:

„Тогава земята ще се наслаждава на съботите си през всичките дни на запустението, докато сте в земята на враговете си; тогава земята ще си почине и ще се наслаждава на съботите си.“ — Левит 26:34

Стихът след него настоява за същата мисъл: през всичките дни на запустението си земята спазва почивката, която не е спазвала, докато Израел живееше на нея.

Вижте колко е стегнато това. Четвъртите „седем времена“ са стих 28. Наказанието им преминава през стих 33 и завършва с разпръскване. А в стих 34 - още на следващия ред - текстът посочва как се измерва това наказание: в брой години. Крайният множител и преброената продължителност са съседни в текста, без нищо между тях.

Логиката на самата глава завършва с аритметика. Множител, прикрепен към наказание, което текстът измерва в години, е множител, който прави нещо с годините.

Трето: така всъщност е било изчислено изгнанието. Когато седемдесетте години на Вавилон са отчетени във 2 Летописи 36:21, летописецът се връща директно към Левит 26 за

Причината: това се случи , „за да се изпълни словото Господне чрез устата на Еремия, докато земята се наслади на съботите си“. Изгнанието е обяснено като изплащане на съботни години и изплащането се брои. А Даниил, в Даниил 9:2, чете седемдесетте години на Еремия като буквална продължителност, брои я и се моли, когато тя изтече.

Така че имаме каноничен прецедент точно за операцията, която извършвам: вземане на период на наказание от Тората, третиране на него като определен брой години, броене на него и очакване да изтече. Даниил направи това. Това не е екзотичен ход.

Четири: седем пъти по какво точно? Това не е аргумент, с който започнах. Той произтича от възражение и промени начина, по който разбирам целия въпрос.

Тежестта не е измеримо количество. Няма мерна единица, в която едно наказание е седем пъти по-голямо от друго наказание. Ако попитате какво би означавало един глад да е точно седем пъти по-лош от предишен глад, въпросът няма да има отговор – не защото е трудно да се изчисли, а защото няма с какво да се изчисли.

Продължителността наистина има мерна единица. Години. Четиридесетгодишна присъда, умножена по седем, е двеста и осемдесетгодишна присъда и всеки може да я провери.

Сега настоявайте. Наказанието не е качество, свободно реещо се по света; то е нещо, наложено на хората, а нанасянето му отнема време. Следователно всяко наказание има две измерения - колко тежко и колко дълго - и *общото* наказание е продукт и на двете. Така че, когато текстът казва, че наказанието ще бъде седем пъти, той казва нещо за този сбор. И от двете измерения, от които е съставен сборът, точно едно може да носи множител седем по всеки проверим начин.

Има истинско опровержение и това е единственият път за бягство. Седем е идиоматичен израз за пълнота в цялото Писание — „отмъщението ще му се случи седмкратно“ в Битие 4:15 не е ничия аритметика. Ако *седем пъти* в Левит 26 е идиом от този вид, той означава *напълно* и изобщо не носи количество.

Тръгнете по този път и вижте накъде ще ви отведе. Ако числото е чист идиом, тогава то не измерва нищо и четирите твърдения не са ескалираща последователност – те са едно и също нещо, казано четири пъти с нарастващ

акцент. Наказанията в стихове 19, 22, 25 и 29 биха били четири описания на съд, а не четири стъпала нагоре по стълба.

И така, има разклонение и двата пътя водят до място, с което мога да работя. Или *седем пъти* е количествено - в който случай се отнася до обща сума, която има времево измерение, а продължителността е единственото измерение, в което факторът може да се провери - или изобщо не е количествено, в който случай Тълкуване А не е тълкуване за умножаване на тежестта. Това е тълкуване за Бог, който казва, че *това е сериозно* четири пъти.

Отчитането на интензитета оцелява само във втората, по-слаба форма. То не може да бъде едновременно реално умножение и умножение на нещо неизмеримо.

Пето: само едно от двете показания може да е грешно.

Проследете аргумент четири още една стъпка. Ако коефициентът седем се отнася до тежестта, тогава той се отнася до количество, което никой не може да посочи, измери или провери. Колко тежко е било наказанието преди? Не е посочено. Колко тежко след това? Седем пъти повече. За какъв период от време? Също не е посочено - Левит 26 не определя продължителност на нито едно от неговите ескалации.

Твърдение, изградено по този начин, не може да се окаже невярно. Няма наблюдение, дата или изчисление, които биха могли да го опровергават. Каквото и да се случва с Израел в продължение на три хиляди години, то може да се опише като седем пъти повече.

Сега сложете показанието за продължителността до него. Триста и деветдесет години, умножени по седем, от посочена начална точка, дават една година - и тази година или е вярна, или не е. Враждебно настроен читател може да го провери с калкулатор за по-малко от минута. То показва врат.

Твърдение, което не може да бъде погрешно, е не-извършване на никаква работа. Това не е предпочитание към подреденост; това е разликата между това да кажеш нещо и да не кажеш нищо. Ако *седем пъти* е реално умножение на реално количество, по принцип би трябвало да е възможно да се открие, че е било приложено неправилно. Само едно от тези две тълкувания прави това възможно.

Съществува лоша версия на този аргумент, която стои на една крачка встрани. Лошата версия гласи: *интерпретацията на продължителността ми*

дава число, а интерпретацията на тежестта не, следователно интерпретацията на продължителността е правилна. Това не е аргумент, а предпочитание – и точно това има предвид критикът, когато казва, че цялата система е мотивирано разсъждение. Искането на категоричен отговор не е доказателство, че текстът предоставя такъв. Много текстове наистина не го правят.

Добрата версия е твърдение за това как се държи текстът, а не за това какво бих искал. **Вижте какво всъщност е подадено на Езекиил.** Не „лежи там дълго време“. Триста и деветдесет дни, след това четиридесет дни - и след това, в случай че моментът бъде пропуснат, ясен коефициент на преобразуване: *ден за всяка година*. Бог е определил количествено изречението и след това е казал на пророка в коя мерна единица да го прочете. Това не е езикът на атмосферата. Числа, издадени точно, с приложено посочено преобразуване, са издадени, за да бъдат преброени.

Поставете това до Левит 26 и забележете икономичността му. В една глава има точен множител, а в друга - точни термини. При четенето на продължителността, всяко число в действие среща друго число и работи. При четенето на тежестта, точният множител никога не докосва точните термини - той действа върху нещо неопределено количествено, докато 390 и 40 стоят бездействия след първото им изтичане.

Това не е доказателство. Бог не е задължен да прави числата Си удобни за мен, а аргументът от икономическа гледна точка е в крайна сметка аргумент за това как един текст трябва да се сглобява.

Но когато едното четене оставя всяко посочено количество неизползвано, а другото ги използва всички, това си струва да се отбележи – и за разлика от лошата версия, това е твърдение за текста, а не твърдение за моите предпочитания.

Шесто: четенето на строгостта изчерпва главата, преди историята да изчерпи непокаянието. Четвъртият и петият аргументи са за това какво могат да означават думите. Този е за това за какво все още е главата.

Под текста за строгост, Левит 26 описва затворена последователност. Четири засилвания, завършващи с изгнание, а след това главата се обръща в стихове 40 до 42 към възможността за изповед. Ескалаторът спира. Като разказ за това, което се е случило с Израел до Вавилон, това работи - и след това няма какво повече да каже.

Но условието, което предизвика всяка една от тези четири ескалации, беше

едно: *ти все още не се обърна към Мен*. И това условие не приключи във Вавилон. Домът на Юда не се е обърнал към своя Месия от две хиляди години. Ако спусъкът все още е активен и текстът е спрял, тогава Левит 26 е глава за осми и шести век пр.н.е. и за нищо оттогава.

Според показанията за продължителността, то все още тече. Всяко неразкаяно изтичане поражда нов срок, а аритметиката на главата продължава да работи върху нацията, която все още отказва.

Така че въпросът не е само кое тълкуване позволява еврейският език — и двете го позволяват. Въпросът е кое тълкуване оставя Левит 26 с нещо да каже за последните две хилядолетия.

Седмо - и това е най-силно придържам се към него - тълкуването се потвърждава от това, което произвежда. Същото признание, което направих в Глава 4, и по същата причина. Приложете множителя като продължителност към двете изречения от Езекиил 4 и двете ще се окажат в една и съща година, по различни маршрути, с различни множители, от начални дати с разлика от осемстотин години. Ако Тълкуване Б беше грешно, това не би трябвало да се случва.

По-скоро бих ви показала това разсъждение, отколкото да го скрия. То е извод към най-доброто обяснение, което е истинска форма на аргумент и по-слаба от доказателството.

Обърнете внимание как пет и седем си пасват, защото са две половини на една и съща операция. Аргумент пети казва, че отчитането на продължителността прави твърдение, което може да се окаже неуспешно. Аргумент седем казва, че когато изпълните проверката, тя не се оказва неуспешна. И двете половини сами по себе си са слаби - едно фалсифицируемо твърдение не е следователно вярно, а щастливият резултат не доказва нищо, ако твърдението никога не е могло да се окаже грешно. Заедно те са просто начинът, по който проверявате всичко: кажете нещо, което може да е невярно, след което отидете и вижте.

Версията на този аргумент няма да публикувам

Четвъртият аргумент има по-силен братовчед и искам да ви покажа и двете версии – добрата и лошата, защото разликата между тях е целият метод на тази книга.

По-силната версия гласи: умножената строгост все още трябва да бъде *приложена*, а прилагането ѝ отнема време. Единственият срок, който текстът

е дал за Юда, е четиридесет години. Така че седем пъти по-тежкото наказание трябва да продължи още четиридесет години - и когато това приключи без разкаяние, отново седем пъти по-тежко за още четиридесет. В рамките на две хиляди години това са приблизително петдесет срока, а строгостта завършва на седем на петдесета степен, число с четиридесет и две цифри. Никой не би могъл да преживее това. Следователно строгостта е невъзможна.

Първата половина от това е вярна и на нея е изграден четвъртият аргумент. Наказанието трябва да се прилага с течение на времето. Тежестта не може да се променя независимо от продължителността. Това наблюдение ме кара да мисля, че отчитането на интензитета е непълно, а не просто малко вероятно.

Втората половина е мястото, където нещата се объркват , и то на две места.

е превозвачът да е *още четиридесет години* , а нищо не потвърждава това.

Левит 26 изобщо не дава продължителност. Нито едно от четирите му ескалации не е с определена продължителност; наказанията в стихове 19, 22, 25 и 29 просто продължават до следващото ескалиране. Някой, който държи четенето за интензивността, може да каже, че засиленото наказание е продължило за неопределен период и текстът не му противоречи. За да настоявам, че периодът трябва да бъде четиридесет години, трябва да внеса термина на Езекиил в глава, която никога не го споменава - а внасянето на моята собствена рамка в позицията на опонента ми е същата грешка като спор в кръг, само че по-добре прикрита.

И четиридесет и двецифреното число е най-слабата част от един добър аргумент, а не най-силната. Всъщност проблемът с умножението по неограничена тежест не е, че числото става голямо. Проблемът е, че *седем пъти по-лошо от седем пъти по-лошо от изгнание* не описва състояние на нещата. Проблемът е в непоследователността, а не в величината - и точно това е смисълът, който четвъртият аргумент вече изтъква, без театралността.

Има и трета причина и тя е тази, която го реши вместо мен. Ако приема, че умножената тежест изисква повтарящ се термин, аз не съм опровергал тълкуването на интензитета - аз тихо съм го превърнал в тълкуване на продължителността и след това съм обявил победа. Опонент, който искрено твърди, че *седем пъти* означава *напълно, изцяло, в добра степен*, изобщо не е обвързан с никакъв повтарящ се термин, така че редукцията никога не го достига. Това само обезсмисля позиция, която никой не заема. Очевидно е

обаче, че ако наказанието се умножи „напълно“, може ли то да бъде „напълно“ умножено отново? Със или без покаяние, наказанието би достигнало границата си на тежест.

Изложих това подробно по причина, по-голяма от този единствен аргумент. Голямото число убеждава непропорционално на съдържанието си, а пророческите писания имат навика да посягат към него. Ако ще ви моля да проверите аритметиката ми навсякъде другаде в тази книга, трябва да съм готов да посоча изчислението, което ме ласкае най-много. Това ме ласкае и няма да го публикувам.

Още едно разкритие, докато съм тук. В по-ранен вариант на тази глава се твърди, че Левит 26 ограничава ескалациите до четири - стихове 18, 21, 24, 28 - така че строгостта никога не може да се натрупа над седем на четвърта степен. **Това също не ми беше известно. Текстът никъде не посочва ограничение.** Разчитах ограничение в модел, което е точно ходът, който в тази книга моля другите хора да не правят. Той е изчезнал.

Ако правилото е безсрочно, защо спира през 2030 г.?

Това е оставащият въпрос и аз го повдигам преди някой друг.

Ако Левит 26 посочва постоянно правило, а не списък от четири, тогава правилото е все още валидно, когато даден срок изтече без разкаяние. Присъдата на Юда е умножена през 70 г. сл. Хр. и отново през 350 г. сл. Хр. Когато текущият срок изтече през 2030 г., а Юда все още не се разкайва, защо правилото просто не се задейства отново - 1960 г., умножена по седем, още 13720 години?

Няма аритметичен отговор на това. Аритметиката с радост би продължила. Отговорът трябва да дойде отвън и това е цялата причина тази книга да съществува: **последователността не изчерпва ескалациите, а времето ѝ изчерпва.** Левит 26 не го прави.

завършва с ескалация. Завършва, в стихове 40 до 42, с изповед и спомен за завет. Умножението не е крайната цел; то е това, което се случва, докато крайната цел е отхвърлена.

Глави от 10 до 12 твърдят, че през 2030 г. *отказът спира* – че след изтичането на присъдата има пет месеца, през които непокаялите се прогонват, а не унищожават, и след това Месията се завръща и уредбата, към която е принадлежала присъдата, приключва. Още едно умножение би изисквало още тринадесет хиляди години завет, който Бог е казал, че ще помни.

Така че точката на спиране не се отчита от главата. Тя се отчита от всичко останало в тази книга - три други часовника, които са в същата година, броенето на дните, завършващо на есенните празници, последователността на празниците, която Исус все още не е завършил. Ако те не успеят, тогава да, очакваната стойност би била 13790, а не 2030.

Защо никога не е било или/или

Още една мисъл, и тя е най-полезната в главата.

В началото поставих това като две конкуриращи се тълкувания, А и Б, и това е начинът, по който обикновено се задава въпросът. Сега мисля, че формулировката е грешна и аргумент четири е причината за това.

Наказанието има две измерения – колко тежко и колко дълго – и размерът му е продукт и на двете. Тежестта без продължителност не е по-леко наказание; то изобщо не е наказание, защото нищо не се налага на никого. Продължителността без тежест е празна по същия начин. Нито едно от измеренията не съществува самостоятелно. Така че „*седем пъти наказанието*“ никога не е било избор между умножаването на едното или другото измерение. Това е твърдение за размера, а размерът се състои от двете.

Което означава, че Четене А и Четене Б не са съперници. Четене А описва едно измерение на нещото; Четене Б описва измерението, в което числото действително може да бъде проверено. Ако човек не иска да се поучи от наказание, удължаването и засилването му са един и същ акт на търпелив авторитет, а не две конкуриращи се теории за това какво е имал предвид този авторитет.

Това не разрешава възражението. Прочитането на продължителността все

още трябва да носи аритметиката самостоятелно и все още е Ниво 3 - все още приемате думата ми, че годините са това, към което се прикрепя седемте. Но ако сте дошли до тази глава, сигурни, че Левит 26 е за строгостта, забележете, че може да сте напълно прави и тази книга все още е валидна. Вие бихте описали измерението, което не броя. Нищо в това не кара другото измерение да изчезне.

Какво ни дава Левит 26

- Указан множител: **седем** . (*Ниво 2 — в текста е споменато четири пъти.*)
- Заявена причина: **продължителен отказ от покаяние** . (*Ниво 2.*)
- Заявена структура: **четири последователни ескалации** . (*Ниво 2.*)
- Множителът се прилага към *продължителността* на присъдата. (*Ниво 3 - обсъдено по-горе. Четене от малцинството. В основата на тази книга.*)
- И бележка за това колко струва този статут на малцинство. Мнозинството се чете *седем пъти*. като тежест, и аз заявих на висок глас, че мнозинството греши — твърдах, че тежестта и продължителността са две измерения на едно и също количество, че само едно от тях може да носи проверим коефициент седем и че тълкуване, което умножава неизмеримото измерение, трябва да обясни какво умножава. Това е по-тясно твърдение от „всички останали грешат“ и е единственото, от което се нуждаем.

Две изречения от Езекиил 4. Един умножител от Левит 26. Това е целият инструментариум. Сега броим.

Глава 6 - Часовникът на Израел

Две изречения, един множител, четири правила за броене. Сега пускаме първия часовник.

Където започва

390-те години на Езекиил принадлежат на Дома Израилев, северното царство – десетте племена, които се отделиха под ръководството на Йеровоам и

никога не се завърнаха.

Според тълкуването, аргументирано в Глава 4, годините на Израел се намират отляво *на* обсадата, изобразена на тухлата, което в еврейска времева линия отдясно наляво означава, че те започват **от нея**. А желязната плоча за печене отбелязва тази обсада като такава, която обсадителят не е могъл да превземе.

В летописите е записан един неуспешен обсаден курс на Йерусалим. **701 г. пр.н.е.**

Сенахирим, царят на Асирия, се изкачи срещу укрепените градове на Юда и ги превзе. След това дойде в Йерусалим, но не го превзе. Втори Царе 18–19 и Исаия 36–37 разказват историята отвътре – данъкът на Езекия, речта на Рабсака на стената, словото на Исаия, ангелът Господен, поразяващ лагера, и Сенахирим, който се завръща у дома в Ниневия, където синовете му в крайна сметка го убиват в храма на неговия бог.

Асирийският летопис разказва същата история отвън и мълчанието му е по-силно от речта на Библията. „Призмата“ на Сенахирим, официалните летописи, написани от неговите собствени писари, се хвали с превземането на четиридесет и шест от оградените градове на Езекия и със затварянето на самия Езекия в Йерусалим „*като птица в клетка*“. И тогава спира. Той записва получения данък. Никога не претендира за града. Асирийски цар, който превзел столица, го казал подробно, с цифри. Този описал клетка и продължил напред.

Ниво 2. Датата е фиксирана независимо от асирийския епонимен канон, от „Призмата“ и от библейския разказ и е почти толкова сигурна, колкото която и да е дата през осми век пр.н.е. Малцинство от учени предлагат втора кампания около 688–686 г. пр.н.е., за да разрешат трудност относно възрастта на Тирхака; мнозинството се придържа към една-единствена кампания през 701 г. Използвам датата на мнозинството, която е и традиционната.

Няколко думи за това, което *не* използвам. Северното царство падна под Асирия и беше депортирано около 722 г. пр.н.е. - Самария беше обсадена в продължение на три години и превзета, населението беше преселено, десетте племена бяха загубени. Това е очевидният кандидат за началото на наказанието на Израел и не е датата, която използвам. Не се получава 2030 г.; 722 г. пр.н.е. + 2730 години се пада на 2009 г., която е никъде. Споменавам го, защото искам да видите, че знам, че алтернативата съществува и че тя не работи, вместо да я откриете и да се чудите.

Началото от 701 г. пр.н.е. идва от аргумента в Глава 4 - неуспешната обсада, отбелязана с плочата за печене - а не от търсене на начална дата, която би дала желанието от мен отговор. Ако сте отхвърлили Глава 4, трябва да отхвърлите и това. Това е зависимостта, посочена.

Първият срок

701 г. пр.н.е. + 390 години = 311 г. пр.н.е.

(Ниво 1. В астрономическото число: $-700 + 390 = -310$, което е 311 г. пр.н.е.)

Първоначалната присъда на Израел изтече през 311 г. пр.н.е.

Покая ли се Домът на Израел през 311 г. пр.н.е.? Не. Нямаше Дом на Израел, който да се покае — десетте племена бяха разпръснати сред народите и това беше така в продължение на четири века. Присъдата изтече и нищо не се промени.

Нещо друго се е случвало през 311 г. пр.н.е. и искам да се справя внимателно с това, защото точно този вид детайли се преувеличават в книги като тази.

Вярно е: Пролетта на 311 г. пр.н.е. е епохата на Селевкидската ера. Селевк I си възвръща Вавилон и ерата, датираща от това завладяване, се превръща в стандартния календар за целия Близък изток в продължение на векове. Във вавилонското летоброене, което евреите възприемат, първата година започва на 1 Нисан - 3 април 311 г. пр.н.е.

И евреите наистина я възприели. Нарекли я *минян щарот*, Ерата на договорите. Това е системата за датиране, използвана в 1 Макавеи. Тя се появява в еврейските правни документи, в брачните договори и договорите за продажба в продължение на повече от хиляда години. Дълго след като селевкидските царе станали прах, еврейските писари все още датирали документите си от годината, в която гръцки генерал влязъл във Вавилон.

Там има реален образ. В годината, в която присъдата на Израел изтече без покаяние, еврейският народ започна да датира собствените си договори от царуването на езически цар – и продължи да го прави в продължение на хилядолетие.

Какво не е вярно и което няма да твърдя: нищо не се е случило в Юдея през 311 г. пр.н.е. Няма битка, няма завоевание, няма смяна на владетел. Птолемей е превзел региона през 312 г. и се е оттеглил; Антигон го е окупира отново; Мирът на династията през 311 г. оставя въпроса отворен и не урежда нищо на място. Трайният контрол на Птолемеите е установен едва

след Ипс през 301 г.

Така че значението на 311 г. пр.н.е. е календарно, а не военно. Това е интересен резонанс и не е доказателство. Аритметиката не зависи от нея по никакъв начин и ако Селевкидската ера беше започнала в различна година, часовникът щеше да работи по абсолютно същия начин. Включвам го, защото отмерва времето, и го маркирам, защото отмерването не е същото като доказателство.

Умножението

Няма покаяние. Левит 26 е приложим.

$$390 \times 7 = \mathbf{2730 \text{ години}}$$

(Ниво 1.)

Сега един въпрос, който е по-важен, отколкото изглежда: **откога?**

Две възможности. Или умноженият мандат продължава напред от 311 г. пр.н.е., когато е изтекъл първият мандат, или замества първоначалния мандат и се изпълнява от обсадата, 701 г. пр.н.е.

Използвам второто. Умноженото изречение е от 701 г. пр.н.е.

Ето защо. Левит 26 не казва „и тогава ще добавя още едно наказание“. Казва се „*Ще ви накажа седем пъти повече за греховете ви*“ – същите грехове, наказани седем пъти. Целта на умножението е самата присъда, а не нова присъда, добавена към старата. Съдията, който умножава присъда по седем, не добавя пореден срок; той осъжда отново за същото престъпление. И присъдата се изпълнява от пантата, на която е висела първоначалната присъда, което за Израел е обсадата от 701 г. пр.н.е.

Задръжте тази дума — *панта* . В следващата глава ще ѝ бъде от полза повече, отколкото тук, и ако правилото, което използвам, се окаже две правила, прикрити под един капан, ето къде ще ме хванете.

(Ниво 3 — това е интерпретативен избор и би трябвало да го кажа. Ако умноженият член се простираше напред от 311 г. пр.н.е., щеше да се получи 311 г. пр.н.е. + 2730 г. = 2420 г. сл.н.е. и нямаше да има книга. Изборът е важен и аз съм го защитавал, вместо да го предполагам.)

Резултатът

$$\mathbf{701 \text{ г. пр.н.е.} + 2730 \text{ години} = 2030 \text{ г. сл.н.е.}}$$

(Ниво 1. Астрономическо: $-700 + 2730 = 2030$.)

Проверете го по дългия път, ако желаете. От 701 г. пр.н.е. до 1 г. пр.н.е. са 700 години. Още една година ви отвежда до 1 г. сл.н.е. Това са 701 изгубени години, оставяйки 2029 г. да тече от 1 г. сл.н.е. — което е 2030 г. сл.н.е.

Присъдата на Дома Израел, умножена седем пъти, както е посочено в Левит 26, изтича през

2030 г.

Един часовник не доказва нищо

Имам предвид това.

Ако това беше целият спор, нямаше да напиша книга за това. Една единствена аритметична верига от спорна начална дата през спорен множител до целева година е точно това, което прави апроксимацията на кривата отвън, и бих се усъмнил в нея, ако е в ръцете на някой друг.

Обърнете внимание каква голяма част от тази глава е от ниво 3, а не от ниво 1. Аритметиката е тривиална.

— 390 по 7 не е трудна задача. Аргументите *са* изцяло в изборите: че плочата с плочки отбелязва неуспешна обсада, че лявата страна означава движение напред във времето, че множителят удължава продължителността, че умноженият срок се повтаря от първоначалното начало. Четири интерпретативни съждения, всяко от които е защитимо, нито едно не е сигурно, всички те са мои, за да ги защита.

Ето защо вторият часовник е толкова важен. Той използва различна история, различна начална дата, различен брой години и различен брой умножения. Споделя само две неща с този часовник: същата глава от Езекиил и същото правило от Левит.

Ако показанието е грешно, вторият часовник трябва да се приземи някъде съвсем другаде.

Глава 7 - Часовникът на Юда

Второто изречение на Езекиил е по-кратко и историята му е по-добре документирана, защото то обхваща събитията, които са в центъра на Новия завет.

„Когато свършиш това, ще легнеш втори път, но на дясната си страна, и ще носиш беззаконието на Юдовия дом; определих ти го за четиридесет дни, по един ден за всяка година.“ — Езекиил 4:6

Четиридесет години. Дясна страна.

Според прочита на Глава 4, дясната страна във времевата линия отдясно наляво означава *по-рано* - четиридесетте години на Юда не започват от обсада, а **към една**. Изречението завършва с обсада, а не започва от една.

Така че ни трябва четиридесет години, завършващи с обсада на Йерусалим. И има такава, и тя не е неясна.

От разпятието до обсадата

Исус е разпнат на кръст на Пасха, 5 април 30 г. сл. Хр.

(Ниво 3. Тази дата следва от кръщението през 26 г. сл. Хр. и три години и

половина служение, а кръщението през 26 г. сл. Хр. следва от изчислението на петнадесетата година на Тиберий като малцинство в Лука 3:1. Ще разгледам това подробно по-долу, защото е четвъртото слабо звено в тази книга и няма да го подхвърлям в подчинено изречение.)

Четиридесет години по-късно, на Пасха през 70 г. сл. Хр., Тит затворил стените на Йерусалим.

Моментът не е случаен за ужаса на случилото се. Йосиф Флавий описва град, препълнен с поклонници за Пасха, когато римските линии са затворени – населението, хванато в капан вътре, е било празнично, а не местно население, поради което последвалият глад е бил толкова катастрофален. Обсадата започва на Пасха.

30 г. сл. Хр. + 40 години = 70 г. сл. Хр.

(Ниво 1.)

Четиридесет години, Пасха до Пасха, от разпятието до обсадата. А между тях, национално решение.

Исус беше казал за какво са четиридесетте години. *„Йерусалиме, Йерусалиме, който избиваш пророците и с камъни замеряш пратените до теб! Колко пъти исках да събера децата ти, както кокошка събира пиленцата си под крилете си, и не искахте. Ето, домът ви се оставя пуст!“* (Матей 23:37–38.) И по пътя към кръста: *„Защото ще дойдат дни, когато враговете ви ще ви презградят с презгради, ще ви обградят и ще ви притиснат отвсякъде, ще сравнят със земята вас и децата ви в вас, и няма да оставят в вас камък на камък, защото не позна времето на посещението си.“* (Лука 19:43–44.)

Четиридесет години апостоли проповядват в дворовете на Храма. Четиридесет години, през които предложението е отворено. Четиридесет е библиейското число за период на изпитание – пустинята, потопът, Йона в Ниневия, Моисей на планината, Господ в пустинята. Това са четиридесетте години на Юда.

Корекцията, която ти дължа

Ето втората от двете грешки, които обещах да ви покажа.

В първата си книга написах, че Храмът е бил разрушен „по време на Пасха, 70 г. сл. Хр.“. Това е погрешно и си струва да бъдем точни относно случилото се, защото коригираната версия е тази, от която аргументът всъщност се нуждае.

Обсадата започнала на *Пасха* — 14 Нисан, около средата на април 70 г. сл. Хр. *Храмът* изгорял на 9 или 10 ав, приблизително три месеца и половина по-късно, около първата седмица на август. Йосиф Флавий записва десетия ав; Мишна записва деветия и еврейската традиция оттогава насам запазва деветия ден като Тиша бе-Ав, постът и за двата храма.

Бях превърнал четиримесечна обсада в едно-единствено събитие. Често срещана грешка. Все още моя.

Но вижте какво прави корекцията. Часовникът на Юда трябва да отмерва от Пасха на Пасха, ако ще завършва на Пасха през 2030 г. - и обсадата, а не изгарянето, е събитието на Пасхата. Разпятие на кръст на Пасха през 30 г. сл. Хр., обсада на Пасха през 70 г. сл. Хр. Четиридесет години, празник на празник, чисто.

Грешната версия на факта правеше аргумента по-небрежен. Правилната версия го прави по-задълбочен. Обикновено така става, когато проверяваш

собствената си работа, и това е най-добрият аргумент, който познавам за това.

Първото умножение

Покая ли се Юда до 70 г. сл. Хр.? Градът падна, Храмът изгоря, жертвоприношенията престанаха и никога не се възобновиха. Народът не се обърна към своя Месия.

Левит 26 е приложим.

$$40 \times 7 = \mathbf{280 \text{ години сл. Хр.}} \quad \mathbf{70 + 280 = 350 \text{ г. сл. Хр.}}$$

(Ниво 1.)

И тук отново имам нещо за коригиране, вместо да твърдя.

Наблизо се случва реално събитие. Еврейският бунт срещу Констанций Гал избухва през **351 г.**, а не през 350 г. — Гал е провъзгласен за цезар през март 351 г., последва бунтът, който Урсицин потушава жестоко, като разрушава Диокезария (Сефорис) и опустошава Тибериада и Лида.

Това е съседно. Не е точно и ще го нарека съседно, вместо да го закръгля до съвпадение. Нищо конкретно не е засвидетелствано в самата 350 г. сл. Хр. Мога да стигна до 351 г., като коригирам начална дата или като броя приобщаващо, където съм броил изключително другаде, и няма да го направя, защото в момента, в който започна да подтиквам конвенциите, за да постигна резонанс, съм спрял да се занимавам с аритметика и съм започнал да правя нещо друго.

Аритметиката не се нуждае от това. 350 г. сл. Хр. е точка във верига, а не доказателство. Веригата е наред, ако през тази година нищо не се е случило.

Второто умножение

Все още няма покаяние. Така че правилото се прилага отново – и това е четвъртият етап от ескалацията, описана в Левит 26, последният в главата.

Тук искам да променя начина, по който това обикновено се пише, включително и от мен.

Естественият начин да се запише следващата стъпка е $280 \times 7 = 1960$. Това е вярно и води до очевидно възражение: 280 изглежда като число, избрано, защото ви отвежда там, където искате да отидете.

Но 280 не е независимо число. То е 40×7 . Така че второто умножение е:

$$40 \times 7 \times 7 = 40 \times 7^2 = 1960 \text{ години}$$

Първоначалната четиридесетгодишна присъда на Джуда, умножена по седем **два пъти**.

Това не е козметично преформулиране. Левит 26 не описва едно-единствено умножение; описва *серия* от тях, четири етапа в дълбочина, всеки от които е предизвикан от един и същ продължителен отказ. Изречение, което е преминало през два етапа на тази ескалация, е оригиналното изречение, умножено по седем на квадрат. Написано като 40×7^2 , заповедта от Левит е видима в самия израз. Написано като 280×7 , изглежда като произволно число, получаващо произволно увеличение.

Същата аритметика, с начало на страницата.

$$70 \text{ г. сл. Хр.} + 1960 \text{ години} = 2030 \text{ г. сл. Хр.}$$

(Ниво 1.)

Едно или две правила? — водещият въпрос

Сега погледнете внимателно котвата, защото това е мястото, където един бдителен читател би трябвало да посегне към химикалка.

Умноженият срок на Израел е започнал от 701 г. пр.н.е. - *началото* на първоначалната ѝ присъда. Този на Юда е започнал от 70 г. сл.н.е. - *краят* на нейната. Нейната присъда е започнала с разпятието през 30 г. сл.н.е.

Кажете го директно: това изглежда като две различни правила. И ако това са две различни правила, избрани, защото всяко от тях води до 2030 г., тогава тази книга прави точно това, в което обвинява всички останали. Изпробвайте алтернативния вариант и вижте колко зависи от него. Израел от края на мандата си е 311 г. пр.н.е. + 2730 г. = 2420 г. сл.н.е. Юдея от началото на нейния мандат е 30 г. сл.н.е. + 1960 г.

= 1990 г. сл. Хр. Нито един от тях не е оцелял. И двата часовника са чувствителни към котва и аз избрах котвата, която работи и във всеки случай.

Така че ти дължа едно правило, което си е наистина едно правило.

Ето го. **Умноженият термин е даден от обсадата — и в двата случая.**

Обсадата е пантата. Това е нещото, което Езекиил е нарисувал върху тухлата и е построил обсадните си укрепления около него, поставил е желязната плоча пред него и се намира в центъра на целия знак. Обсадата на Израел е 701 г. пр.н.е. Обсадата на Юдея е 700 г. сл.н.е. И двете умножени изречения продължават от обсадата, която им принадлежи.

Това, което двете страни предоставят, не са две правила. Това е мястото, където се намира *първоначалната* присъда на всеки народ спрямо неговата обсада - и точно за това е било тялото на Езекиил. Лявата страна, Израел: нейните 390 години лежат отляво на обсадата по времева линия отдясно наляво, така че те започват напред от нея и следователно обсадата ѝ е в *началото* на мандата ѝ. Дясната страна, Юда: нейните 40 години лежат отдясно, така че те започват обсада и следователно обсадата ѝ е в *края* на мандата ѝ.

Едно правило за умножението - да се използва от обсадата. Едно правило за геометрията - страната ви показва в кой край на първоначалния срок е обсадата. Обсадата на Израел започва нейното броене; обсадата на Юда завършва нейното. Ето защо 701 г. пр.н.е. е началото на едното броене, а 70 г. сл.н.е. е началото на другото, и това не е конвенция, която съм променил по средата.

Две бележки по въпроса.

Не се твърди, че времето тече назад. Четиридесетте години на Юда са се движили напред, както на всички останали - от 30 г. сл. Хр. до 70 г. сл. Хр. Страните са за разположението на диаграма, а не за посоката, в която са живели годините. След като първоначалният срок изтече без разкаяние, новият срок се изтърпява напред от пантите, защото това е единствената посока, в която може да бъде изтърпяна присъдата.

И това прави Глава 4 по-обхватна, отколкото преди час. Лявото и дясното четене вече беше най-голямата интерпретативна зависимост в тази книга. Сега то предоставя както опорните точки, така и посоките. Ако тези страни не означават нищо повече от *север* и *юг* – което е напълно разумно да се мисли, и аз го казах в Глава 4 – тогава часовникът на Юда няма принципна причина да започва от 70 г. сл. Хр., а не от 30 г. сл. Хр., а 30 г. сл. Хр. дава 1990 г. Цялата структура се основава на този единствен детайл – къде е лежал пророкът. Излагам го в едно изречение, за да не се налага никой да го търси.

Пасха 70 г. сл. Хр. плюс 1960 години е **Пасха 2030 г.**

Два такта, без споделени входи

Поставете ги един до друг.

	Домът на Израел	Домът на Юда
Изречение (Езекиил 4)	390 години	40 години
Старт	701 г. пр.н.е.	30 г. сл. Хр.
Посока от обсадата	напред (лява страна)	към него (дясната страна)
Първият мандат изтича	311 г. пр.н.е.	70 г. сл. Хр.
Умножения	един	два
Умножен термин	$390 \times 7 = 2730$	$40 \times 7^2 = 1960$
Изтича от	701 г. пр.н.е.	70 г. сл. Хр.
Изтича	2030 г. сл. Хр.	2030 г. сл. Хр.

Вижте какво *не* е общото между тези две колони.

Различни изречения — 390 и 40, нито едното не произлиза от другото. Различни начални дати, през седем века една от друга, установени от напълно различни исторически събития чрез напълно различни аргументи. Различни посоки на времевата линия. Различен брой умножения — едно и две. Различни крайни членове — 2730 години и 1960 години.

Те споделят точно две неща: главата от Езекиил, която ги определя, и правилото от Левит, което ги умножава.

И срокът им на годност изтича в същата година.

В Глава 3 казах, че система, описваща нещо реално, има тенденция да води до резултати, към които не е била насочена. Това е първият от тях. Можех да избира началната дата на Юдея, за да направя това да проработи - но не аз я избрах, разпятието го направи, а четиридесетте години до обсадата са просто това, което историята ви дава. Сближаването е или съвпадение, или е самото нещо.

Едно съвпадение е оцеляло. Глава 9 има още два часовника.

Преди да продължим: четвъртото слабо звено

Казах ви, че има четири места, където бих отбелязал собствения си аргумент като слаб. Глава 2 съдържа календара. Глава 4 съдържа четенето отляво и

отдясно. Глава 5 съдържа четенето на Левит 26 за продължителността. Ето четвъртата глава и тя принадлежи към тази глава, защото часовникът на Юда започва с нея.

Датата на разпятието през 30 г. сл. Хр. зависи от позицията на малцинствени учени.

Веригата е следната. Лука 3:1 датира служението на Йоан, а следователно и кръщението на Исус, до петнадесетата година на Тиберий Цезар. Исус е бил около тридесет години (Лука 3:23). Служението е продължило три години и половина, през четири Пасхи (Йоан 2:13, 5:1, 6:4, 11:55). Така че: петнадесетата година на Тиберий, плюс три години и половина, дава разпятието.

Всичко се обръща, когато е петнадесетата година на Тиберий.

Мнозинството смята, че царуването започва от смъртта на Август на 19 август 14 г. сл. Хр. - датата, на която Тиберий става *единствен* император, а Тацит, Светоний и Дио броят царуването му. Това поставя петнадесетата година в края на 28 г. сл. Хр. или началото на 29 г. сл. Хр., а разпятието - около 32 или 33 г. сл. Хр. Това е общоприетата позиция и се поддържа от повечето историци и повечето учени, изучаващи Новия завет. За пореден път мнозинството греши.

Считането на малцинството започва от съвместното управление на Тиберий - предоставянето на равна власт над провинциите, извършено около 11 до 13 г. сл. Хр., описано от Велей Патеркул, който е бил жив по това време. Това поставя петнадесетата година около 26 г. сл. Хр., а разпятието - през 30 г. сл. Хр.

Използвам метода на малцинството. Това дава 26 г. сл. Хр. и 30 г. сл. Хр.

В тази зависимост има втора, която е по-скоро тук, отколкото в бележка под линия. Тригодишното и половина служение се основава на преброяването на четири Пасхи в евангелието на Йоан. Три от тях са изрични – 2:13, 6:4 и 11:55, всички споменават Пасхата. Четвъртата, Йоан 5:1, казва само „празник на юдеите“ без определителния член, а значителна част от научните изследвания я тълкуват като някакъв друг празник; Петдесетница и Разпъване на кожи са често предлагани. Така че тълкуването за четирите Пасхи също е натоварващо и е оспорвано.

И двете са защитими. Лука е писал за провинциална аудитория в източните провинции, където властта на Тиберий е била упражнявана от съвместното

му регентство; петнадесета година, считана от провинциалното дарение, би била разбираема за Теофил. А датата от 30 г. сл. Хр. има съществена подкрепа, включително сряда, 14 Нисан, която съответства на хронологията на страстната седмица.

Но ще ви кажа, че въпросът е решен, защото е такъв, но читателят, който провери, ще открие, че мнозинството е против мен в рамките на около десет минути.

Ето какво се крепи на това. Ако разпятието е било през 33 г. сл. Хр., а не през 30 г. сл. Хр., четиридесетте години на Юда щяха да продължат до 73 г. сл. Хр., а не до 70 г. – и 73 г. сл. Хр. не е пасхална обсада на Йерусалим; това е падането на Масада. Часовникът няма да се затвори. **Часовникът на Юда изисква датата 30 г. сл. Хр.**

Израелският часовник не го прави. Той е закотвен през 701 г. пр.н.е. и не докосва нищо от това.

Така че от двете ми изречения, едното зависи от оспорвана хронология, а другото не, и те все пак попадат в една и съща година. Това има стойност. Не си струва да се преструваме, че оспорваното не е оспорвано.

Това е пълният набор за Част II: календарът в Глава 2, лявото и дясното четене в Глава 4, четенето за времетраенето в Глава 5 и хронологията на Новия завет тук - което всъщност са две звена, Тибериевото изчисление и четенето за четирите Пасхи, и двете потвърждават началната дата на Юдея.

Това са местата, където трябва да натиснете, ако искате да счупите тази книга.

Част II завършва тук. Глава 8 разглежда седемдесетте седмици на Даниил - рамката, върху която се крепят близките дати. След това Част IV настройва още два часовника и задава въпроса колко независим е всъщност всеки от четирите.

ЧАСТ III — СЕДЕМДЕСЕТТЕ СЕДМИЦИ

Рамката, върху която се крепят близките дати.

Глава 8 - Седемдесетте седмици на Даниил

Всичко дотук е изградено от две глави: Езекиил 4, която определя присъдите, и Левит 26, която ги умножава. Тези две глави дават една година.

Тази глава е различна. Даниил 9 не посочва 2030 г. и няма да се преструвам, че го прави. Това, което тя посочва, е рамката, която прави близките дати разбираеми – къде се намираме в предопределена последователност, защо все още ни трябва три години и половина и защо седемгодишната скръб, която очаква по-голямата част от християнския свят, е удвояване на нещо, което вече наполовина се е случило.

Ако глави 6 и 7 ви казват годината, тази глава ви казва формата.

Той съдържа и най-неправилно тълкувания стих в пророческата литература и около две трети от него ще отделя време за него, защото всичко, в което повечето хора вярват за последните времена, се основава на едно изречение, тълкувано по един определен начин.

Ето го цялото пророчество. Прочетете го, преди да кажа каквото и да било за него.

24 *„Седемдесет седмици са определени за твоя народ и за твоя свят град, за да се свърши престъплението, да се сложи край на греха, да се извърши умилоствение за беззаконието, да се въведе вечна правда, да се запечатат видението и пророчеството и да се помаже пресветото място.“*

25 *И така, да знаете и да разпознавате, че от издаването на указа за възстановяване и построяване на Йерусалим до Месията Княза ще има седем седмици и шестдесет и две седмици; той ще бъде построен отново, с площад и ров, дори във времена на бедствие.*

26 *След шестдесет и двете седмици Месията ще бъде убит и няма да има нищо, а народът на княза, който ще дойде, ще разруши града и светилището. Краят му ще дойде с потоп; до самия край ще има война; определени са опустошения.*

27 *И ще потвърди завет с мнозина за една седмица, но в средата на седмицата ще прекрати жертвите и хлебните приноси; и под крилото на мерзостите ще дойде онзи, който опустошава, докато се излее пълно унищожение, такова, което е решено, върху онзи, който опустошава.“*

Седмиците са седем

Въпрос на речник преди всичко друго, защото английският го крие.

Думата, преведена *седмица*, е **שָׁבֻעַ** (*шавуа*) и не означава седмица от дни. Означава **седем** - единица от седем, независимо как се брой. В еврейския език има събота от дни и събота от години; Левит 25 изгражда цяла икономика върху седемгодишни цикли, а Даниил току-що чете Йеремиа за седемдесет години изгнание, което 2 Летописи 36:21 обяснява като това, че земята отплаща за неспазените си съботни *години*.

Така че седемдесет и седем са си седемдесет и седем години: **490 години**. Това тълкуване не е спорно. То се приема от хора с различни интерпретации, които не са съгласни почти за нищо друго в този пасаж.

Таблицата с резултатите: шест неща, които трябва да се случат

Стих 24 е частта, която почти никой не чете внимателно, и това е частта, която решава дали седемдесетте седмици са завършени.

Шест неща са постановени да бъдат извършени в тях:

Цел	Статус
1 да довърши прегрешението	направено на кръста
2 да се сложи край на греха	направено на кръста
3 да извърши умиловение беззаконието	занаправено на кръста
4 да въведе вечна правда	спорно — вижте по-долу
5 да запечата видението пророчеството	иоще не
6 да помажеш пресветия	още не

Точки от едно до три са делото на Голгота и не мисля, че един християнин може да ги тълкува по друг начин. „А Той се яви веднъж, в края на вековете, за да отмахне греха чрез жертвата Си“ (Евреи 9:26). Изкуплението беше извършено. Престъплението беше извършено. Това е евангелието.

Точки пет и шест очевидно не са се случили. Виденията и пророчествата не

са запечатани — ние все още ги четем, все още спорим за тях, все още пишем книги като тази. И никой най-святи не е бил помазан.

Четвъртият елемент е този, който няма да бъде подреден спретнато. *Въвеждането на вечна праведност* започна на кръста в смисъл, че праведност, която не е наша, беше предоставена; тя не е дошла в смисъл, че светът е изпълнен с нея. Коментаторите са разделени. Аз го считам за започнало, а не завършено, и го отбелязвам, вместо да го броя в колоната, която ми помага.

Ето защо таблицата с резултати е важна. Ако седемдесетте седмици са били завършени през първи век, тогава видението и пророчеството са запечатани и пресвятото място е било помазано, а нито едното, нито другото не е вярно. Ако те продължават непрекъснато от указа, те са приключили отдавна с една трета от непостигнатата си цел. Нещо в последователността е недовършено – и това не е заключение, което внушавам, а това, което стих 24 изисква от всеки, който го чете.

Указът и 483-те години

Стих 25 дава началната точка: *„от издаването на указ за възстановяване и построяване на Йерусалим“*.

Предложени са четири персийски указа като кандидати и само един от тях отговаря на описанието. Кир през 538 г. пр.н.е. разрешава възстановяването на храма, а не на града. Дарий през 520 г. потвърждава същата работа в храма. Артаксеркс през 445 г. разрешава на Неемия да възстанови стените - указ за укрепване, издаден на виночерпец.

Указът на Артаксеркс до Ездра, в седмата година от царуването му, е този, който съответства на думите. Той разрешава възстановяването, финансира храмовата служба, назначава магистрати и съдии и възстановява Божия закон като закон на страната – възстановяване на държавната система, а не просто ремонт на каменната зидария. Ездра 7 го записва.

Тази книга датира този указ към 458 г. пр.н.е. , а Приложение Д посочва защо 457 г. пр.н.е. е често срещаната алтернатива и какво определя разликата. И двете са защитими; разделението идва от това дали броите годините на персийското царуване според конвенцията за годината на възкачване на престола и от това дали броите от пролетна или есенна нова година. Използвам 458 г. и го казвам, вместо да го представя като установено.

Сега броят:

7 седмици × 7	49 години	458 г. пр.н.е. → 409 г. пр.н.е.
62 седмици × 7	434 години	409 г. пр.н.е. → 26 г. сл.н.е.
69 седмици × 7	483 години	458 г. пр.н.е. → 26 г. сл.н.е.

(Аритметика от ниво 1, изчислена в астрономически години, така че липсващата нулева година не може да захване: –457

+ 483 = 26. Дългият път: от 458 г. пр.н.е. до 1 г. пр.н.е. е 457 години, още една година достига до 1 г. сл.н.е., остават 26 години.)

Първите седем седмици имат очевиден препратен знак: стих 25 казва, че градът „ще бъде построен отново, с площад и ров, дори във времена на беда“ и четиридесет и девет години възстановяване под опозиция е точно това, което Ездра и Неемия описват.

Месията Принцът — помазанието, а не раждането

Шестдесет и деветте седмици продължават „до Месията Княза“. До кога точно? Той се роди, Той беше кръстен, Той влезе в Йерусалим, Той беше разпнат. Коя от двете седмици завършва броенето?

Заглавието го решава.

Месия — **מָשִׁיחַ** (*машиах*) — означава помазан . Крайният срок раждане. Това е помазание. не е

Исус беше помазан при кръщението Си, когато Духът слезе върху Него, и Новият Завет го казва с тези думи. Петър, проповядващ в дома на Корнилий: „Знаете за Исус от Назарет, как Бог Го помаза със Светия Дух и със сила“ (Деяния 10:38). И самият Исус в синагогата в Назарет, четейки на глас Исаия и прилагайки го към Себе Си в този ден: „Духът Господен е на Мен, защото Той Ме помаза“ (Лука 4:18).

И така, шестдесет и деветте седмици завършват при Йордан през 26 г. сл. Хр., когато Месията е помазан и представен. Лука 3:1 датира това събитие към петнадесетата година на Тиберий, а Глава 7 вече ясно ви е казала, че тази книга използва малцинственото изчисление на тази петнадесета година и че мнозинството я поставя две години по-късно. Тази слабост принадлежи както на тази глава, така и на Глава 7, и няма да я оставя неспомената в главата, която най-много засяга.

„След шестдесет и двете седмици“ — първата празнина и тя е малка

Стих 26 започва така: „След шестдесет и двете седмици Месията ще бъде посечен.“

Прочетете бързо, това казва, че разпятието ще се случи в края на шестдесет и деветата седмица. Прочетено както е написано, казва нещо по-общо и по-полезно: **след**. Не в. Не в последната седмица. След.

В иврит има начини да се каже „веднага “ и това не е един от тях. Думата е предлог за последователност и не гласи интервал.

Това има значение, защото интервалът не е бил нищо. Месията е бил помазан през 26 г. сл. Хр. и посечен на Пасха през 30 г. сл. Хр. – три години и половина публично служение между двете събития, четири Пасхи, целите Евангелия.

Обърнете внимание какво правят стих 25 и стих 26 помежду си. Стих 25 се брои **до** събитие и го брои точно: 483 години, до помазанието. След това стих 26 съобщава за второ събитие и го свързва с първото с неопределена количествена дума. **Числото е точно, конекторът е отворен и всяко прави точно това, което казва.** Нищо тук не се разтяга. Книга, която твърди, че седмиците са еластични, би трябвало да отговори за 1260-те дни по-късно; книга, която отбелязва, че „след“ не е мярка, не твърди нищо за седмиците.

Запазете това разграничение. То се появява отново в Глава 11 под различна форма.

Двама мъже в един стих

Всичко в тази книга, което се отнася до седемдесетата седмица на Даниил, се върти около един-единствен стих и около въпрос, на който този стих никога не отговаря директно: **кой е „той“?**

„И ще потвърди завет с мнозина за една седмица, но в средата на седмицата ще прекрати жертвите и хлебните приноси; и под крилото на мерзостите ще дойде онзи, който опустошава, докато се излее пълно унищожение, такова, което е решено, върху онзи, който опустошава.“ — Даниил 9:27

Прочетете го като един човек през цялото време и ще получите тълкуването, на което са били учени повечето християни: идващ антихрист подписва седемгодишен договор с Израел, нарушава го след три и половина години.

половин година, спира жертвоприношенията във възстановения храм и установява мерзостта. Всеки елемент от популярната времева линия на последните времена е изграден върху това тълкуване на това едно изречение.

Прочетете го като двама мъже и ще разберете какво твърди тази книга: Месията потвърждава завета и прекратява жертвоприношението, като го изпълнява, а втора фигура – опустошителът – се появява в последната половина на стиха.

Така че цялата структура се основава на това къде и дали се променя темата. Ето три теста и трите са неща, които можете да проверите в самия текст, вместо да вземате заключение от мен.

Тест първи — граматиката отбелязва промяната

Вижте как двете половини се отнасят към своите теми.

Първата половина изобщо не посочва актьор. Два глагола от трето лице, като и в двата случая подлогът е вътре в глагола: **יִרְבֵּה וְהָג** (*vehigbir*), „и той ще направи силен“ и **תִּבְשֵׁ** (*yashbit*), „Той ще направи прекратяване.“ Няма съществително име. Очаква се читателят да продължи напред по темата от стих 26.

След това втората половина спира да прави това. Тя осигурява актьор: **מֵשׁוֹם** (*мешомем*), причастие — „онзи, който опустошава“, опустошител. И го прави отново в самия край с **שׁוֹם** (*шомем*).

Това е истински структурен сигнал и е лесно да се пропусне в английския език. В иврит не се въвежда ново номинално име за подлог, който вече е в сила. Носите подразбиращ се подлог, стига той да остане същият, и посочвате нов, когато се промени. Стихът започва с неназован „той“ и след това посочва някого.

Това само по себе си не ви казва *кой* е неназованият. То ви казва, че мъжът в края на стиха не е просто мъжът в началото му.

Тест втори — глаголът за завет е грешният глагол за сключване на завет

Еврейският език има стандартен идиом за сключване на завет и той не е този, който Даниил използва.

Обичайният израз е **יִרְתָּ** , **Неразбираем текст** (*карат берит*), „да сключа завет“ — фразата, използвана, когато Бог сключва завет с Ной, с Авраам, на Синай, с Давид. Появява се в целия Стар завет. Ако Даниил е имал предвид, че някой *сключва* завет, това е фразата, която е готова за употреба.

Той не го използва. Пише **יִרְתָּ** . **Ир бахаг** — Hiphil на **יָבַר** (*габар*), чийто смисъл е да бъдеш силен, да надделяваш, да правиш могъщ. В причинната форма означава да укрепваш, да подсилваш, да правя твърд.

Не укрепваш нещо, което все още не съществува. Глаголът предполага вече влязъл в сила завет и описва някой, който го прави силен – което е описание на това, което Месията е направил със завета, който Бог вече е сключил, и странен начин да се опише седемгодишен договор, подписан за първи път.

Обърнете внимание също с кого е сключен заветът: **יָם בִּלְרָם** (*ла-рабим*), „с мнозина“. Този израз не е

неутрален. Това е речникът на Слугата на Исаия, който „ще оправдае мнозина“ и „ще понесе греха на мнозина“ (Исаия 53:11–12) – и това е речникът, към който Исус посяга на трапезата: „това е Моята кръв на завета, която се пролива за мнозина за прощаване на греховете“ (Матей 26:28). Завет, пролят за мнозина. Той цитира този стих.

Тест три — мъжът в края на стиха е мъжът, върху когото пада съдът

Това е най-силното от трите на английски и е с едно условие, което ще заявя накрая, вместо да го забравя.

Проследете последното изречение до края му. Унищожение — „*пълно унищожение, такова, което е постановено*“ — се **излива върху онзи, който опустошава**.

Който и да е субектът на втората половина, той е този, върху когото се спуска предопределеното унищожение. Той не просто действа; той е осъден.

Сега се запитайте дали това може да е същият човек, който потвърждава завета с мнозина.

Не може. Не на доктринални основания — на основата на присъдата. Едната фигура укрепва завета и довежда жертвоприношението до края му. Другата върши мерзости, опустошава и върху нея се излива съд. Един субект би трябвало да бъде едновременно потвърждаващият завета и обектът на постановения гняв в рамките на един стих.

Това е най-чистият възможен ред: темата на втората половина е определена от стиха като този, върху когото се стоварва унищожението.

А сега условието, което обещах.

Последната дума на стиха е **שׁוּמֵם** (*шомем*) и преводите по него се разделят. NASB, ESV, NIV, NET, CSB и NLT го четат като агент — *запустителя* , този, който прави запустение.

KJV, NKJV и ASV го четат като състояние - *пустота* , което означава разрушения град или хора. В по-стария вариант разрушението се излива върху жертвата, а не върху извършителя, и този тест губи своята убедителност.

Аз използвам NASB и съвременният консенсус е с него. Но читателят, работещ с препис на крал Джеймс, има истински въпрос тук и заслужава да му бъде казано, вместо сам да го открива.

Това, което оцелява и в двата случая : първата от двете думи, **מִשְׁחָה** (*meshomem*) във фразата „на крилото на мерзостите ще дойде онзи, който опустошава“ е действен при всяко четене. Посочен е нов действащ човек и той извършва опустошаването. Така че двусубектната структура на стиха — провери резултата си — важи независимо от това каква е последната дума. Само окончателната преценка зависи от превода.

Където пада линията

Съчетаване на трите:

Тема	Какво прави той
27а неназован „той“, пренесено от стих 26	укрепва завет с мнозина · прекратява жертвоприношението и приноса в средата на седемте
27б <i>мешомем</i> — на опустошител, новоименуван	идва на крило от мерзости · опустошава · върху него се излива предопределеното унищожение

Прекъсването пада на „и на крилото на мерзостите“. Преди него се укрепва завет. След него се назначава нов действащ човек и той бива съден.

Кой е „князът, който ще дойде“?

Въпросът за местоимението в стих 27 не може да бъде разрешен без да се реши това, така че мястото му е тук.

„...и народът на княза, който ще дойде, ще разруши града и светилището.“ — Даниил 9:26б

Предлагат се трима кандидати, а един от тях е изключен от самата клауза.

Първо, няколко думи за думата. *Принцът* тук е **נָסִיחַ**. (*нагид*) и това не е титла, запазена само за добри хора. Езекиил 28:2 я използва за владетеля на Тир – фигура, която този пасаж описва по-нататък с най-осъдителните думи в пророците. Това е обща дума за някой, който води: царе, командири, храмови служители, чуждестранни могъщи, нечестиви владетели. Така че никой кандидат не може да бъде изключен само на основанието, че *принцът* звучи твърде почтено за него, и никой не може да бъде включен на

основанието, че звучи твърде почтено за някой друг.

Кандидат едно: бъдещ антихрист. Това е стандартното диспенсационно тълкуване и е опорната точка на седемгодишната договорна рамка – идващият княз от стих 26 става „той“ от стих 27, подписва договора и го нарушава. Всичко, срещу което се аргументира тази книга, зависи от това. Това е и тълкуването, което изисква разрушението на града и светилището в стих 26 да бъде или различно събитие от 70 г. сл. Хр., или странно дълга скоба.

Втори кандидат: Месия. Тоест, и двамата принцове са Исус - *Месията Князът* в стих 25 и *принцът, който ще дойде* в стих 26. Това е привлекателно, защото премахва изцяло антихриста от Даниил 9, което е необходимо за аргумента.

Но прочетете изречението, което се съдържа в него. **Хората на княза разрушават града и светилището.** Йерусалим и храмът са разрушени през 70 г. сл. Хр. от римските легиони. Според това тълкуване римската армия е *народът на Исус*. Неговият собствен народ са били евреите и евреите не са разрушили този храм – те са загинали в него.

Справедливото възражение е, че Писанието наистина притиска чуждестранни армии да служат на Бога и след това ги претендира за тях: Навуходоносор е „*Моят слуга*“ (Йеремия 25:9), Асирия е „*тоягата на Моя гняв*“ (Исая 10:5), а Кир е наречен Божият *помазаник* (Исая 45:1). Така че идеята, че Рим е действал като инструмент на Христовия съд над града, не е абсурдна – самият Исус е произнесъл този съд в Лука 19.

Въпреки това, „*народът на княза*“ е притежателно подчинение, а притежателното подчинение най-естествено назовава народа, към който човек принадлежи или който командва, а не народа, който Бог някога е използвал срещу някой друг. Четенето трябва да се напруга точно в точката, където стихът е най-конкретен.

Има и втора форма на това тълкуване, която си струва да се приеме сериозно, защото това е тази, която аз поддържах известно време: че *хората* са евреите – хората на Месията – и че храмът е паднал, защото са Го отхвърлили.

Теологията на това е правилна, а граматиката не е, и двете могат да бъдат ясно разделени.

Теологията е на първо място, защото е истина и има значение. Храмът беше

разрушен като съд за отхвърлянето на Месията. Това не е заключение; това е, което Исус каза предварително, с ясни думи. „Ето, домът ви се оставя пуст“ (Матей 23:38). „Няма да оставят във вас камък върху камък, защото не познахте времето на посещението си“ (Лука 19:44). Причината за 70 г. сл. Хр. е това, което се е случило през 30 г. сл. Хр.

Сега граматиката. В стих 26 на еврейски език пише **נִזְנַח דַּנְגִיד** **Неразбираем текст** **לֵחַי שֶׁ** . . **Не е ясно** **יִרְמִיָּהוּ** — обектите, изобразени отпред за акцент, *както и градът и светилището* , след това глаголът **לֵחַי שֶׁ** .׃ (*ящит*), „той ще унищожи“, а след това подлогът: **וְהָיוּ** (*съм*), *хората* на един принц, идващия.

Ам е подлогът на глагола. Хората са тези, които извършват разрушението. Така че тълкуване, което ги прави евреи, съдържа стиха, който казва, че евреите разрушиха града и светилището - и евреите не разрушиха този храм. Те бяха обсадени вътре в него и загинаха, защитавайки го.

Разграничението е между **причина** и **извършител** , и Писанието ги разделя тук. Даниил 9:26 посочва извършителя – хората на идващия княз, който и да се окаже този княз. Исус посочва причината: те не разпознаха времето на своето посещение. Никой не е нужно да избира. Отхвърлянето донесе съда; легионите го изпълниха.

И забележете какво се получава, когато оставите всеки текст да си върши работата. **Даниел дава последователността**

— Месията е посечен, след което градът и светилището са разрушени. **Исус посочва причината. Езекиил 4 посочва интервала** — четиридесетте години от присъдата на Юда, от 30 г. сл. Хр. до 70 г. сл. Хр., който Глава 7 използва за фиксиране на нейния часовник. Три текста, едно събитие, всяко от които допълва това, което другите пропускат. Това е по-добър резултат, отколкото един стих да съдържа и трите.

Третият кандидат: Тит. Тит Флавий Веспасиан командва обсадата на Йерусалим през 70 г. сл. Хр. Той е син на управляващия император и наследник на принципата – римски принц в най-чистия смисъл на думата. А *неговият* народ, легионите, прави точно това, което се казва в стиха: разрушава града и светилището.

Има и един момент в последователността, който е в негова полза. Стих 26 току-що казва, че *Месията ще бъде посечен*. Да се представи отново същият този Месия, на следващия дъх, като *принца, който трябва да дойде*, би било странно - Той току-що беше описан като посечен, а „*идването*“ е странен

начин да се говори за Него в този момент. Прочетен като две фигури, стихът е просто хронологичен: Месията е посечен и след това народът на идващия принц разрушава града. 30 г. сл. Хр., след това 70 г. сл. Хр., по ред.

Съответства на събитието и на действащото лице. Не изисква никакво напрегнато притежателно наклонение и никакъв спор дали езическите армии могат да бъдат наречени нечий народ – легионите недвусмислено са били народът на Тит. И поставя пророчеството на Даниил директно върху обсадата, която Глава 7 използва като котва на часовника на Юда, същата 70 г. сл. Хр., достигната от съвсем различна посока.

Какво твърдя и какво не твърдя

Представям Тит като правдоподобно тълкуване и не твърдя, че съм сигурен от това. **Не съм сигурен дали той или Месията са стигнали до извода** . Въпросът се отнася до еврейския синтаксис и до предходните правила на езика, а учените, прекарвали живота си в този текст, не са съгласни помежду си по този въпрос.

Важното за тази книга е по-тясно от въпроса и искам да бъде точен по въпроса.

В този спор не е необходимо да се знае дали принцът е Тит или Месия. Необходимо е принцът да не е антихристът.

Проследете го докрай. Ако принцът е Тит, правилото за най-близкия предшественик предава стих 27 на Тит.

— което би означавало римски генерал, който укрепва завет с мнозина и прекратява жертвоприношенията и приносите. Никой не твърди това и нищо не го подкрепя, така че местоимението трябва да се простира по-назад, до Месия. Ако вместо това принцът е Месия, местоимението попада директно върху Месия. **И двата пътя водят до едно и също място.** Само третото четене — все още бъдещ антихрист — поставя подписващ договора в стих 27 и това е този, върху който е изградена седемгодишната рамка.

И така, това, което прави работата, не е идентифицирането на княза. Тя е следната: **разрушението, описано в стих 26, е от 70 г. сл. Хр., а князът, чийто народ го е извършил, е принадлежал към 70 г. сл. Хр.** Градът е бил разрушен. Светилището е било разрушено. Това е завършено събитие с дата и човек, чийто народ го е извършил, е бил жив, за да го види. Четенето му като владетел, все още бъдеще в нашия век, изисква третиране на „*народа на княза*“ като далечни предци на някой, който все още не е роден – което е

значителна тежест за притежателно лице, и това е носещото предположение на рамката, което е оформило очакванията на по-голямата част от християнския свят.

Двама князе, значи, не трима – и аз приемам самоличността на втория съвсем неясно. **Месията Князът е Исус. Князът, който трябва да дойде, е принадлежал към първи век, независимо дали това е Тит, който е командвал обсадата, или Господ, чийто съд е бил.** Антихристът не е в този стих. Не е нужно да бъде, а поставянето му тук е това, което е създавало объркването на първо място.

А сега трудната част

Третият тест установява, че втората половина не е за Месията. Той не установява, че първата половина е ...

За тази цел книгата се основава на аргумента, изложен по-рано в тази глава – че единственото число „той“ от стих 27 се отнася до „Месия“ в стих 26, а не до „княза, който ще дойде“. **Повечето съвременни коментатори отхвърлят това тълкуване.**

Тяхната причина е основателна и се нарича правило за най-близкия antecedent: когато едно местоимение може да се отнася до повече от едно предходно съществително, то обикновено се отнася до най-близкото. „Князът, който трябва да дойде“ е по-близо до стих 27, отколкото „Месия“. Според обикновеното правило, принцът печели.

Както беше показано по-горе, това възражение е приемливо – ако принцът е фигура от първи век, местоимението така или иначе трябва да се върне към Месията, защото никой принц от първи век не е потвърдил завет с мнозина. Но граматическият въпрос е сам по себе си и аз няма да го отхвърля. Това е най-силното нещо, което другата страна има тук.

Контрааргументът – че фразата е „хората на княза“. Следователно съществителното в началото е „хората“, а множественото число „глава“ е лош antecedent за местоимение в единствено число – е истински аргумент и това е този, на който се опираше първата ми книга. Все още мисля, че има сила. Но ивритът позволява съществително в родителен падеж да служи като antecedent и всеки, който ви каже, че това разрешава въпроса, преувеличава.

Ето къде се намирам, в един параграф, така че никой не трябва да си прави извод:

Само граматиката е в полза на принца. Лексиконът и контекстът са в полза на Месията. *Хигбир* е грешният глагол за подписване на договор и правилният глагол за укрепване на съществуващ завет. *Ла-рабим* е речник на Слугата. Прекратяването на жертвата и приноса е това, което Посланието към евреите казва, че Христос е направил – „*чрез един принос Той е усъвършенствал завинаги онези, които са осветени*“ – и е странно да се приписва това на антихрист, който би прекъсвал жертвоприношенията, вместо да ги изпълнява. Аз претеглям тези неща по-тежки от близостта. Някой може да ги претегли по друг начин и да разсъждава честно.

(Ниво 2 за структурата с два субекти — тестове едно и две правят това и нито един от тях не зависи от оспорван превод. Ниво 3 за идентифициране на субект на 27а като Месия: аргументирано тълкуване срещу настоящото мнозинство, казано ясно, а не представено като установено. Тест три е Ниво 2 за NASB и неговото семейство и не се основава на предаването на последната дума от KJV.)

Какво определя и какво не определя това

Решава, че Данииел 9:27 съдържа две цифри, което е достатъчно, за да наруши седемгодишната договорна рамка, която зависи от наличието на една.

Само по себе си не определя кога настъпват половините на седемдесетата седмица. Това е работата на следващия раздел - и си струва да се каже, че двата въпроса са разделими. Читателят би могъл да приеме всичко в този раздел и все пак да постави цялата седемдесета седмица в бъдещето. Това, което не би могъл да направи, е да продължи да чете стих 27 като един човек, който подписва и след това нарушава завет, защото стихът назовава втори актьор и след това го осъжда.

Пропастта — най-трудното нещо за защита в тази книга

Вече имаме всичко, освен частта, която кара цялата рамка да работи, така че нека я разгледаме.

Седемдесетте седмици са 490 години. Шестдесет и девет от тях са продължили от 458 г. пр.н.е. до 26 г. сл.н.е. без прекъсване. Седемдесетата седмица е седем години. Стих 27 казва, че заветът се укрепва за една седмица и нещо се случва в *средата на седмицата* - три години и половина по-късно.

В тази книга се казва, че тази седмица е служението на Исус, от 26 до 30 г. сл. Хр. Той лично е извършил, а втората половина все още е пред нас и е за нас,

Неговите двама свидетели, да я извършим.

Което означава, че празнина от около две хиляди години се намира в рамките на седемгодишен период.

Кажете го директно, защото критикът би го направил: прекъсването е четири пъти по-дълго от цялото пророчество, което прекъсва. Четиристотин и деветдесет години, постановени като едно цяло, с две хилядолетна празнина в последните седем от тях. Нищо в Даниил 9 не обявява такава празнина. Няма стих, който да казва „и тогава броенето ще спре“.

И така, ето случая и можете да го прецените.

Първо: стих 24 налага някаква непълнота на всеки. Каквото и да правите с празнината, три от шестте постановени цели не са се случили. Видението и пророчеството не са запечатани. Пресвятото място не е помазано. Всеки, който казва, че седемдесетте седмици са завършили през първи век, трябва да обясни как една постановена цел е завършила с една трета от нея неизпълнена. Недовършената работа не е мое изобретение; тя е в текста и всяко четене трябва да я обясни. Въпросът е само къде се намира непълнотата.

Второ: самият текст разделя седмиците. Бог не е казал „седемдесет седмици“. Той е казал седем седмици и шестдесет и две седмици, а след това е разгледал последната отделно в отделен стих. Един непрекъснат период не е необходимо да се предава на три части. Разделянето е в стих 25, преди който и да е тълкувател да го докосне.

Трето: пророчеството е изрично за конкретен народ и конкретен град. „Седемдесет седмици са определени за твоя народ и за твоя свят град.“ Не за света. За Израел и Йерусалим. Часовник, определен за даден народ, е поне разбираем като часовник, който спира, когато Божиите действия се обърнат другаде – и Новият Завет описва точно такова обръщане, с присадени езичници и частично закоравяване на Израел, „докато не влезе пълнотата на езичниците“. Независимо дали приемате тази рамка или не, това не е ad hoc изобретение, създадено, за да спаси Даниил; това е собственият разказ на Павел за епохата, в която живеем.

Четвърто, и това е, което бих запазил: Исус демонстрира незабележима празнина в пророческо изречение и го направи умишлено.

В синагогата в Назарет Му дадоха Исая и Той прочете това:

*„Духът Господен е на Мене, защото Той Ме е помазал да проповядвам Евангелието на сиромасите. Прати Ме да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените, да **проглася** благоприятната година Господня.“ — Лука 4:18–19*

След това, както казва Лука, *„затвори книгата, върна я на служителя и седна“* – и им каза: *„Днес се изпълни това писание, което чухте.“*

Той спря по средата на изречението. Ето целия Исая 61:2, като мястото, където Той затвори свитъка, е отбелязано:

*„За да прогласи благоприятната година на ГОСПОДА ← **Той спря тук** И деня на отмъщението на нашия Бог; За да утеша всички, които скърбят.“*

Един стих. Три изречения. Той прочете първото, каза им, че се е изпълнило в онзи ден и седна пред второто — и денят на отмъщението все още не е дошъл.

Това е празнина от поне две хиляди години, попадаща между две изречения от един-единствен стих, която не е обозначена с нищо на еврейски. Знаем, че е там само защото Господ спря да чете и седна.

Така че възражението *„пророчеството не работи по този начин“* има отговор, а отговорът е, че Исус го е прочел по този начин публично и е казал на събранието, че току-що е изпълнил първата половина на изречение, чиято втора половина все още не е изпълнена. Ако може да има празнина между две изречения на един стих, тя може да попадне и между две половини на една седмица.

Това, което този аргумент не прави. Той показва, че е възможна празнина в пророческата литература; не показва, че *тази* празнина е реална, нито че е две хиляди години, нито че завършва през 2027 г. Исая 61 прави възражението оцеляващо. Той не обосновава твърденията.

(Ниво 3. Пропастта се заключава от недовършените цели на стих 24 и е защитена с прецедент. Не е посочена в Даниил. Ако намирате това за незадоволително, вие отговаряте правилно на доказателствата – това е заключение и не съм го представил като нещо друго.)

Едно нещо наистина отличава версията за празнината в тази книга от по-неясната. **Тя има краища.** Пропастта обхваща периода от Пасха 30 г. сл. Хр. до двадесет и седми април 2027 г. Това е твърдение с две дати, като едната от тях е достатъчно близка, за да бъде публично погрешна в рамките на една година. Теорията за празнината, която може да бъде проверена, е нещо

различно от теорията за празнината, която просто абсорбира всичко, което историята ни предлага.

Какво ни дава Глава 8

- Седемдесет и седем са 490 години, а седмиците са години. *(Ниво 2 - еврейското и почти всеобщо съгласие.)*
- Шест цели са определени за периода; три са безспорно постигнати, една е спорна, а две очевидно не са. **Последователността е недовършена при всяко тълкуване.** *(Ниво 2.)*
- Указът е поръчението на Артаксеркс към Ездра, 458 г. пр.н.е. *(Ниво 2, с 457 г. пр.н.е. като жива алтернатива — Приложение Д.)*
- 458 г. пр.н.е. + 483 години = 26 г. сл.н.е. *(Аритметиката от ниво 1 се основава на датата на указа от ниво 2 по-горе — променете указа и сумата се променя заедно с него.)*
- Че 26 г. сл. Хр. е и годината на помазанието при Йордан. *(Ниво 3, и отделно: то се основава на изчислението на петнадесетата година на Тиберий от малцинственото съвместно регентство, посочено в Глава 7 и отново тук. Аритметиката и идентификацията са две твърдения и те не са валидни независимо един от друг.)*
- След шестдесет и двете седмици — не в — позволява трите години и половина от помазанието до кръста. **Числото е точно; свързващото средство никога не е било мярка.** *(Ниво 2.)*
- Даниил 9:27 съдържа две фигури, а не една – във втората половина е посочен нов агентивен субект. *(Ниво 2.) Това, че втората фигура е човекът, върху когото пада предопределеното унищожение, е Ниво 2 за NASB и неговото семейство и не се придържа към превода на последната дума на стиха в превода на крал Джеймс.*
- Заветът е заздравен , а не прекъснат. Месията потвърждава съществуващ завет с мнозина; Той не подписва седемгодишен договор. *(Ниво 3 и тълкуването на тази книга срещу настоящото мнозинство.)*
- Принцът, чийто народ разруши града, принадлежеше към първи век — Тит или Господ, чиято присъда беше това. Не е фигура, която все още е бъдеще. *(Ниво 3, и аргументът не зависи от това кое.)*

- Три години и половина от седемдесетата седмица остават необслужени. (*Ниво 3 - празнината.*)

Останалата част от книгата е за това кога започват тези три години и половина.

ЧАСТ IV — КОНВЕРГЕНЦИЯ

Още два часовника и одит на стойността на четири споразумения.

Глава 9 — Четири часовника, една година

Два часовника текат от Глава 6 насам. Тази глава започва още два и след това прави нещо, което повечето книги от този вид никога не правят: пита колко струват четири споразумения, когато погледнете откъде всяко от тях получава своите части.

Кратката версия, за да знаете докъде стигаме. **Два от тези четири часовника струват много. Единият заслужава нещо. Единият е най-слабото нещо в тази книга и аз самият ще го класирам последен, вместо да оставя рецензент да го направи вместо мен.**

Където вече сме

От Глави 6 и 7, накратко:

Израел. Езекиил 4 определя 390 години. Те започват след неуспешната асирийска обсада от 701 г. пр.н.е. и изтичат през 311 г. пр.н.е. без покаяние. Левит 26 умножава присъдата по седем. $390 \times 7 = 2730$, изтърпiani след обсадата. **701 г. пр.н.е. + 2730 = 2030 г. сл.н.е.**

Юда. Езекиил 4 определя 40 години. Те обхващат периода от разпятието през 30 г. сл. Хр. до обсадата през 70 г. сл. Хр. без покаяние. Левит 26 умножава, а след това отново умножава. $40 \times 7^2 = 1960$, обслужва се след обсадата. **70 г. сл. Хр. + 1960 = 2030 г. сл. Хр.**

Сега другите две.

Третият часовник — два дни и четиридесет юбилея

Осия говори от името на хора, подложени на съд, които все още не са се обърнали:

„Елате, нека се върнем към ГОСПОДА! Защото Той ни е разкъсал, но ще ни изцели; Той ни е ранил, но ще ни превърже. Ще ни съживи след два дни; Ще ни въздигне на третия ден, за да живеем пред Него.“ — Осия 6:1–2

Два дни, после трети. Четена като обикновени дни, това е поговорка за бързо възстановяване и това е правилно тълкуване.

Прочетено пророчески, това е педя — и Петър предоставя коефициента на преобразуване, който я прави такава:

„Но това едно не пропускайте, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години като един ден.“ — 2 Петрово 3:8

Два дни са две хиляди години. Разкъсването започна, когато народът отхвърли нейния Месия и домът ѝ остана пуст; съживлението идва две хиляди години по-късно, а третият ден - хилядолетието - следва.

30 г. сл. Хр. + 2000 години = 2030 г. сл. Хр.

Съществува и втори начин за броене на една и съща педя, който е идентично разположен, и си заслужава отделно изречение, защото е изграден от Тората, а не от поговорка. Левит 25 определя юбилей на петдесет години - седем цикъла от съботни години и след това петдесети, в който дълговете се анулират, робите се освобождават и земята се връща на първоначалния ѝ собственик. Четиридесет юбилея са две хиляди години, а четиридесет е числото в Писанието за период на изпитание.

Две хиляди години изпитания, завършващи с освобождаване на загубеното. За това е Юбилей. Независимо дали стигате до числото чрез двата дни на Осия или чрез четиридесет Юбилея, стигате до 2030 г.

(Ниво 3. Тълкуването на Осия като ден за хилядолетие е типологично, а не категорично. Стихът на Петър е за отношението на Бог към времето, а не за декодиращ пръстен, и внимателните читатели го прилагат по-предпазливо, отколкото аз го прилагам тук. Този часовник е аргумент от модел и аз го приемам по-свободно от двата преди него.)

Четвъртият часовник — поколението и възражението, което ще ви направя

Исус, след притчата за смокиновото дърво:

„Истина ви казвам, това поколение няма да премине, докато не се сбъдне всичко това.“ — Матей 24:34

И продължителността на едно поколение, от псалма на Мойсей:

„Що се отнася до дните на нашия живот, те съдържат седемдесет години, или ако е по сила, осемдесет години.“ — Псалм 90:10

И така: някакво събитие дава началото на поколение, а осемдесет години по-късно поколението, което го е видяло, все още не е отминало.

Събитието, използвано в тази книга, не е това, което повечето учители използват. На **23 януари 1950 г.** Кнесетът гласува с 60 гласа „против“ и 2 гласа да обяви Йерусалим за столица на Израел.

1950 + 80 = 2030 г. сл. Хр.

Сега, преди да го повдигнете, ето възражението и то е силно.

Всички останали използват 1948 г. Израел се прероди като нация на 14 май 1948 г. и ако някое съвременно събитие е дало началото на пророческо поколение, това е очевидният кандидат. И 1948 г. не дава 2030 г. Тя дава 2028 г.

По-лошо от това. Нека сложа цялата мрежа на страницата, включително клетките, които ме смущават:

Стартиране на събитието	+ 70 години	+ 80 години
Израел се преражда — 14 май 1948 г.	2018 г. · вече мина	2028 г.
Кнесетът обявява Йерусалим столицата — 23 януари 1950 г.	2020 г. · вече отминало	е2030 г.
Обединението на Йерусалим — юни 1967 г.	2037 г.	2047 г.

Шест правдоподобни комбинации. Точно една от тях дава 2030 г. и тя е тази, която се използва в тази книга.

Това е най-уязвимото нещо в тази книга и няма умен отговор на него. И двата свободни избора – кое събитие и кой от двата жизнени цикъла на псалма – трябва да се случат по моя начин и те се случват. Ако ви кажа, че шансовете срещу това са астрономически, щях да ви обидя, защото точното описание е, че двупараметърен часовник удря цел и има шест начина да се

настрои.

Мога да ви дам моите причини и искам да ги прецените, знаейки какво се иска от тях да носят.

Защо градът, а не нацията. Беседата на Елеонския хълм е за Йерусалим, а не за държавността. Учениците питат за храмовите сгради. Исус отговаря с Йерусалим, обграден от армии, а Лука записва часовника, който всъщност назовава: *„Йерусалим ще бъде тъпкан от езичниците, докато се изпълнят времената на езичниците“* (Лука 21:24). Нещото, което се измерва, е езическото владичество над града. Една нация може да се прероди, докато столицата ѝ остава под чужда администрация – и през 1948 г. Йерусалим е точно такъв – разделен, със Стария град в йордански ръце, а международната общност настоява градът да бъде интернационализиран. Гласуването в Кнесета през януари 1950 г. е актът, който слага край на въпроса чия е столицата.

Защо осемдесет, а не седемдесет? Псалм 90 дава и двете, и ги дава като диапазон с прикрепено условие: седемдесет, *„или ако е по сила, осемдесет“*. Осемдесет е външната граница.

Четенето на Матей 24:34 като *„няма да премине“* – поколението все още е тук, когато това се случва – твърди за външната граница, а не за вътрешната. Вземете седемдесет и поколението вече е отминало.

Това са реални аргументи. Очевидно е, че те водят до желания от мен отговор и няма да се преструвам, че щях да ги намеря, ако 1950 плюс осемдесет години бяха довели до 2041 година.

(Ниво 3 Два свободни параметъра, шест комбинации, едно попадение.)

Одитът на независимостта — частта, която повечето книги като тази пропускат

Ето въпросът, който един внимателен читател би трябвало да си зададе. Аз го задавам пръв.

Дали тези четири часовника са всъщност независими?

Това е от огромно значение. Съгласието на четирима независими свидетели е убедително. Четири разказа, които водят до един източник, изобщо не са четирима свидетели - те са един свидетел, който се повтаря, и съгласуването между тях не ви казва почти нищо.

Нека обясня откъде всеки часовник получава частите си.

Часовник	Текстов източник	Историческа котва	Необходими интерпретативни движения	са
Израел	Езекиил 4 · Левит 26	Обсада от 701 г. пр.н.е.	ляво/дясно четене · четене по времетраене · обсадна котва	
Юда	Езекиил 4 · Левит 26	Разпятие през 30 г. сл. Хр. → Обсада през 70 г. сл. Хр.	ляво/дясно четене · четене по времетраене · обсадна котва · Тиберийска разплата	
Юбилей	Осия 6:2 · 2 Петър 3:8	Разпятие през 30 г. сл. Хр.	еднодневно четене за хилядолетие	
Поколение	Псалм 90:10 · Матей 24:34	Гласуване Кнесета 1950 г.	вград-не-нация · осемдесет-не-презседемдесет	

Сега прочетете припокриванията, защото са три и не са малки.

Израел и Юда споделят цялата си рамка. И двете произлизат от Езекиил 4, и двете са умножени по Левит 26 и и двете зависят от едни и същи три тълкувателни хода. Те не са двама свидетели. Те са **една рамка, приложена два пъти.**

Юдейският и юбилеен часовник споделят една котва. И двата започват от разпятието през 30 г. сл. Хр. Ако тази дата е грешна — а Глава 7 ви каза, че се основава на малцинствено изчисление на петнадесетата година от управлението на Тиберий — тогава два от четирите часовника се движат заедно.

Само генераторният тактов механизъм е напълно независим от останалите. И е най-слабият от четирите.

Това е неудобен набор от факти и наистина вреди на фразата „*четири независими часовника*“. Използвал съм тази фраза. Беше твърде силна и я оттеглям от тук.

И така, каква всъщност е стойността на конвергенцията?

По-малко от четирима свидетели. Повече от нищо. Ето какво е оцеляло.

Израел и Юда са една рамка, приложена два пъти — но двете

приложения почти нямат общи входни данни. Различна дължина на изреченията, 390 и 40. Различни котви през седем века, установени от несвързани събития чрез несвързани аргументи. Различен брой умножения, едно и две. Различни умножени членове, 2730 и 1960.

Това не са двама свидетели на факта. Това е **проверка за съгласуваност на дадена рамка** – а проверките за съгласуваност имат реална стойност. Ако лявото/дясното тълкуване на Езекиил 4 е било грешно или тълкуването на продължителността на Левит 26 е било грешно, няма причина рамката да генерира една и съща година два пъти от толкова различни входни данни. Можеше да генерира 2030 и 1990. Можеше да генерира 2420 и 2030. Глава 7 ви показва колко лесно се получава това, когато котвата се премести.

Юбилейният часовник добавя малко, а не много, защото се основава на същата дата на разпъването, както часовникът на Юда. Това, което той допринася, е различен *вид* разсъждение – типологично, а не юридическо – достигащо до същата година. Потвърждение от различна дисциплина има стойност, но не е втори пример.

Генераторният тактов часовник добавя най-малко, поради посочената по-горе причина.

Така че точното твърдение на аргумента не е, че *четири независими часовника са съгласни*. То е следното:

Една рамка, извлечена от две глави на Тората и пророчествата, приложена два пъти с напълно различни входни данни, води до една и съща година и двата пъти - и две допълнителни линии на разсъждение, едната типологична, а другата слаба, стигат до едно и също място.

Това е по-слабо твърдение от това на задната корица на повечето книги с пророчества. То е също така вярно и едно по-малко вярно твърдение надживява едно впечатляващо преувеличено. Читател, който прегледа тази глава, ще открие, че вече съм казал най-лошото от него.

Класиране на моите собствени доказателства

Защото не и четирите заслужават еднаква тежест и това е по-полезно от таблица с четири равни реда:

Часовник	Сила	Защо
1 Израел	най-	Числата, дадени в текста, са добре силният засвидетелствани в 701 г. пр.н.е., не зависят от

		хронологията на Новия завет. Зависи единствено от Езекиил 4 и Левит 26.
2 Юда	силен	Същата рамка, напълно различни входни данни. Отслабена от зависимостта си от разпятието от 30 г. сл. Хр., което се основава на малцинствено преброяване.
3 Юбилей	умерен	Различен вид разсъждение, достигащо до същата година — но типологично и споделящо котвата на Юда.
4 Поколени е	слаб	Два свободни параметъра, шест правдоподобни комбинации, едно попадение. Включено за пълнота, не е разчитано на него.

Ако Глава 4 и 5 се провалят, първите две се съчетават и книгата е завършена. Ако Тиберийското пресмятане се провали, часовниците две и три се местят и само Израел остава на 2030 г. Ако генерационният часовник е грешен, нищо друго не се променя.

Това е действителната структура на зависимостите и сега можете да ме държите за истина.

Какво ни дава Глава 9

- Двата дни на Осия плюс хилядолетният ден на Петър дават 2000 години от разпятието. **30 г. сл. Хр. + 2000 г. = 2030 г.** (*Ниво 3 - типологично.*)
- Четиридесет юбилея от петдесет години е същата 2000 година, до която се стига чрез Левит 25. (*Ниво 3.*)
- Осемдесет години след обявяването на Йерусалим за столица от Кнесета. **1950 + 80 = 2030.** (*Ниво 3 — шест правдоподобни обстановки, едно попадение и мрежата е отпечатана по-горе.*)
- Четирите часовника **не са четирима независими свидетели.** Израел и Юда споделят една и съща рамка; Юда и юбилейният часовник споделят една котва; само часовникът на поколението е независим. (*Казано е, защото е вярно и защото читателят би го намерил така или иначе.*)
- Това, което е оцеляло, е една рамка, приложена два пъти с различни входни данни, попадащи два пъти в една и съща година, потвърдени типологично. **Това е аргументът, изложен в реалния му размер.**

Следващата глава спира да пита коя е годината и започва да пита кой е денят.

Глава 10 — Пасха 2030: Датата на изтичане

Дотук книгата спори за една година. Оттук нататък спори за дните и стандартът на доказване трябва да се повиши съответно. Една година е голяма цел. Един ден не е. Тази глава прави едно нещо: взема часовника на Джуда, който изтича през 2030 г., и пита къде през 2030 г. изтича той.

Часовникът винаги беше празник за празник

Върнете се към това как е била измерена присъдата на Юда.

Четиридесетте години са продължили от разпятието до обсадата – и двата края на този период са Пасха. Исус е бил разпнат на Пасха през 30 г. сл. Хр. Тит е затворил стените на Йерусалим на Пасха през 70 г. сл. Хр., когато градът е бил пълен с поклонници по случай празника, което е и причината последвалата обсада да е била толкова катастрофална.

Празник на празник, четиридесет години. Това не е нещо, което аз наложих на периода; това са двете събития.

Така че, когато Левит 26 умножава присъдата и умноженият срок се изтърпява след обсадата, тя се изтърпява от Пасха. И 1960 години по-късно тя изтича на Пасха.

Пасха 70 г. сл. Хр. + 1960 години = Пасха 2030 г. сл. Хр.

Глава 7 установява годината. Това, което не установява — и аз отбелязах това на първата страница на книгата, вместо да го пропуска — е *кой ден от пасхалния сезон е*. Това е работата на тази глава и е по-нататъшна стъпка, а не следствие от аритметиката.

Пасхата е сезон, а не ден

Тук повечето трактовки стават небрежни, така че нека бъда точен относно това какво всъщност е заложено в Тората.

„В първия месец, на четиринадесетия ден от месеца, по здрач, е Пасха Господня. След това, на петнадесетия ден от същия месец, е Празникът на безквасните хлябове Господу; седем дни ще ядете безквасни хлябове. На първия ден ще имате свято събрание; няма да вършите никаква трудна работа. Но седем дни ще принасяте жертва чрез огън Господу. На седмия ден ще имате

свето събрание; няма да вършите никаква трудна работа.” — Левит 23:5–8

Така че сезонът има следната форма:

Ден от първия месец	Какво е то
14 Нисан	Пасха — агнето, заклано по здрач
15 Нисан	Безквасният хляб започва · свето събрание
16–20 Нисан	междинните дни
21 Нисан	седмият ден от Безквасните хлябове · свето събрание

Осем дни от клането на агнето до заключителното събрание. Изход 12:16 дава същата рамка: свето събрание на първия ден „и друго свето събрание на седмия ден“. Сезонът е ограден в скоби в двата края.

Следователно „Пасха 2030“ назовава осем дни, а не един. Всеки, който ви каже, че пророчески период изтича „на Пасха“ и след това ви даде една-единствена дата, е пропуснал една стъпка. Ето я стъпката.

Защо присъдата изтича в края на сезона, а не в началото му

Изречението изтича, когато е завършено. Това е целият аргумент в един ред, но заслужава повече от един ред, защото алтернативата не е глупава.

Аргументът за 14 Нисан — денят, в който е заклано агнето, годишнината както от разпятието, така и от началото на обсадата — е, че това е денят, в който двете крайни точки на участъка съвпадат точно.

Пасха до Пасха, от 14 Нисан до 14 Нисан, е възможно най-чистият прочит на броене от празник до празник. Ако искате чисто механичен отговор, това е той и дава **17 април 2030 г.**

Аргументът за 21 Нисан е, че броеното не е годишнина, а срок на наказание, а сроковете приключват с техния край.

И има нещо особено в седмия ден на Безквасните хлябове, което го прави подходящ край за присъда на робство.

Израел напусна Египет на петнадесетия. Те не спряха да бъдат в опасност на петнадесетия. Фараонът си промени решението, колесниците дойдоха след тях и Израел се оказа притиснат към водата. На седмия ден от празника - по дълго еврейско летоброене, 21 Нисан - морето се отвори, Израел премина през него и водата се затвори над армията зад тях.

Петнадесетият е денят, в който те излязоха. Двадесет и първи е денят, в който властта на потисника над тях приключи. Единият е заминаването; другият е краят на преследването.

Писанието отбелязва втория ден със собствено свято събрание, което е странно нещо за обикновен край на седмицата.

Присъда, която е започнала по време на обсада и е продължила 1960 години, не изтича на годишнината от смъртта на агнето. Тя изтича в деня, в който Тората е отменена, за да отбележи, че старата сила вече няма никакви претенции.

(Ниво 3. Това е типологичен аргумент, а типологията е най-мекият вид аргумент в тази книга. Читател, който предпочита 14 Нисан с мотива, че броенето от празник до празник трябва да съвпада с крайните си точки, разсъждава правилно и разликата между нас е седем дни.)

Датата

Сега календарите, и те не са съвсем съгласни.

	14 Нисан (Пасха)	21 Нисан (последният ден от Безквасен хляб)
Наблюдателен — на Календар М2030	16 април 2030 г.	23 април 2030 г.
Фиксиран календар	равински 17 април 2030 г.	24 април 2030 г.

Един ден разлика. Глава 2 излага защо двата календара се различават и с колко в периода 2025–2030 г.; пролетта на 2030 г. е една от годините, в които разликата е един ден.

Тази книга използва 24 април 2030 г. — 21 Нисан по фиксирания равински календар.

Това не е изборът, който би предвидила последователността. Книгата следва наблюдателния календар навсякъде другаде, а наблюдателният календар поставя последния ден на Безквасните хлябове на 23 април. Използването на равинската дата тук е отклонение и причината е по-скоро практична, отколкото принципна: равинската дата е тази, която еврейският свят действително ще спазва през 2030 г., а обсъжданата присъда е на Юда. Дата,

която изтича в деня, в който домът на Юда отбелязва празника, е подходящото отчитане на присъдата, произнесена срещу дома на Юда.

Това е аргумент от гледна точка на пригодността, а не на метода, и трябва да го прецените като такъв. **Ако предпочитате 23 април, интервалът до Йом Теруа става 158 дни, а не 157, и нищо друго в книгата не се променя.**

Бележка относно еврейската година, тъй като е лесно да се сбърка, а по-ранната ми работа го направи. Пасха 2030 се пада през **5790 г.** Есенните празници през 2030 г. - Йом Теруа и Йом Кипур - се падат през 5791 г., защото еврейската гражданска година се обръща в Тишри, между тях. Пролетта 5791 г. е Пасха 2031 г. Когато тази книга се отнася до 6001 г. от Адам, започваща в Тишри 2030 г., това е отделно отброяване на годините на сътворение и двете никога не се смесват.

Какво изтича и какво не

Едно уточнение преди следващата глава, защото езикът на изтичането може да се тълкува като нещо повече, отколкото означава.

Когато присъдата на Юда изтича на 24 април 2030 г., **това не е завръщането на Христос.** Това е краят на един срок на наказание. 1260-те дни на скръб все още текат - те започнаха на 27 април 2027 г. и не приключват до октомври. Светът не се променя на 24 април 2030 г., освен че отбелязва много скорошното начало на петмесечната дисциплина на евреите с ужилване от скорпиони, докато те индивидуално не приемат Исус като Месия и Господ.

Това, което завършва, е присъдата: умноженият срок от Езекиил 4 и Левит 26, изтича до пълната си дължина, без да е останало нищо дължимо.

И след това Откровение 9:5 дава пет месеца.

Какво ни дава Глава 10

- Часовникът на Юда отброяваше празненство след празненство — разпятие на кръст на Пасха през 30 г. сл. Хр., обсада на Пасха през 70 г. сл. Хр. (*Ниво 2.*)
- Умноженият срок, изтърпян след обсадата, следователно изтича на Пасха. **Пасха 70 г. сл. Хр. + 1960 г. = Пасха 2030 г.** (*Аритметика от Ниво 1 въз основа на котвата от Ниво 3 от Глава 7.*)
- Пасхата е осемдневен сезон, от 14 Нисан до 21 Нисан, разделен от две свети събрания. (*Ниво 2 — Левит 23:5–8, Изход 12:16.*)
- Присъдата изтича в края на сезона, 21 Нисан — денят, в който

морето се затвори над преследващата армия и претенциите на старата сила приключиха. *(Ниво 3 — типологично. 14 Нисан е разумна алтернатива и дава 17 април 2030 г.)*

- **21 Нисан 5790 = 24 април 2030 г.** по фиксирания равински календар; 23 април по наблюдателния. Книгата използва 24 април и причината е по-скоро пригодност, отколкото метод. *(Ниво 2 за преобразуването, Ниво 3 за избора.)*
- Нищо друго не свършва на този ден. 1260-те дни продължават до октомври. *(Пояснение.)*

Пет месеца по-късно е Йом Теруа. Следващата глава ги брои.

ЧАСТ V — ОТ ГОДИНА НА ДЕН

Микро-времевата линия: пет месеца, четири преброявания, седем празника.

Глава 11 — Петте месеца

Присъдата на Юда изтича на 24 април 2030 г. Господ се завръща на Йом Теруа, вечерта на 27 срещу 28 септември 2030 г. Между тези две дати има прозорец, а Откровение 9:5 го измерва.

„И не им беше позволено да убиват никого, а да мъчат пет месеца; и мъките им бяха като мъките на скорпион, когато ужили човек. И в онези дни човеците ще търсят смъртта, и няма да я намерят; ще копнеят да умрат, и смъртта ще бяга от тях.“ — Откровение 9:5–6

Пет месеца. Присъдата изтича през април; Господ се завръща пет месеца по-късно.

Така го преподавах и е почти правилно, а думата „почти“ е причината да съществува тази глава.

Преброй го

От	До	Дни, включително
24 април 2030 г. нисан	2127 септември 2030 г. на Йом Теруа	навечерието 157

Сто петдесет и седем дни.

Сега, колко са пет месеца? Зависи от месеца, така че вземете предвид всеки разумен отговор:

Разплата	Дни
Пет месеца от по 30 дни	150
Пет лунни месеца (29,53 дни)	~148
Пет календарни месеца, от 24 април до 24 септември	153
Действителният прозорец	157

Всяко изчисление на „пет месеца“ е по-малко от прозореца, с между четири и девет дни.

Искушението тук е огромно и искам да го назова, преди да му устоя. Разликата е малка. Бих могъл да пиша *приблизително пет месеца* и никой читател на хиляда не би могъл да пресметне цифрите.

Но в тази книга в Глава 1 ви помолиха да проверите всяко броене, а книга, която пита, че не може да се закръглява, когато се закръглява, е удобна. Седем дни са си седем дни.

Отговорът, който няма да свърши работа

Очевидният изход е да се каже, че „пет месеца“ е кръгла цифра – че Бог е говорил приблизително и не бива да Го настояваме за точност, която Той не е дал.

Има нещо правилно в това и ще се върна към него. Но като решение на този проблем то се проваля и се проваля скъпо.

Ако „пет месеца“ могат да поемат седемдневна грешка, така могат и „1260 дни“. И цялата времева линия на следващата глава зависи от това 1260 да бъде точен до деня. В момента, в който дам еластичност на едно пророческо число, съм я дал на всички тях и март 2027 г. става мек заедно с всичко останало. Това е твърде висока цена за седем дни.

И Джон не закръглява. Това е частта, която го урежда, и то е уредено от неговия собствен текст.

Джон дава един и същ период два пъти, в две различни мерни единици:

„...те ще тълчат светия град **четиридесет и два месеца** .“ — Откровение 11:2 „...те ще пророкуват **хиляда и шестдесет дни** .“ — Откровение 11:3 „...тя щеше да бъде хранена **хиляда двеста и шестдесет дни** .“ — Откровение 12:6 „... даде му се власт да действа **четиридесет и два месеца** .“ — Откровение 13:5

Четиридесет и два месеца. Хиляда и шестдесет дни. Едните и същи три години и половина, дадени и по двата начина, с отделни глави.

$$42 \times 30 = 1260.$$

Точно така. Не приблизително. **Месеците на Джон са тридесетдневни месеци и кръглата му форма и точната му форма съвпадат с деня.** Той е писател, който е доказал в собствената си книга, че когато дава число в месеци, то се превръща в дни без остатък.

Така че, според Йоан, пет месеца са **150 дни** . Не „около 157“. Сто и петдесет,

точно според аритметиката, която самият той предоставя.

Което означава, че седемдневната разлика не е грешка от закръгляване. Това е реална разлика между две реални числа и ни казва нещо.

Какво ни казва

Прочетете отново бавно Откровение 9:5 и обърнете внимание какво всъщност пише там.

„И не им беше позволено да убиват никого, а да мъчат пет месеца.“

Това е твърдение за това **колко дълго трае мъчението** . Това е ограничение, поставено на скакалците.

— те могат да измъчват, не могат да убиват, а лицензът им е за пет месеца.

Не се твърди, че Господ се завръща в края на петте месеца. Никога не се казва това. Четях продължителността на дадено събитие, сякаш беше мярка за прозореца, а това са различни неща.

Прозорецът е 157 дни. Мъката е 150 дни. Мъката се намира вътре в прозореца.

Нищо не е нужно да се закръглява, разтяга или за което да се извинява. Числото беше точно през цялото време; просто го молах да измери нещо, което не измерва.

Къде вътре в прозореца?

Писанието не казва това и аз няма да измислям разположение.

Погледнах. Ако 150-те дни започват от деня на изтичане на присъдата, те приключват на 21 септември 2030 г., шест дни преди Йом Теруа. Ако започват така, че да завършват на Йом Теруа, те започват на 30 април 2030 г., шест дни след изтичане на присъдата. Нито една от тези дати не е празник. Нито една от тях не е отбелязана по никакъв начин. Няма текстова кука, на която да се окачи място, и ако избира такава, това би било по-скоро декорация, отколкото екзегеза.

И така: прозорец от 157 дни, съдържащ 150 дни мъки, позиционирани в него чрез информация, с която не разполагаме.

По-скоро бих оставил празнина във времевата линия, която Писанието оставя, отколкото да я запълня с нещо, което съм измислил. Ако това е незадоволително, то е незадоволително в правилната посока.

За какво са петте месеца

Аритметиката се уреди, съдържанието си заслужава момент, защото е лесно да се чете Откровение 9 като чист ужас и да се пропусне странното в него.

На скакалците е дадена сила, *„както имат силата скорпионите на земята“*. И след това им се поставят две ограничения. Те не могат да докосват трева или каквото и да е зелено нещо. И – ограничението, което е важно – *„не им е било позволено да убиват никого“*.

Присъда, с която изрично е забранено убийството, не е екзекуция. Това е призовка.

Хората *„ще търсят смъртта и няма да я намерят“*. Всеки изход е затворен, освен един. Това е ужасно нещо за четене и не е унищожение; това е период, в който непокаяните се са държани, в съзнание, неспособни да избягат в смъртта, като вратата към покаянието все още стои отворена.

Ровоам дава източника на изображението. Когато Израел помолил новия цар да облекчи ярема на баща си, той отговорил:

„Баща ми ви наказваше с камшици, а аз ще ви наказвам със скорпиони.“ — 1 Царе 12:11

Ровоам го каза като хвалба и това раздели царството – събитие, което породил двата дома, чиито присъди изброява цялата тази книга. Това, което един горд млад цар заплаши, Господ наистина ще направи и ще го направи не за да унищожи, а за да прогони.

Пет месеца скорпиони и забрана за убиване. **Милостта в този пасаж е частта, която никой не цитира.**

Какво ни дава Глава 11

- Периодът от изтичането на присъдата на Юда до Йом Теруа е **157 дни**. (*Ниво 1 — пребройте го.*)
- Собственият текст на Йоан фиксира месеца му на тридесет дни: 42 месеца и 1260 дни, дадени за същия период, и точно $42 \times 30 = 1260$. **Пет месеца в употребата на Йоан са 150 дни.** (*Ниво 2.*)
- Следователно, Откровение 9:5 **не измерва прозореца**. Там се посочва колко дълго скакалците имат разрешение да мъчат. (*Ниво 2 - това казва изречението.*)

- 150-те дни се намират в рамките на 157-дневния прозорец. **Писанието не казва къде точно се намират, а и тази книга не прави предположения.** (Посочено ограничение.)
- Мъката е изрично забранена за убиване. Това е призив, а не екзекуция – скорпионите, с които Ровоам се хвалеше, използвани от Бог, за да подтикнат хората към покаяние, докато вратата е отворена. (Ниво 3 – четене, не аритметика.)
- **Нищо не беше закръглено.** Числото беше точно; грешката беше моя, че го помолих да измери грешното нещо.

Глава 12 — 1290 · 1260 · 1250 · 1335

Четири броя, от двама автори, с разлика от шестстотин години. Тази глава обхваща и четирите и показва къде се намират те.

Съдържа и най-силното вътрешно доказателство в книгата – резултат, за който системата не е създадена – и един проблем, който не съм решил и който ще поставя пред вас, вместо да оставя някой друг да го намери.

Правилата за броене, преформулирани

От Глава 1, защото всичко тук зависи от тях:

1. **Включително и двете крайни точки.** Ден 1 е началната дата.
2. **Датата на лятното слънце.** Еврейският ден започва при залез слънце; когато празникът продължава „от вечерта на 27-ми до вечерта на 28-ми“, използваната дата е 28-ми.

В timeanddate.com това означава, че квадратчето, маркирано с „*включи крайната дата в изчислението*“, е отметнато всеки път. Махнете отметката и всеки отговор по-долу ще бъде с един по-кратък отговор.

Двете котви

Всичко се брои от една от двете дати през 2027 г.

27–28 март 2027 г. — Мерзостта на запустението. В наблюдателния календар това са Първите плодове: от вечерта на 27 март до вечерта на 28 март. Съгласно Правило 2 броенето започва на **28 март**. Трябва да се каже, че все още не съм сигурен дали АоД ще се състои на тази дата или просто папа Лъв ще одобри Неосманския ред на този ден. Ще видим.

27 април 2027 г. — Късните дъждове. Последният ден от Втория празник на безквасните хлябове

— 21-вият ден от втория месец, навакстващата Пасха от Числа 9 за онези, които не са могли да празнуват първата. Броенето започва на **27 април** .

Тридесет дни разлика. Запазете това число.

Четири точки

Брой	Писание	От	До	Дни	Което е		
1290	Даниил 12:11	28 март 2027 г.	7 октомври 2030 г.	1290	Йом Кипур — Тишри	—	10
1260 г.	Откр. 11:3, 12:6	27 април 2027 г.	7 октомври 2030 г.	1260 г.	Йом Кипур — Тишри	—	10
1250	Матей 24:22	27 април 2027 г.	27 септември 2030 г.	1250	Йом Теруа — навечерието на 1 Тишри	—	
1335	Даниил 12:12	27 април 2027 г.	21 декември 2030 г.	1335	25 Кислев — Ханука		

Всяко от тях се появява в определено време. Проверете ги сами; за това са предназначени съпътстващата уеб страница и страницата на изследвателя.

Тридесетте дни, които паднаха

Сега резултатът, който не съм изградил.

Даниил дава 1290 дни. Йоан дава 1260 дни. Двама автори, с разлика от шест века, писали на различни езици на различни континенти приблизително по един и същи период.

$$1290 - 1260 = 30.$$

И двете котви през 2027 г. – Първите плодове и последният ден от Втория безквасен хляб, идентифицирани независимо като празнични дни в календар, изчислен от лунните съвпади – са **на тридесет дни разлика** .

От 28 март до 26 април са тридесет дни. 1260-та година започва на 27-ми.

Не съм го сложил там. Това е разликата между две числа, които не съм избрал, съответстваща на разликата между две дати, които не съм определил. Тридесетте дни на отстъпничеството – периодът, в който светът взема страна след разкриването на Антихриста и преди падането на Късните дъждове – не са включени в тази времева линия. Те не се включват при изваждането.

Това е тестът, който предложих в Глава 3: система, която описва нещо реално, е склонна да дава отговори на въпроси, които никой не ѝ е задавал. Това е най-ясният пример в книгата. Една напасната система произвежда точно това, за което е била предназначена. Това е довело до тридесетдневен прозорец, защото двама пророци, писали с разлика от шестстотин години, са избрали числа с разлика от тридесет години.

Десетте дни, които също паднаха

Същото се случва и в другия край.

$$1260 - 1250 = 10.$$

Десет дни между деня, в който верните са взети, и деня, в който гневът Господен е завършен. В еврейския календар има точно една двойка определени времена, които са с разлика от десет дни:

Йом Теруа на 1 Тишри и Йом Кипур на 10 Тишри. Дните между тях са Дните на страхопочитанието.

И броенето се осъществява в двата края на тази двойка. 1250-те завършват на Йом Теруа. 1260-те завършват на Йом Кипур.

Исус каза, че дните ще бъдат съкратени:

„Ако не бяха се съкратили онези дни, никоя душа нямаше да се спаси; но заради избраните онези дни ще се съкратят.“ — Матей 24:22

С колко съкратено? С десет - разликата между пълната мярка на скръбта и деня, в който верните ще бъдат отстранени от нея. Исая описва какво се случва през тези десет дни:

„Елате, народе мой, влезте в стаите си и затворете вратите си след себе си; скрийте се за малко, докато гневът ви премине.“ — Исая 26:20

Десет дни зад затворени врати, докато гневът тече, между двата празника,

които са на десет дни разлика. **Нито едно от двете числа не е избрано, за да се осъществи това.**

Проблемът, който не съм решил

Ето е трудността и тя е част от основния текст.

Даниил 12:11 не свързва числото 1290 с едно събитие. Той го свързва с две:

„От времето, когато бъде премахната постоянната жертва и бъде поставена мерзостта на запустението, ще има 1290 дни.“

Какво редовно жертвоприношение, ако няма храм?

Проект за заместване на нерешения пасаж в Глава 12. — CLH

В първото издание на тази глава казах, че нямам ясен отговор на този въпрос и нямах. Сега имам такъв и това не е отговорът, на който се надявах, защото ме обвързва с нещо, което ще се случи публично в рамките на седем месеца след публикуването на тази книга.

Даниил 12:11 дава два маркера, а не един:

„От времето, когато бъде премахната постоянната жертва и бъде поставена мерзостта на запустението, ще има 1290 дни.“

Мерзостта, за която е разказана тази книга. Редовното жертвоприношение не е било принесено — защото няма храм, няма използван олтар, а съдовете на Института на храма са в сграда на улица „Мисгав Ладах“ в очакване на светилище, което не съществува.

Значи или първият маркер на Даниел е празен, или съм търсил грешното нещо. Прекарах много време в опити да го направя втория. Думата не ми позволява.

Думата не се огъва

Исках *тамид* да означава непрекъснато поклонение в общ смисъл. Не е така и ще се опитам да се оправдая правилно, вместо да го наблягам с жестове.

Във всяко срещане в Даниил — 8:11, 8:12, 8:13, 11:31 и 12:11 — формата е תמיד , като определителният член е съкращение за תמיד ללוי , *непрестанното всеизгаряне* от Изход 29:38–42 и Числа 28:3–8: агне сутрин, агне привечер, всеки ден без почивка. Даниил никога не използва думата за молитва, за преданост или за поклонение абстрактно. Нито веднъж. А 8:11

поставя светилището в същото изречение като приноса.

Прочетох аргументите в полза на по-свободния смисъл. Това са аргументи, които с удоволствие бих приел. Те не са оцелели при контакт с конкорданса.

Така че честното заключение е неудобното: за да може първият маркер на Даниил да има референтна дата 28 март 2027 г., непрестанно всеизгаряне трябва да е текло преди тази дата. Което означава, че трябва да започне. Което означава, че трябва да започне скоро.

(Ниво 3 — това е преценка за това как Даниел използва дадена дума, а не аритметичен резултат. Но това е преценка срещу моето собствено удобство, което е единственият вид, който има голяма стойност.)

Не е необходим храм. Необходим е олтар.

Ето нещото, което промени мнението ми за това дали това е възможно, а аз го бях пропуснал с години, защото гледах грешната сграда.

Завърналите се изгнаници възстановили постоянните приноси, **преди да има храм, в който да ги поставят :**

„И поставиха олтара върху основите му, защото се ужасяваха от народите на земите; и принесоха всеизгаряния върху него на ГОСПОДА, всеизгаряния сутрин и вечер... но основите на храма ГОСПОДА още не бяха положени.“ — Ездра 3:3, 6

Прочетете това два пъти. *Олат тамид* – сутрин и вечер, точното приношение, за което говори Даниил – е текло върху възстановен олтар на открита земя, като мястото на храма е било строителна яма, и е текло по този начин години наред, преди да бъдат положени основите.

Няма храм. Няма скиния. Олтар, свещенство и агне.

Това е цялото изискване и е изискване от съвсем различен порядък от построяването на Третия храм. Храмът е десетгодишен национален проект, изискващ разрушаване или преместване на структури, които една пета от човечеството счита за свещени. Олтарът е камък, рампа и разрешение да се стои някъде.

(Ниво 1 върху това, което казва Ездра 3 — прочетете го сами. Ниво 3 върху заключението, че маркерът на Даниил е изпълнен по същия начин.)

Какво вече съществува

Не спекулирам дали частите биха могли да бъдат сглобени. До голяма степен

е така.

- Каменен **олтар, готов за храм** , построен по халахически спецификации от нешлифовани камъни, беше завършен и осветен в последния ден на Ханука, декември 2018 г. Той беше конструиран така, че да може да бъде разглобен и преместен.
- Институтът **на храма** е произвел съдовете, свещеническите одежди и златната менора и обучава коханимите в службата от години.
- Програмата **за червени юници** е активна и от 2026 г. се е превърнала в национален тласък за обучение.

Това, което липсва, не е оборудване, не дрехи, не обучени свещеници и не е никакъв дизайн. **Липсва място, където да се стои, и разрешение да се стои там.** Това е цялата празнина и няма да я омаловажавам: това е политическа и религиозна бариера от най-сериозния вид на земята и тя съществува вече петдесет и девет години.

Бариерата, която се движи в момента

И ето защо съм склонен да кажа седем месеца, а не седем години.

Споразумението, което е възпрепятствало евреите да се молят на Храмовия хълм – *статуквото* , набор от споразумения между Израел и Йордания, според които Вакъфът администрира мястото, а молитвата на немюсюлманите е забранена – видимо ерозира през 2026 г. Три датирани точки, всички от които са докладвани и могат да бъдат проверени:

Дата	Какво се промени
-------------	-------------------------

21 януари 2026 г.	Израелската полиция, по искане на йешива на Храмовия хълм, разреши за първи път на еврейските посетители да носят на хълма отпечатани литургични материали – включително Амидата. Доскоро посетителите, хванати да се молят, бяха изгонвани или задържани, а молитвените предмети бяха напълно забранявани.
------------------------------	---

23 юли 2026 г.	Повече от три хиляди еврейски посетители се изкачиха до обяд. Литургичните материали бяха разрешени. Около дузина бяха арестувани за молитва от западната страна. Йорданското външно (Тиша Б'Ав) министерство нарече това „фрапантно нарушение на историческото и правно статукво“ и обвини полицията, че
---------------------------	---

Дата	Какво се промени
-------------	-------------------------

„улеснява тези действия“.

**16 август
2026 г.**

Израелската полиция отново облекчи ограниченията за еврейска молитва на мястото - една седмица преди да напиша този параграф.

Това не е статична бариера. Това е бариера, която се премахва на части, публично, като възраженията на Вакъфа и Кралство Йордания се отразяват във вестниците всеки път.

Сега за дисциплината, защото точно тук една книга като тази стига твърде далеч. Молитвата не е жертва. Разстоянието между *човек, който може да чете Амидата на планината*, и *агне, принесено там сутрин и вечер*, е огромно и нищо в таблицата по-горе не го затваря. Това, което таблицата установява, е по-тясно и няма да твърдя повече от него: подредбата, която прави олтар невъзможен, не е фиксирана, тя се движи и се е движила три пъти тази година в една и съща посока.

(Ниво 2 — всеки ред е датиран и с посочен източник. Изводът от него е мой и в най-добрия случай е Ниво 3.)

Следователно, какво предсказва тази книга

Предпочитам да бъде конкретен и грешен, отколкото неясен и неопровержим, така че:

Непрестанно всеизгаряне – олтар, свещенство, агне сутрин и вечер – започва в Йерусалим преди 28 март 2027 г. И след това е прекратено.

И двете половини са задължителни. *Тамидът* не може да бъде премахнат на 28 март 2027 г., освен ако не е в сила на 27 март 2027 г. Клаузата на Даниил се нуждае от нещо, което съществува, за да опише премахването му.

Нямам мнение относно механизма, местоположението на планината, правния инструмент или кой го прави, и няма да измислям такова, за да направя картината пълна. Смятам, че рамката го изисква и че рамката е това, за което ви показвам аритметиката.

(Ниво 4 — пророческо. Това е, което рамката предсказва, а не това, което ми е било казано.)

Едно възражение е отговорено, защото е добро

„Всеки олтар, издигнат през 2027 г., би бил нелегитимен. Оспорвано свещенство, няма пепел от червената юница, няма Синедрион, който повечето евреи разпознават. Това не може да е истинският тамид и Бог няма да зачете премахването му.“

Даниил отговаря на това в същата глава, от която идва думата.

Когато Антиох спрял непрестанното приношение, **свещеничеството, което го отслужвало, било купено и корумпирано**. Язон купил първосвещенството; Менелай наддал наддаването му за него. Такова било състоянието на длъжността, когато *тамидът* бил отнет - и Писанието все още нарича приношението *тамид* и все още счита премахването му за престъпление, а Даниил все още му приписва пророческо число.

Не е необходимо едно постоянно приношение да е в добро състояние, за да бъде отменено в небето. Това не е мое заключение; това е историческата ситуация на пасажа.

Ако не се появи олтар

Тогава първият маркер на Даниил няма референтен пункт, 1290 не започва там, където казах, че започва, и този раздел се е провалил. Аргументът за мерзостта би оцелял сам по себе си; този не би.

Преди това да се случи, искам една алтернатива да бъде посочена официално, защото мисля, че си струва да се обмисли, въпреки че не се спирам на нея.

Има точно една институция на земята, която се описва като вечна жертва, принасяна на всяко място. Това е литургията – собственото твърдение на Рим, дефинирано в Трент, основано на Малахия 1:11 и не изискващо никакъв храм. И тя вече е била отнета веднъж: на 8 март 2020 г. Римската епархия отмени всички публични литургии, а в рамките на две седмици епархии в Италия, Ирландия, Филипините, Испания и по-голямата част от Съединените щати направиха същото. В продължение на няколко седмици вечната жертва не беше публично принасяна никъде в западния свят.

Ако това е *тамидът*, тогава случващото се през март 2027 г. е акт на Римокатолическата църква срещу самата себе си под ръководството на **Лъв XIV**, в посока на приспособяване към исляма, а отстъпничеството от 2 Солунци 2 е отпадане на най-голямата група от изповядващи християнството на земята. Това е моето мнение за жив човек на публична длъжност,

предложено като мнение, и бих предпочел да го заявя ясно, отколкото да го намеквам.

Но аз го поставям на второ място и причината е конкорданцията. *Тамидът* на Даниил е непрестанната жертва всеизгаряне всеки път, когато той я използва, и аз не мога да насърчавам четене, защото е по-удобно от това, което се нуждае от олтар в Йерусалим в рамките на седем месеца. Четенето от литургията е правдоподобно, държано в резерв. Олтарът е позицията.

(Ниво 4 навсякъде и зависи от отъждествяването на Звяра с исляма, което се твърди в „Преподаване на история преди да се случи“ и тук се приема, а не се защитава.)

Какво ни дава този раздел

- Данииловата дума תמיד е непрестанната жертва всеизгаряне във **всичките** й пет случаи и никога не означава поклонение като цяло. *(Ниво 3 - и това е преценка, направена против собственото ми удобство.)*
- Ездра 3:3–6 възстановява, че жертвата е била принесена върху олтар **преди полагането на основите на храма**, така че маркерът се нуждае от олтар, а не от святилище. *(Ниво 1 в текста.)*
- Олтарът, съдовете, одеждите и обучените жреци **вече съществуват**; липсващият елемент е местоположението и разрешението. *(Ниво 2.)*
- Споразумението, забраняващо еврейското поклонение на планината, **е променяно три пъти през 2026 г.** в една и съща посока, въпреки регистрираното възражение на Йордания. Молитвата не е жертва и това не запълва празнината - показва, че бариерата не е фиксирана. *(Ниво 2 за събитията, Ниво 3 за извода.)*
- **Следователно: непрестанното всеизгаряне започва в Йерусалим преди 28 март 2027 г. и след това се спира.** Ако не стане така, този раздел е грешен и аз ви го казах предварително. *(Ниво 4.)*
- Държано в резерв: литургията като вечна жертва, с март 2020 г. като доказателство, че подобно нещо може да бъде премахнато в световен мащаб без армия. *(Ниво 4.)*

Мерзостта е поставена през март 2027 г. Дотук е описано в тази книга. Но **кое редовно жертвоприношение е премахнато през март 2027 г.?**

Според тълкуването на тази книга, редовната жертва е била прекратена от Христос на кръста през 30 г. сл. Хр. - това е аргументът от Глава 8 относно Даниил 9:27 и аз все още го поддържам. През август 2026 г., докато пиша тази книга, няма храм, който да стои, и няма възстановена система за жертвоприношение, която да бъде премахната. Така че първият от двата маркера на Даниил няма референт в момента, в който започва броенето. Тъй като това се отнася до все още бъдещо събитие, мога само да спекулирам за него без солидни доказателства.

Нямам еднозначен отговор. Ето двата варианта, които ми се струват заслужаващи внимание, но не съм твърдо на мнение за нито един от тях.

Еврейската дума е **תמיד** (*тамид*), което означава *непрестанен* или *редовен* . В Даниил 8:11–13 това означава непрестанна всеизгаряща жертва, но самата дума назовава по-скоро приемственост, отколкото животното. Ако *тамид* се чете като непрестанно поклонение на Бога, а не като конкретно жертвен обред, тогава това, което е премахнато през март 2027 г., е продължаващото поклонение на света – заменено, когато Звярът е одобрен и народите се обръщат. Това тълкуване има известна подкрепа в начина, по който Даниил 8 използва термина, и е удобно за мен, което е причина да го приемам свободно.

Втората възможност е двете изречения да назовават едно съставно събитие, описано от две страни, като в този случай трудността е по-скоро граматическа, отколкото историческа. За да се реши този въпрос, е необходимо да се направи преценка относно граматиката на еврейския език, която няма да симулирам.

1335 и къде хвърля котва

В следващия стих Даниил дава четвърто число:

„Блажен е онзи, който упорито чака и достига 1335 дни!“ — Даниил 12:12

Броено от Късните дъждове на 27 април 2027 г., ден 1335 е **21 декември 2030 г.** - което е 25 Кислев, първият ден от Ханука, празника на повторното освещаване на Храма. Благословен е онзи, който чака и стигне до освещаването.

Позволете ми да споделя моите предположения за това как тези неща ще се развият на практика. Когато бъдем грабнати на Йом Теруа, Бог започва да излива Купите Си на Гнева в продължение на десет дни. Той ще призове ядрените оръжия на Израел и евентуално на Иран и/или Пакистан и ще съди

народите, които са се изправили срещу Йерусалим. Ще бъдем в безопасност в покоите си в Новия Йерусалим със затворени врати, докато светът гори. Една трета от човечеството, предимно мюсюлмани, ще умрат през тези десет дни. Оцелелите ще *продължат да чакат и ще достигнат 1335-те дни*, Ханука, когато Исус се завърне с всички нас и изцели народите.

Това ми се струва поразително. Ето какво е неловкото в това.

Даниил 12:11 и 12:12 са редом един до друг и обикновено се четат като споделящи една и съща отправна точка. Ако 1335 г. се брои от същия ден като 1290 г. - 28 март 2027 г. - то се пада на 21 ноември 2030 г., което е абсолютно нищо.

За да достигне Ханука, 1335-та трябва да се закотви за Късните дъждове, а не за Мерзостта. Това е, което календарът на проекта „Месия 2030“ прави изрично: записът им за 27 април 2027 г. гласи „НАЧАЛО НА 1260 И 1335“. Така че това е тяхната заявена рамка, а не мое изобретение. Но все пак е избор и по-ясният прочит на два съседни стиха е, че и двете числа започват да се броят от един и същи момент.

(Ниво 3. Резултатът е поразителен. Закотвянето, необходимо за постигането му, е оспоримо, а алтернативното закотвяне не води до нищо.)

Цялата микро- времева линия

Дата	Ден	Какво
28 март 2027 г.	1290 г. започва	Мерзостта на запустението · Първи плодове
28 март – 26 април 2027 г.	дни 1–30	Отстъпничеството — светът заема страна
27 април 2027 г.	1260 и 1335 започвам	Късни дъждове · последният ден от Втория безквасен хляб
24 април 2030 г.	—	Присъдата на Юда изтича · 21 Нисан
27 септември 2030 г.	ден 1250	Йом Теруа — възкресение, възторг, завръщане
27 септември – 7 октомври 2030 г.	десет дни	Дните на страхопочитанието · зад затворени врати · гняв
7 октомври 2030 г.	край на ден 1260 и	Йом Кипур — и двете точки се

	ден 1290	затварят
12 октомври 2030 г.	—	Сукот започва
21 декември 2030 г.	ден 1335	Ханука · Благословен е онзи, който чака

Какво ни дава Глава 12

- И четирите обвинения се налагат в определени срокове, съгласно правилото за приобщаване, обявено в Глава 1.
(Ниво 1 — възпроизводимо.)
- **1290 – 1260 = 30** , а двете котви са на тридесет дни разлика една от друга. Прозорецът за отстъпничество отпада от аритметиката, вместо да бъде вмъкнат. **Това е най-силният вътрешен резултат в книгата.** (Ниво 1.)
- **1260 – 1250 = 10** , и има точно една двойка определени времена с десет дни разлика едно от друго. Дните са съкратени точно от Дните на Страхотен страх. (Ниво 1 върху аритметиката; Ниво 3 върху четенето на Матей 24:22 по този начин.)
- Ден 1335 е 25 Кислев, повторното осветяване на Храма — **но само ако 1335 е свързан с Късните дъждове, а не с Мерзостта** , а Даниил 12:11–12 обикновено се четат като споделящи едно и също начало. (Ниво 3)
- **Нерешено: Даниил 12:11 свързва 1290-те с премахването на редовната жертва, както и с мерзостта, и тази рамка няма ясна референция за първия през март 2027 г.**

Глава 13 — Последователността на пиршеството

Всичко досега беше аритметично. Тази глава е модел, а моделът е по-мек вид доказателство, така че ще запазя твърденията съответно скромни.

Твърдението е следното: определените времена от Левит 23 не са седем религиозни празника. Те са последователност и Исус я е спазвал в този ред.

Седемте

„Определените от ГОСПОДА времена, които ще свиквате като свети събрания – това са Моите определени времена.“ – Левит 23:2

Ивритът е **מִידָבָר** (*мудим*) и не означава *празници* . *Муд* е среща — предварително уговорена среща между страни, които възнамеряват да я проведат. Думата се използва за времето, което Бог определя за среща със

Своя народ.

Има седем, разделени на два клъстера:

Пролет	Ден
1 Пасха — <i>Песах</i>	14 Нисан
2 Безквасен хляб — <i>Маца</i>	15–21 Нисан
3 Първи плодове — <i>Йом ХаБиккурим</i>	ден след съботата през тази седмица
4 Седмици — <i>Шавуот</i>	50 дни след първите плодове

Есен	Ден
5 Тромпети — <i>Йом Теруа</i>	1 Тишри
6 Изкупление — <i>Йом Кипур</i>	10 Тишри
7 Скинии — <i>Сукот</i>	15–21 Тишри

Четири през пролетта, групирани в рамките на осем седмици. Три през есента, групирани в рамките на три. А между четвъртата и петата, има пауза от около четири месеца, през които нищо не е назначено.

Първите четири, запазени в същия ден

Празник	Какво изискваше	Какво направи Той	В деня?
Пасха	агнето, заклано по здрач, 14 Нисан	разпнат на кръст	да
Безквасен хляб	квас - картината на корупцията - премахнете	тяло в гробницата, без да вижда разложение	да
Първи плодове	представен е първият сноп от жътвата	отгледани, „ <i>първите плодове на тези, които спят</i> “	да
Седмици	събраната реколта, петдесет дни по-късно	Духът се изля на Шавуот, петдесет дни по-късно	да

Павел не третира съответствието като декоративно. „Христос, нашата Пасха, също е бил принесен в жертва“ – не като пасхално агне, а самото нещо. „Христос възкръсна от мъртвите, първият плод на починалите.“ Той използва името на празника като описание на събитието.

Четири срещи. Четири спазени, по ред, в същия ден. Не в подходящия

сезон. В същия ден.

Това е наблюдението, върху което се основава останалата част от главата, и си струва да се спрем върху това колко лесно е можело да се случи иначе. Разпятieto не е планирано събитие; то се случва, когато тълпа и управител решат да се случи. Фактът, че се е случило на 14 Нисан, а възкресението - на Първите плодове, а Духът - на Шавуот, е или най-тесната поредица от съвпадения в историческия запис, или това е значението на думата „моед“ . Спазена среща.

Трите, които не се спазват

Тогава моделът спира. Йом Теруа, Йом Кипур и Сукот никога не са имали своето събитие за отговор.

Всяка година оттогава тръбите са свирили на 1 Тишри и нищо не се е случвало. Всяка година Денят на изкуплението е идвал и си е отивал. Това не е аргумент от мълчание – това е наблюдението, че последователност, която е била спазвана точно четири пъти поред, има четири неизпълнени срещи и не е спазила нито една от тях в продължение на две хиляди години.

Или моделът никога не е бил модел, или останалите три все още са напред.

Защо пропадта е формата на църковната епоха

И тук самият календар казва нещо, за което главите за Даниил трябваше да се аргументират.

Между Шавуот и Йом Теруа има период от около четири месеца, в който няма определено време. Нито един. Пролетният клъстер свършва и след това нищо до тръбата.

Собственият празничен календар на Тората има празнина по средата си – и празнината е точно там, където свършват четирите пазени празника и започват трите неспазвани.

Глава 8 трябваше да се потруди усилено, за да защити прекъсването в седемдесетата седмица на Даниил, а аз ви казах ясно, че нищо в Даниил не предвещава такова. Левит 23 също не предвещава такова. Но има такова, вградено в годината, на същото място.

Не бих изграждал времева линия на това. Както се потвърждава от други аргументи за наличието на празнина, тя има някаква стойност.

(Ниво 3. Съответствието е реално; това, което означава, е интерпретация. Някой може да твърди, че четиримесечният интервал е земеделски - интервалът между жътвата на зърното и жътвата на плодовете - и да е напълно прав за това, и това не би направило наблюдението по-малко интересно.)

Следващият по ред

Ако последователността се спазва, следващото назначение е петото и има само един кандидат.

Йом Теруах. 1 тишри. Празникът на тръбите.

Това, което е определено за този ден, си струва да се прочете в сравнение с това, което християните очакват при завръщането на Христос. Това е единственият празник, който се пада на новолуние - денят, чието начало не е можело да бъде обявено предварително, защото е зависело от появата на полумесеца, така че стражите са чакали и никой не е знаел часа. Това е ден на тръбене, на тревога и призоваване. И в еврейската традиция той носи спомена за коронацията: денят, в който е провъзгласен цар. Тромпет. Ден, който никой не е могъл да определи предварително. Провъзгласен цар. И възкресението при последната тръба.

След това десет дни, Дните на страхопочитание — които в Глава 12 са посочени в аритметиката като разликата между 1260 и 1250 г., и които Исае описва като затваряне зад затворени врати, докато негодуванието си отива.

След това Йом Кипур — изкупление, присъдата приключи, книгите приключиха. Двете дълги преброявания в Глава 12 завършват дотук.

След това Сукот - събирането, Бог пребивава с народа Си, където завършва Откровение: „*скинията на Бога е сред човеците и Той ще обитава между тях.*“ Все още не съм сигурен какво точно се случва в този момент. Исус пребивава ли на земята с нас, след като се е завърнал, за да се бори с враговете Си? Пребивава ли Той с нас в Новия Йерусалим или в „Небето“ за известно време? Краят на цитата от Откровение се отнася до пристигането на Новия Йерусалим и идването на Отца на земята, за да царува вечно.

Тръба, после гняв, понасян зад затворени врати, после изкупление, накрая обитаване. Това е редът, който е определен в Левит 23, и това е редът, в който попадат дните от Глава 12, без да бъдат помолени за това.

Какво показва това и какво не

Не се посочва година. Нищо в тази глава не датира нищо; Йом Теруа идва всяка есен и е така от три хиляди години.

Това, което прави, е да ви каже как трябва да изглежда годината, създадена от глави 6 до 10, когато настъпи. Аритметиката показва 2030 г. Последователността на празниците казва, че ако аритметиката е правилна, завръщането се пада на Йом Теруа, а не на някаква произволна дата - а есенните празници на 2030 г. са 27-28 септември и 7 октомври.

За да работи това, трябва да се съгласуват две независими неща: една година от часовниците и един ден от последователността. И те съвпадат.

Какво ни дава Глава 13

- Моедимите са *срещи* , а не празници — фиксирани срещи, определени предварително. *(Ниво 2 — еврейският.)*
- Исус спазвал четирите пролетни срещи **в деня** , по ред, и Новият завет ги назовава така. *(Ниво 2.)*
- Трите есенни срещи нямат отговорно събитие и не са имали такова от две хиляди години. *(Ниво 2 - наблюдение.)*
- Тората съдържа четиримесечен интервал точно на мястото, където завършват спазваните празници и започват неспазваните. *(Ниво 3 - потвърждение за интервала, аргументиран в Глава 8, а не доказателство за него.)*
- Ако последователността продължава по ред, следващата среща е **Йом Теруа** : новолуние, тръбен звън, коронация и ден, чието начало не може да бъде обявено предварително. *(Ниво 3.)*
- Редът, който е посочен в Левит 23 – тръба, след това десет дни, след това изкупление, след това пребиваване – е редът, в който попадат

преброяванията в Глава 12. *(Ниво 1 по преброяванията; Ниво 3 по значимостта.)*

Глава 14 — Където двата календара се съгласуват

В Глава втора ви казах, че най-слабото звено в тази книга е календарът и че датата 27–28 март 2027 г. съществува само по метода на наблюдението. Това ми костваше какво да кажа.

Тази глава е другата половина на тази книга и е най-добрата новина в

книгата.

Възражението, на което отговаря тази глава

Скептик, който е прочел внимателно Глава 2, разполага с опустошителна реплика, която гласи следното:

„Направил си собствен календар и след това си открил, че датите ти се падат на твоите празници. Разбира се, че се падат. Всеки календар може да бъде направен така, че да създава празнични дни, където и да са ти необходими. Покажи ми дата, която оцелява след календар, който не си избрал.“

Това е справедливо предизвикателство, правилното предизвикателство и заслужава директен отговор, а не защита на моя календар.

Ето отговора.

Сравнението

Провеждах всеки празник, всяка година от 2025 до 2030 г., и по двата календара: наблюдателното изчисление, което тази книга следва, и фиксирания равински календар, използван от еврейския свят от приблизително четвърти век. Две системи, изградени върху несъвместими правила - едната определя първия месец според лунната конюнкция, най-близка до пролетното равноденствие, а другата следва деветнадесетгодишен цикъл с четири правила за отлагане.

Година	Разликата между двата календара
2025 г.	0 до 1 ден
2026 г.	1 ден
2027 г.	30 до 31 дни
2028 г.	1 до 2 дни
2029 г.	1 до 2 дни
2030 г.	1 ден през пролетта · нула на всеки есенен празник

Две неща в тази таблица са важни и те дърпат в противоположни посоки.

Първо, отново „лошите новини“

2027 е единствената година, която се отклонява от диапазона. В тази година фиксираният календар вмъква своя тринадесети месец, Адар II, а правилото за равноденствие не го прави. Наблюдателният Песах 2027 се пада

на 22 март; равинският Песах 2027 се пада на 21 април. С цял лунен месец разлика.

И 2027 е годината, от която зависи близката дата. Казах това във втора глава и го казвам отново тук, в главата, която би трябвало да е добра новина, защото читател, който помни само добрата половина, ще е бил зле обслужен.

Ако фиксираният календар е правилният, 27-28 март 2027 г. не е празник и аргументът за Първите плодове в негова полза отпада.

Сега добрите новини

Погледнете отново последния ред.

През 2030 г. двата календара съвпадат точно. Не приблизително. До ден днешен, на всеки есенен празник:

Празник	Наблюдателен	Фиксиран равин
Йом Теруа — 1 Тишри	28 септември 2030 г.	28 септември 2030 г.
Йом Кипур — 10 Тишри	7 октомври 2030 г.	7 октомври 2030 г.
Сукот започва — 15 Тишри	12 октомври 2030 г.	12 октомври 2030 г.
25 Кислев — 1335-ият ден	21 декември 2030 г.	21 декември 2030 г.

Четири дати. Две системи, които се различават с един месец през 2027 г. Нулева разлика през 2030 г.

Какво всъщност се купува от това

Да го кажа възможно най-точно, защото е лесно да се преувеличи тук, а съм наблюдавал хора да го правят.

Дестинацията не зависи от календара ми. Стартовият пистолет зависи.

Читател, който отхвърля всичко във втора глава – който смята, че изчислението по наблюдения е ексцентричност, а фиксираният равински календар е единственият легитимен еврейски календар – **все пак стига до Йом Теруа на 28 септември 2030 г. и Йом Кипур на 7 октомври 2030 г.** Тези дати не са резултат от домашно приготвен календар. Те са мястото, където се намират и двата календара. Можете да изхвърлите цялата ми втора глава и краят ще остане непроменен.

Всичко в Глава 12, което завършва през есента на 2030 г., следователно оцелява непокътнато след възражението за календара: 1260-та и 1290-та, завършващи на Йом Кипур, 1250-та, достигаща до Йом Теруа, десетте дни на

Страхотен страх между тях и 1335-ият ден, достигащ Ханука.

Това, което не е запазено, е котвата 2027 г., от която започват тези броения. **Броенето е независимо от календара в края и зависимо от календара в началото** и това е неудобно, но точно описание на това къде се намира тази книга.

А сега дисциплината

Точно в този момент подобна книга посяга към думата „чудотворен“, а аз няма да го направя.

Конвергенцията не е чудо. Това е, което правят две лунно-слънчеви системи, когато случайно попаднат във фаза, и можете да ги наблюдавате как го правят през 2025, 2026, 2028 и 2029 г. в една и съща таблица. И двете се приближават до една и съща луна. През повечето години те съвпадат много добре; понякога интеркалацията пада различно и те се разминават с един месец. Това, че 2030 г. е една от близките години, не е знак. Това е аритметика.

Неговата стойност е **защитна, а не доказателствена**. Не доказва датата. Премахва възражение срещу нея – и възражението, което премахва, е най-силното, което един скептик има срещу есенните дати.

Това е всичко, което прави. Струва си да се напише цяла глава, защото възражението си заслужаваше отговор, а не защото споразумението доказва нещо.

Ако ви бях казал, че шансовете два календара да не се съгласуват са астрономически, щях да направя това, срещу което е написана тази книга. Те често се съгласуват. Те се съгласуват през 2030 г. Това е достатъчно и не е повече от достатъчно.

Какво ни дава Глава 14

- В периода 2025–2030 г. двата календара обикновено съвпадат в рамките на ден или два; те не са конкуриращи се системи, произвеждащи различни години. *(Ниво 1 — изчислено и възпроизводимо на уеб страницата.)*
- **2027 е единственото отклонение**, отклоняващо се с цял лунен месец - и това е годината, на която се основава близката дата. *(Ниво 1 в изчислението; уязвимостта е реална и е посочена два пъти.)*
- **2030 е година на точно съответствие** относно Йом Теруа, Йом

Кипур, Сукот и 25 Кислев. (Ниво 1.)

- Следователно датите за есента на 2030 г. **не зависят от календара на тази книга** и напълно издържат възражението за календара. Котвата за 2027 г. не зависи. (Ниво 2.)
- Съгласието **не е чудотворно** – то е, което правят лунно-слънчевите системи във фаза. Неговата ценност е, че премахва възражение, а не че доказва дата. (Изразено е, за да не може никой да обвини книгата, че твърди нещо повече.)

ЧАСТ VI — СЪСТЕЗАТЕЛНОСТ

Глава 15 — Най-силните възражения

Опитах се да отговоря на възраженията, където са възникнали, вместо да ги запазя всичките за края, защото аргумент, който отлага трудностите си, научава читателя да му не се доверява. Но някои възражения не са относно конкретна глава. Те са относно цялото начинание.

Ето ги, в най-силната форма, в която мога да ги изразя. Опитах се да формулирам всяко едно от тях по начина, по който би го направил най-добрият му защитник, а не по начина, по който би го направил някой, който предлага твърдения. По два от тях отговорът ми е, че възразяващият е прав.

1. „Никой не знае деня или часа.“

Правиш единственото нещо, което Исус изрично забрани. Той каза, че никой не знае - нито ангелите, нито дори Синът. Кой си ти? Всяко поколение произвежда хора като теб и фактът, че имаш електронна таблица, не те прави различен от мъжете с диаграми през 1844 и 1988 г. Инструкцията беше да наблюдаваш, а не да изчисляваш.

Това е възражението, което почти всички повдигат първо, и горната версия е по-силна от това, което обикновено чувам, така че нека я приема сериозно.

Три неща са верни едновременно.

Първото е, че Матей 24:36 е за деня и часа и аз не твърдя нито едното, нито другото. Тази книга посочва дата, получена чрез изводи от текстове и

история, публично, като е показано действието и всяко число може да бъде проверено. Това е различен акт от твърдението, че ми е било казано. Никога не съм твърдял, че ми е било казано.

Второто е, че стихът е бил истина, когато е бил изречен. „*Никой не знае*“ е твърдение за състояние на нещата, а не постановление, че състоянието на нещата е постоянно. На Даниил е било казано, че думите са „*скрити и запечатани до края на времето*“ – което е език, който очаква по-късно разпечатване, а не постоянно.

Третото е това, което ми е най-трудно да оспоря, и то е на страната на възразяващия. **Мъжете са използвали точно това разсъждение, за да оправдаят точно тази дейност в продължение на двеста години и всички са грешали.** Това не е нищо. Това е силен аргумент срещу мен и аз самият го поддържам.

Това, което бих казал, е, че заповедта за бдение не е съвместима с инструкцията да не се правят заключения. Исус смъмри фарисеите, че четат небето, а не сезоните. Той каза на една църква, че ако не се събуди, Той ще я нападне като крадец – което означава, че алтернативата е била налична. Да бъдеш буден има съдържание или думата не означава нищо.

Възражението не е опровергано. На него е отговорено – от човек, който е наясно, че всички преди него са мислили по същия начин.

2. „Първо намери годината и работи наобратно.“

С Библия, калкулатор и достатъчна мотивация, всеки може да достигне всяка година. Имате 390, 40, седем, 2000, 80, 1260, 1290, 1335, три календара и четири кандидат-декрета, с които да си играете. Разбира се, нещо ще се случи и с 2030 г. Щяхте да намерите нещо и за 2028 г.

Това е възражението, което уважавам най-много, защото е това, което бих повдигнал, а Глава 3 беше написана, за да отговори на него, преди да се направят заключенията.

Три теста и бих приложил и трите към системата на всеки друг.

Параметрите избрани ли бяха независимо от целта? 390 и 40 са в Езекиил 4. Седем е в Левит 26. Осемдесет е в Псалом 90. 1260, 1290 и 1335 са в Откровение и Даниил. Нито едно от тези числа не е избрано от мен. Това, което

избирам, е откъде започва всеки часовник - ето защо глави 6 и 7 прекарват по-голямата част от дължината си в защита на началните дати, вместо да се занимават с аритметика.

Колко свободни параметъра и колко груби? Два на такт: котвата и колко пъти се прилага множителят. Вторият е истински избор и Глава 3 го казва. Но множителят е седем, така че всяко допълнително приложение мащабира всичко със седем. За Израел: никакво умножение не дава 311 г. пр.н.е., едно дава 2030 г., две дава 18410 година. За Юдея: едно дава 350, две дава 2030 г., три дава 13790. **Точно една настройка на такт се появява навсякъде в записаната история.** Това не е циферблат. Това е превключвател с една правдоподобна позиция.

Дали системата дава резултати, за които не е създадена? Това е най-силният тест и отговорът е „не“. Една настроена система произвежда точно това, за което е била предназначена. Тази създаде тридесетдневен прозорец за отстъпничество от разликата между 1290-та година на Даниил и 1260-та година на Йоан – две числа, написани с разлика от шест века – съответстващи на разлика между две празнични дати, определени от лунния съвпад. И създаде десетдневен интервал, който се оказва единствената десетдневна двойка определени времена в еврейския календар. Нито едно от двете не беше насочено към нито едното.

Където възразяващият постига истински успех : генераторният часовник. Шест правдоподобни настройки, едната дава 2030 г. и това е тази, която използвам. Глава 9 отпечатва мрежата и класира този часовник последен. На тази настройка възражението попада.

3. „Езекиил 4 не е часовник.“

Езекиил изпълняваше знамение пред обсадено поколение за предстоящо изгнание. Нищо в пасажа не подсказва обратно броене, започващо две хиляди и половина години след смъртта му. Вие сте взели откъс от пророчество от шести век пр.н.е. и сте го превърнали в хронометър.

Правилно доколкото е възможно, и това е пантата, така че няма да я омекотявам.

Пасажът е знак за изгнание. Това, което пасажът прави, е **да определя количествено** – 390 и 40, с изрично посочен коефициент на преобразуване,

по един ден за всяка година . Бог не е казал на Езекиил да лежи там дълго време. Той е дал числа и е посочил мерната единица. Числа, издадени точно, с посочено преобразуване, са издадени, за да бъдат преброени; Даниил е преброил седемдесетте на Еремия по същия начин и се е молил, когато са свършили.

Истински слабото място не е броенето. То е закотвянето. Фактът, че 390-те години започват от обсадата през 701 г. пр.н.е., а 40-те години достигат до обсадата през 700 г. сл.н.е., произлиза от четенето на лявата и дясната страна на Езекиил като посока във времева линия отляво наляво. Глава 4 ясно заявява, че читател, който приема лявото и дясното просто като *север* и *юг*, не губи нищо относно идентичността на двете къщи и не печели часовник – и че при това четене тази книга няма начални дати.

Придържам се към това тълкуване заради това, което то дава по-нататък, а Глава 4 признава, че това е по-скоро обосновано от резултата, отколкото от самоочевидността. **Това е най-голямата единична зависимост в книгата и е интерпретация.**

4. „Левит 26 означава тежест, а не продължителност.“

Седмкратно е идиом. Битие 4:15 не е аритметика. Превърнали сте еврейски усилвател в знак за умножение, защото умножението ви отвежда там, където искате да отидете, и мнозинството коментатори го четат по моя начин.

Мнозинството наистина го тълкува по този начин и Глава 5 го казва с тези думи, вместо да чака да бъде хванато.

Това, което Глава 5 твърди, е по-тясно от това, което *мнозинството греши* . То е, че **тежестта не е измеримо количество** - няма единица, в която един глад е седем пъти по-голям от друг - докато продължителността има такава. Наказанието се прилага във времето, така че има две измерения, колко тежко и колко дълго, а *седем пъти наказанието* е твърдение за обща сума, съставено от двете. Само едно от тези две измерения може да носи проверим коефициент седем.

Това води до разклонение без удобен изход. Или *седем пъти* е количествено, в който случай се отнася до общо число с времево измерение - или е чист идиом за пълнота, в който случай не умножава нищо и четирите ескалации

са по-скоро акцент, отколкото стълба.

И не ми е нужно строгостта да е фалшива. Трябва ми продължителността да е налична. Читателят, който е сигурен, че Левит 26 е за строгостта, може да е напълно прав и тази книга все още е валидна; той би описал измерението, в което аз не броя.

(Глава 5 също така излага подробно категоричен аргумент срещу четенето за строгостта, който отказвам да публикувам, защото не е добър. Ако искате да знаете какво прави тази книга с аргумент, който я ласкае, ето къде да търсите.)

5. „Вашият календар е измислен.“

Вие отхвърляте календара, който еврейският свят е спазвал в продължение на шестнадесет века, в полза на такъв, изчислен по астрономически таблици, а след това обявявате, че вашите дати се падат на празници. Те се падат на вашите празници. Покажете ми дата, която оцелява след календар, който не сте избрали.

Честно и това е правилното предизвикателство. Глава 14 съществува, за да му отговори.

Датите от есента на 2030 г. са напълно актуални. И двата календара – наблюдателният, който тази книга следва, и фиксираният равински – поставят Йом Теруа на 28 септември 2030 г., Йом Кипур на 7 октомври 2030 г., Сукот на 12 октомври и 25 Кислев на 21 декември. Читател, който напълно отхвърля Глава 2, все пак ще се окаже на всеки един от тези дни. Крайният срок е независим от календара.

Котвата от 2027 г. не го оцелява. През 2027 г. и само през 2027 г. за шестте години, които проверих, двата календара се различават с цял лунен месец, защото фиксираният календар вмъква Адар II, а правилото за равноденствие не. Според равинското летоброене, 27–28 март 2027 г. изобщо не е празник.

Така че позицията е разделена. **Дестинацията е независима от календара; стартовият пистолет не е.** Това е посочено в Глава 2, отново в Глава 14 и отново тук, защото е нещото, което е най-вероятно да е вярно и нежелано.

6. „Всеки, който определяше дата, е сгрешил.“

Милър. Ръсел. Уайзенънт. Къмпинг. Всеки един от тях имаше свещени писания, аритметика и искреност. Всеки имаше последователи, които продадоха къщите си. Базовата ставка за тази дейност е нула и не ми дадохте причина да мисля, че сте изключение.

Базовата лихва е реална и няма да бъде сладникав за това.

Обичайният отговор – *девет момичета казаха „не“, така че десетото може да каже „да“* – е отговор на лоша версия на аргумента. Добрата версия не е логично твърдение; тя е статистическа, а статистическите аргументи не се опровергават, като се посочва, че не са дедуктивни. **Много дълга поредица от неуспехи е доказателство и е доказателство срещу мен.**

Това, което мога да предложа, не е причина да се смятам за специален. Това е различен начин за провал.

Всяко име в този списък искаше да му се вярва. Тази книга искаше да бъде проверена. Всяко число в нея е възпроизводимо от посочените входни данни по посочени правила; уеб страницата преизчислява и докладва за грешки; страницата на изследователя позволява на враждебно настроен читател да промени всяко предположение и да наблюдава как се движи заключението. Разпечатах мрежата, която смуцава часовника за генериране, ескалацията, която разби моя собствен аргумент, грешката в котвата, която постави часовника на Джуда на 1990 г., и четиридесет и двецифрено число, което отказах да използвам.

Ако тази книга е грешна, **механизмът за доказване на това е в нея.**

Това не е претенция за правота. Това е единственото нещо, което си струва да се предложи вместо това.

7. „Вашите четири часовника не са независими.“

Израел и Юда произлизат от Езекиил 4 и Левит 26 и се нуждаят от едни и същи тълкувателни движения. Юда и вашият юбилеен часовник започват от 30 г. сл. Хр. Вашата конвергенция е една рамка, която е в съгласие със самата себе си.

Прав си и аз го казах преди теб. Глава 9 проверява всеки часовник за споделени източници, споделени опорни точки и споделени

интерпретативни ходове и заключава точно това. Премахнах фразата „*четири независими часовника*“ от книгата.

Това, което е оцеляло, е по-малко: една рамка, приложена два пъти почти без споделени входни данни — 390 срещу 40, котви през седем века, едно умножение срещу две — кацайки два пъти в една и съща година. Това е проверка за съгласуваност на рамка, а не двама свидетели на факт. Глава 7 показва колко лесно тази рамка дава 1990 или 2420, когато котвата се премести, така че проверката не е тривиална.

По-малко, отколкото изглеждаше. Повече от нищо.

8. „Използваш хронология на малцинството, когато ти е удобно.“

Според мнозинството, петнадесетата година на Тиберий е 28 или 29 г. сл. Хр. и разпятие около 33 г. сл. Хр. Вие използвате мнозинството, което дава 26 и 30 г. сл. Хр. - единствените цифри, които ви позволяват да се доближавате до часовника. А четирите ви Пасхи в Йоан изискват четене на 5:1 като Пасха, когато гръцкият превод казва само „празник“.

И двете са верни, и двете са разкрити в Глава 7 и отново в Глава 8.

Ако разпятието е било през 33 г. сл. Хр., четиридесетте години на Юда продължават до 73 г. сл. Хр. – не пасхална обсада на Йерусалим, а падането на Масада – и **часовникът на Юда не се затваря**. Юбилеен часовник се движи с него, тъй като споделя котвата.

Израелският часовник е недокоснат. Той е закотвен в 701 г. пр.н.е. и не зависи от никаква новозаветна хронология.

И така: от двата най-силни часовника, единият се спира на оспорвана дата от първи век, а другият не, и те се приземяват на една и съща година. Това си струва нещо. Не си струва да се преструваме, че оспорваният е утвърден.

Какво е останало

Осем възражения. По две от тях – независимостта на часовниците и шестклетъчната мрежа на генерационния часовник – възразяващият е

просто прав и книгата беше променена, за да се каже това. По останалите съм дал най-добрия отговор, който имам, и съм отбелязал къде свършва.

Ако сте прочели дотук и все още не сте убедени, бих предпочел това пред алтернативата. Най-лошият резултат за книга като тази е читателят да ѝ повярва, защото авторът е звучал уверено.

Вместо това бих помолил следното. Не приемайте заключението на моя авторитет. Използвайте метода: посочете правилата си, преди да броите, маркирайте най-слабите звена в собствения си текст и оставете число, което ви харесва, да е грешно. Ако направите това с тези глави и всичко се провали, книгата така или иначе ще си е струвала да бъде написана и ще искам да чуя от вас.

info@purelife2030.com

purelif2030.com/the-numbers.html

Приложения

Приложение А — Главна хронология

Всяко датирано събитие, от което се основава тази книга, е от 701 г. пр.н.е. до 21 декември 2030 г. Еврейските дати са равински и са изчислени, а не копирани. Етикетите на нивата са обяснени в Глава 3. Всеки ред тук има глава зад себе си.

#	Дата	Еврейс ка дата	Събитие	Часовник	Писание	Ниво
1	722 пр.н.е.	г.	Падането на Самария; Домът на Израел депортиран от Асирия	на Израел	4 Царе 17:5-6	2 · ИСТОРИЧЕСКИ
2	701 пр.н.е.	г.	Обсадата на Йерусалим от Сенахирим се проваля — Започват 390-те години на Израел	на Израел	Езекиил 4:5; 2 кг 19	3 · ТЪЛКУВАЩО
3	458 пр.н.е.	г.	Артаксеркс I издава укази реставрацията Йерусалим (Ездра 7)	Даниил 9	Ездра 7; Дан. 9:25	2 · ИСТОРИЧЕСКИ
4	409 пр.н.е.	г.	Крайт на първите 7 седмици (49 години) — Възстановен Йерусалим	Даниил 9	Дан. 9:25	1 · АРИТМЕТИКА
5	311 пр.н.е.	г.	390-те години на Израел изтичат. Няма покаяние. Изречение, умножено по седем.	на Израел	Лев 26:18, 21, 24, 28	1 · АРИТМЕТИКА

6	26 г. сл. Хр. (Тевет 1)	Исус кръстен — края на 69-та седмица; началото на 70-та седмица	Даниил 9 Лука 3:1,21-23; Дан. 9:25	3 · ТЪЛКУВАЩО
---	----------------------------	--	--	---------------

7	5 април сл. Хр. 30	РАЗПЯТИЕ — Пасха,	Юда / Даниил 9 Дан. 9:26-27; 1 Кор. 5:7	3 · ТЪЛКУВАЩО
---	--------------------------	----------------------	--	---------------

		Еврейска				
#	Дата	дата	Събитие	Часовник	Писание	Ниво

			средата на 70-та седмица. Започват 40-те години на Юда.			
--	--	--	--	--	--	--

8	24 май 30 г. сл. Хр.	Петдесетница — излят Духът; започва църковната епоха	Месия	Деяния 2	3 · ТЪЛКУВАЩО
---	-------------------------	--	-------	----------	---------------

9	Пасха, 70 г. сл. Хр. (~средата на април)	ЗАПОЧВА ПОСЛЕДНАТА ОБСАДА НА ЕРУСЕЛИМ — 40-те години на Юда изтичат. Няма покаяние.	Юда	Лука 21:20	2 · ИСТОРИЧЕСКИ
---	---	---	-----	------------	-----------------

10	9-10 Авеню, 70 г. сл. Хр. (~4 г. сл. Хр. август)	Храмът е опожарен	Юда	Матей 24:2	2 · ИСТОРИЧЕСКИ
----	---	-------------------	-----	------------	-----------------

11	350 г. сл. Хр.	Първата умножена присъда на Юда (280 години) изтича. Все още няма покаяние.	Юда	Лев 26:24,28	1 · АРИТМЕТИКА
----	----------------	--	-----	--------------	----------------

12	14 май 1948 г.	Израел се възражда като нация	Поколени е	Матей 24:32- 34	2 · ИСТОРИЧЕСКИ
----	-------------------	-------------------------------------	---------------	--------------------	-----------------

13	23 януари 1950 г.	Кнесетът обявява Йерусалим за	Поколени е	Пс. 90:10; Мт. 24:34	3 · ТЪЛКУВАЩО
----	----------------------	----------------------------------	---------------	-------------------------	---------------

столица
— 60 към 2

14	7 октомври 2023 г.		Атака на Хамас срещу Израел — Шмини Ацерет	Маркер —	2 · ИСТОРИЧЕСКИ
15	27 март 2027 (събота)	Адар 2 18, 5787	МЕРЗОСТТА НА ЗАПУШЕНИЕТО — мерзостта е настройвам	Скръб Дан. 12:11; 2 Четвърто	4 · ПРОРОЧЕСКИ

#	Дата	Еврейска дата	Събитие	Часовник	Писание	Ниво
16	28 март 2027 г. (Слънце)	Адар 2 19, 5787	Ден 1 от 1290 г. · започват 30-те дни на отстъпничеството	Скръб	Дан 12:11	4 · ПРОРОЧЕСКИ
17	26 април 2027 г. (пон.)	Нисан 19, 5787	Ден 30 — край на отстъпничеството	Скръб	2 Сол. 2:3	1 · АРИТМЕТИКА
18	27 април 2027 г. (Вт)	Нисан 20, 5787	КЪСНИ ДЪЖДОВЕ ВАЛЯТ — Ден 1 от 1260 г. и от 1335 г.	Скръб	Откр. 11:3; Дан. 12:12	4 · ПРОРОЧЕСКИ
19	15 април 2030 г. (пон.)	Нисан 12, 5790	Пасха (Песах), М2030 календар — 14-то число на първия месец	Изтичане	Лев 23:5	4 · ПРОРОЧЕСКИ
20	24 април 2030 г. (сряда)	Нисан 21, 5790	НАКАЗАНИЯТА ИЗТИЧАТ — 21 Нисан, последният ден от Безквасния хляб. Започват петте месеца.	Изтичане	Откр. 9:5	4 · ПРОРОЧЕСКИ
21	27 септември 2030 г. (Петък)	Елул 29, 5790	Йом Теруа — Ден 1250. Възкресение, Възнесение, Завръщане. Дните са съкратени.	Връщане	Лев 23:24; Мат. 24:22; Исаия 26:19-21	4 · ПРОРОЧЕСКИ
22	7 октомври 2030 г. (пон.)	Тишрей 10, 5791	Йом Кипур — Ден 1260 и Ден 1290 завършват. Десетте дни на гняв заключение.	Връщане	Лев 23:27; Дан 12:11	4 · ПРОРОЧЕСКИ
23	11 октомври	Тишрей	Празник шатрите на	Връщане	Лев 23:34;	4 · ПРОРОЧЕСКИ

	2030 (петък)	14, 5791	Еврейска	започва — на		Захария 14:16	
#	Дата	дата	Събитие	Часовник	Писание	Ниво	
	Хилядолетно царство						
24	21 Декември 2030 (събота)	Кислев 25, 5791	Ден 1335 — „Блажен е той“ „кой чака.“ Ханука: Храм преосветен.	Връщане	Дан 12:12	4 · ПРОРОЧЕСКИ	

Приложение Б — Всяко изчисление, възпроизводимо

Годините се изчисляват по астрономическа система за номериране на годините (701 г. пр.н.е. = −700), което прави липсващата нулева година структурно невъзможно да се сбърка. Преобразувайте обратно в края: положителен резултат е AD; резултат 0 или по-малко е (1 − n) BC.

#	Какво установява	Старт	Операция	Година	Резултат	Чете се като	Правило
1	Израел: първоначалната присъда изтича	-700	701 г. пр.н.е. + 390	390	-310	311 г. пр.н.е.	Езекиил 4:5 — 390 дни, един ден за една година (Езекиил 4:6).
2	Израел: присъда, умножена по седем	-700	701 г. пр.н.е. + (390 x 7)	2730	2030 г.	2030 г. сл. Хр.	Левит 26:18,21,24,28 — „седем пъти повече“. Служи напред от обсадата, с която за Израел започва нейният мандат (лявата страна на Езекиил). Вижте Глава 7.
3	Юда: първоначалната присъда изтича	30	30 г. сл. Хр. + 40	40	70	70 г. сл. Хр.	Езекиил 4:6 — 40 дни, един ден за една година. Разпятието до обсадата на

Йерусалим.						
4	Юда: първо умножение	70	70 г. сл. Хр. + (40 x 7)	280	350	350 г. сл. Хр. Левит 26 — първа ескалация. 40 x 7 = 280, обслужен от обсадата през 70 г. сл. Хр.
5	Юда: второ умножение	70	70 г. сл. Хр. + (40 x 7 x 7)	1960 г.	2030 г.	2030 г. сл. Хр. Левит 26 — втора ескалация. 40 x 7^2 = 1960. НЕ '280 x 7' — Седемте на квадрат са точката. Сервира се напред. от обсадата, която
Какво Чете се						
#	установява	Старт	Операция	Годин и	Резултат	Правило
						защото Юда ЗАКРИВА своя мандат (дясната страна на Езекиил). Вижте Глава 7.
6	Разпятие 2000 години (40 юбилея)	+30	30 г. сл. Хр. + 2000 г.	2000 г.	2030 г.	2030 г. сл. Хр. Осия 6:2; 2 Петрово 3:8. Четиридесет юбилея от по 50 години.
7	Възстановено то поколение. от Йерусалим	1950	1950 + 80	80	2030 г.	2030 г. сл. Хр. Псалм 90:10 (80 години); Матей 24:34. Кнесет гласуване от 23 януари 1950 г., 60 до 2.
8	Даниил първите седем седмици	9:-457	458 пр.н.е. + 49	г.49	-408	409 г. Даниил 9:25 - 7 седмици от години.
9	Даниил шестдесет и девет седмици до Месия	9:-457	458 пр.н.е. + 483	г.483	26	26 г. сл. Даниил 9:25 — (7 + 62) x 7 = 483 години.
10	Възраждането на Израел е едно поколение	1948 + г.	1948 + 80	80	2028 г.	2028 г. сл. Хр. Показано е умишлено. 1948 НЕ дава 2030 г. — ето защо в книгата е използвана датата 1950

(възраженията
о)

г.
възстановяване на
града.

Приложение В — Дните са важни

Всички преброявания **включват и двете крайни точки** : ден 1 е началната дата. За да ги възпроизведете в timeanddate.com, отметнете „ *Включи крайната дата в изчислението* — при всяко преброяване, всеки път“.

Брой	Писание	От	Началото е	До	Краят е	Иврит (край)
1290	Даниил 12:11	28 март 2027 г.	Първи плодове - мерзостта на запустението	7 октомври 2030 г.	Йом Кипур — 10 Тишри	Тишрей 10, 5791
30	2 Сол. 2:3	28 март 2027 г.	Отстъпничеството започва	26 април 2027 г.	Краят на отстъпничеството	Нисан 19, 5787
1260 г.Откр. 11:3; 12:6		27 април 2027 г.	Късни дъждове — последният ден от Втората година на безквасните хлябове	7 октомври 2030 г.	Йом Кипур — 10 Тишри	Тишрей 10, 5791
1250	Матей 24:22	27 април 2027 г.	Късни дъждове — свидетелите, дали сила	27 септември 2030 г.	Йом Теруа — дните, съкратени с десет	Елул 29, 5790
Брой	Писание	От	Началото е	До	Краят е	Иврит (край)
1335	Даниел 12:12	27 април 2027 г.	Късни дъждове „блажен е той“ който чака	21 декември 2030 г.	Ханука — 25 Кислев, преосветяването на Храма	Кислев 25, 5791
2558	Маркер	7 октомври 2023 г.	Атака на Хамас Шмини Ацерет	7 октомври 2030 г.	Йом Кипур седем години до ден днешен	Тишрей 10, 5791

157	Откр. 9:5	24 април 21 Нисан (равински) 2030 г.	— наказанието изтичат; пет месеца започвам	27 септември 2030 г.	Йом Терау вратата се затваря	Елул 29, 5790
-----	-----------	--------------------------------------	--	----------------------	------------------------------	---------------

Изведено: $1290 - 1260 = 30$, като двете котви са на 30 дни разлика. $1260 - 1250 = 10$, а Йом Терау и Йом Кипур са на 10 дни разлика. Нито една от тези зависимости не е била проектирана. Вижте Глава 12.

Приложение Г — Празничен календар 2025–2030 г., и двете летописи

Датите на наблюдение са публикуваният календар на проекта „Месия 2030“ (равноденствие плюс лунна връзка, йерусалимско време). Равинските дати са изчислени тук. Всички дати са датите **на лятното часово време** ; всеки празник започва при залез слънце предната вечер. Вижте Глави 2 и 14.

Година	Празник	Наблюдателен	равински	Пропаст
2025 г.	Пасха (14-ти, 1-ви месец)	12 април 2025 г.	12 април 2025 г.	същия ден
2025 г.	Безквасният хляб започва (15-ти)	13 април 2025 г.	13 април 2025 г.	същия ден
2025 г.	Първи плодове	20 април 2025 г.	—	няма данни
2025 г.	Шавуот / Седмици	9 юни 2025 г.	—	няма данни
2025 г.	Йом Терау / Тръби (1 тишри)	22 септември 2025 г.	23 септември 2025 г.	1 ден
2025 г.	Йом Кипур / Изкупление (10 тишри)	1 октомври 2025 г.	2 октомври 2025 г.	1 ден
2025 г.	Сукот / Шатри започва	6 октомври 2025 г.	7 октомври 2025 г.	1 ден
2026 г.	Пасха (14-ти, 1-ви месец)	2 април 2026 г.	1 април 2026 г.	1 ден
2026 г.	Безквасният хляб започва (15-ти)	3 април 2026 г.	2 април 2026 г.	1 ден
2026 г.	Първи плодове	5 април 2026 г.	—	няма данни
2026 г.	Шавуот / Седмици	25 май 2026 г.	—	няма данни
2026 г.	Йом Терау / Тръби (1 тишри)	13 септември 2026 г.	12 септември 2026 г.	1 ден

2026 г. Йом Кипур / Изкупление (10 тишри)	22 септември 2026 г.	21 септември 2026 г.	1 ден
2026 г. Сукот / Шатри започва	27 септември 2026 г.	26 септември 2026 г.	1 ден
2027 г. Пасха (14-ти, 1-ви месец)	22 март 2027 г.	21 април 2027 г.	30 дни
2027 г. Безквасният хляб започва (15-ти)	23 март 2027 г.	22 април 2027 г.	30 дни
Годин Празник а	Наблюдателен	равински	Пропас т
2027 г. Първи плодове	28 март 2027 г.	—	няма данни
2027 г. Втора Пасха (14-ти, 2-ри месец)	20 април 2027 г.	21 май 2027 г.	31 дни
2027 г. 2-ри безквасен хляб (21-ви)	27 април 2027 г.	28 май 2027 г.	31 дни
2027 г. Шавуот / Седмици	17 май 2027 г.	—	няма данни
2027 г. Йом Тера / Тръби (1 тишри)	1 септември 2027 г.	22 октомври 2027 г.	31 дни
2027 г. Йом Кипур / Изкупление (10 тишри)	10 септември 2027 г.	11 октомври 2027 г.	31 дни
2027 г. Сукот / Шатри започва	15 септември 2027 г.	16 октомври 2027 г.	31 дни
2028 г. Пасха (14-ти, 1-ви месец)	9 април 2028 г.	10 април 2028 г.	1 ден
2028 г. Безквасният хляб започва (15-ти)	10 април 2028 г.	11 април 2028 г.	1 ден
2028 г. Първи плодове	15 април 2028 г.	—	няма данни
2028 г. Шавуот / Седмици	4 юни 2028 г.	—	няма данни
2028 г. Йом Тера / Тръби (1 тишри)	19 септември 2028 г.	21 септември 2028 г.	2 дни
2028 г. Йом Кипур / Изкупление (10 тишри)	28 септември 2028 г.	30 септември 2028 г.	2 дни
2028 г. Сукот / Шатри започва	3 октомври 2028 г.	5 октомври 2028 г.	2 дни
2029 г. Пасха (14-ти, 1-ви месец)	28 март 2029 г.	30 март 2029 г.	2 дни
2029 г. Безквасният хляб започва (15-ти)	29 март 2029 г.	31 март 2029 г.	2 дни
2029 г. Първи плодове	1 април 2029 г.	—	няма данни
2029 г. Шавуот / Седмици	21 май 2029 г.	—	няма данни
2029 г. Йом Тера / Тръби (1 тишри)	9 септември 2029 г.	10 септември 2029 г.	1 ден
2029 г. Йом Кипур / Изкупление (10 тишри)	18 септември	19 септември	1 ден

	2029 г.	2029 г.	
2029 г. Сукот / Шатри започва	23 септември 2029 г.	24 септември 2029 г.	1 ден
2030 г. Пасха (14-ти, 1-ви месец)	16 април 2030 г.	17 април 2030 г.	1 ден
2030 г. Безквасният хляб започва (15-ти)	17 април 2030 г.	18 април 2030 г.	1 ден
2030 г. Краища на безквасен хляб (21-ви)	23 април 2030 г.	24 април 2030 г.	1 ден
2030 г. Първи плодове	21 април 2030 г.	—	няма данни
2030 г. Шавуот / Седмици	10 юни 2030 г.	—	няма данни
2030 г. Йом Тера / Тръби (1 тишри)	28 септември 2030 г.	28 септември 2030 г.	същия ден
2030 г. Йом Кипур / Изкупление (10 тишри)	7 октомври 2030 г.	7 октомври 2030 г.	същия ден
2030 г. Сукот / Шатри започва	12 октомври 2030 г.	12 октомври 2030 г.	същия ден
2030 г. Осми ден от Ханука (края на 1335 г.)	21 декември 2030 г.	21 декември 2030 г.	същия ден

Приложение Д — Хронологични бележки

Всяка опорна точка, която един критик може да атакува, заедно с научния обхват и причината за направения избор.

Неуспешната обсада на Сенахирим — тази книга използва *701 г. пр.н.е.*
Алтернативи: Безспорни.

Фиксирано от асирийския епонимен канон, Призмата на Сенахирим и 2 Царе 18-19. Обсадата на Йерусалим се проваля: асирийските анали казват, че Езекия е бил затворен „като птица в клетка“, но никога не твърдят, че градът е паднал.

ТВЪРДО. Малцинство (Ший) предлага втора кампания около 688-686 г. пр.н.е.; мнозинството провежда една кампания през 701 г.

Падането на Самария — тази книга използва 722 г. пр.н.е. (само контекст) . Алтернативи: 720 г. пр.н.е. (Саргон II).

4 Царе 17:5-6 и вавилонските източници приписват заслугата на Салманасар V, чиято тригодишна обсада приключва ок. 722 г. Саргон II претендира за лична заслуга; учените датират завладяването или потушаването на въстание от 720 г.

Не е използван в никакви изчисления. Посочен е, за да не предположи никой, че е било тайно разчитано на него. Вижте Глава 6.

Указът на Артаксеркс до Ездра — тази книга използва 458 г. пр.н.е. Алтернативи: 457 г. пр.н.е.

458 г. пр.н.е. следва не-годината на възкачване на престола, базирано на Нисан персийско царуване от възкачването на престола през 465/464 г. пр.н.е. 457 г. пр.н.е. следва летоброенето за годината на възкачване на престола плюс еврейския граждански календар Тишри и ~7-месечното междуцарствие на Артабан. И двете са защитими.

Тази книга използва 458 г. пр.н.е. Всеки, който брои от 457 г. пр.н.е., ще открие, че всяка дата от Даниил 9 е една година по-късно, а аргументът от Глава 8 е оцелял след тази промяна непроменен.

15-та година на Тиберий — тази книга използва 26 г. сл. Хр . Алтернативи: 27 г. сл. Хр. · 28/29 г. сл. Хр.

Повечето летописи започват от смъртта на Август (19 август 14 г. сл. Хр.) и дават дата към края на 28 г. сл. Хр.
/ началото на 29 г. Съвместното регентство се отчита от равноправната провинциална власт на Тиберий около 11-13 г. сл. Хр. и дава данни от 26-27 г. сл. Хр.

Най-слабото историческо звено във веригата. Тази книга използва метода на съвместно регентство на малцинството, а глави 7 и 8 го казват, вместо да представят 26 г. сл. Хр. като безспорна.

Разпятие — тази книга използва *5 април 30 г. сл. Хр.* . Алтернативи: 33 г. сл. Хр. · 31 г. сл. Хр.

Пасха, 14 Нисан. Изисква кръщение от 26 г. сл. Хр. плюс 3,5 години служение (четири Пасхи: Йоан 2:13, 5:1, 6:4, 11:55).

Солидно е предвидено през 26 г. сл. Хр., но попада в съответствие с горепосоченото изчисление на Тиберий, а не независимо от него.

Започва обсадата на Йерусалим — тази книга използва *Пасха от 70 г. сл. Хр.* . Алтернативи: —.

Йосиф Флавий: Войските на Тит използвали тълпите от Пасхата, за да затворят стените на 14 Нисан, приблизително в средата на април 70 г. сл. Хр.

Солидно, и това е правилната котва за броене от Пасха до Пасха. Вижте Глава 10.

Храмът е разрушен — тази книга използва *9-10 Авеню, 70 г. сл. Хр.* . Алтернативи: ~4 август 70 г. сл. Хр.

Йосиф Флавий казва 10 Av; Мишна Таанит 4:6 казва 9 Av. Приблизително 3,5 месеца СЛЕД началото на обсадата.

Солидно, и разликата е важна. В предишната ми книга се казваше, че Храмът е бил разрушен на Пасха. Не беше - обсадата започна на Пасха и Храмът изгоря около три месеца и половина по-късно. Кorigиrияният факт е този, от който часовникът на Юда всъщност се нуждае.

311 г. пр.н.е. — тази книга използва *изтичането на 390 г. на Израел* .
Алтернативи: —.

Пролетта на 311 г. пр.н.е. е епохата на Селевкидската ера (1 Нисан = 3 април 311 г. пр.н.е.), по-късно възприета от евреите като минян штарот, „ерата на договорите“, използвана в 1 Макавеи и в еврейските правни документи в продължение на повече от хилядолетие.

През 311 г. пр.н.е. в Юдея не е имало завоевание, битка или смяна на управлението. Значението е само календарно и Глава 6 го казва. Простата версия е все още поразителна.

350 г. сл. Хр. — тази книга използва *първите 7 дни изтичане на Юда* .
Алтернативи: 351-352 г. сл. Хр.

Еврейският бунт срещу Констанций Гал е датиран от 351-352 г., а не от 350 г. Гал става Цезар през март 351 г.; Урсичин разрушава Диокезария (Сефорис) и опустошава Тиберия и Лида.

Съседно, не точно. Нищо конкретно не е засвидетелствано в самата 350 г. сл. Хр. и аритметиката не зависи от това дали нещо се е случило през тази година. Вижте Глава 7.

Кнесетът обявява Йерусалим за столица — в тази книга е използвана *датата 23 януари 1950 г.* Алтернативи: преместване през декември 1949 г.

Потвърдено: вотът е 60 срещу 2 на 23 януари 1950 г. Бен-Гурион обявява преминаването в Кнесета на 5 и 13 декември 1949 г., след гласуването в ООН на 9 декември за интернационализиране на града.

Солидно. Възражението от 1948 г. — $1948 + 80 = 2028$ — е повдигнато и отговорено в Глава 9, където е отпечатана пълната мрежа от правдоподобни комбинации.

Атака на Хамас — тази книга използва *7 октомври 2023 г.* Алтернативи: —.

Събота, 7 октомври 2023 г., Шмини Ацерет. Точно седем години преди 7 октомври 2030 г.

Солидно.